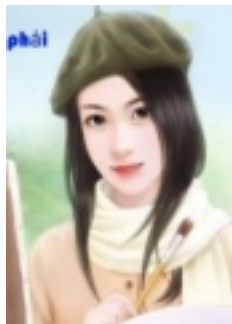

Vị Hôn Phu Tuyệt Chẳng Phải Người Lương Thiện

Contents

Vị Hôn Phu Tuyệt Chẳng Phải Người Lương Thiện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	49
7. Chương 7	57
8. Chương 8	67

Vị Hôn Phu Tuyệt Chẳng Phải Người Lương Thiện

Giới thiệu

So với những truyện online hiện nay, đa phần thể loại ngôn tình đều ẩn dật, chất chứa những tình cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-tuyet-chang-phai-nguoi-luong-thien>

1. Chương 1

Mở mànBố trí trầm ổn, một phòng thư hương, xem ra thư phòng kiểu Anh này rất có niên đại.

Một ông lão nhìn trái nhìn phải thế nào cũng không thấy sự hiền lành, đang nhìn bên sườn mặt một thanh niên tuấn mĩ lãnh mị, mọi người đều biết bọn họ là ông cháu, nhưng mà, một khi không có người ngoài ở đây, phía sau cánh cửa đóng kín lại luôn đối chọi gay gắt, nghĩ hết biện pháp muốn đối phương thần phục. Mỉm cười? Đó là trò vui gì?

Lạnh lùng, kiên định, mới là đặc chất bẩm sinh của người đàn ông Thẩm gia.

Ánh mắt ông lão luôn đuổi theo đứa cháu trai duy nhất này, mà đôi mắt lạnh nhạt của thanh niên lại hướng ra cửa sổ nhìn xuống sân nhà mở rộng dưới tầng, một cô gái đang cùng chú cún đuổi bắt chơi đùa, váy bi chiffon cotton như sóng hoa tung bay, mái tóc dài nhẹ hất lên, tiếng cười như chuông bạc tựa thiên âm, cô xem ra rất hạnh phúc, vẫn luôn rất hạnh phúc đi?!

Đôi mắt lạnh như băng của Thẩm Thiếu Dương bởi vì cô mà lộ ra ánh sáng dịu dàng.

“Ta tuân thủ cam kết, để cho Diệp Y được sống tốt, nó thân là thiên kim, mệnh công chúa, ta đã làm được rồi. Kế tiếp, liền xem biểu hiện của cháu như thế nào!” Thanh âm Thẩm đại lão trầm thấp uy nghiêm không chút mềm mại.

“Cháu chưa từng hoài nghi qua lời quyết đoán nhất ngôn cửu đỉnh của ông nội.” Khi xoay người đối mặt với ông lão, tia dịu dàng trong mắt Thẩm Thiếu Dương biến mất sạch sẽ, tiếng nói thanh lãnh bình tĩnh, có vẻ rất cao nhã. “Cháu sẽ tuân thủ ước định, dâng cả đời này cho Tập đoàn Đế Khánh, cũng sẽ tiếp nhận chăm sóc Diệp Y, không làm phiền ông nội nữa.”

“Một đứa con gái ngu ngốc không có cơ hội làm phiền đến ta.” Ông lão không giấu được sự khinh miệt trong giọng nói.

Nói cũng đúng, Thẩm đại lão phú khả địch quốc (giàu có) nào cần chăm sóc một đứa con gái, rắc tiền xuống, sẽ tự động có một đám người giúp việc, bảo tiêu làm thay.

Đôi mắt sụp xuống cực nhanh giấu đi sự phẫn nộ trong đó, Thẩm Thiếu Dương rời khỏi bên cửa sổ, ngồi xuống ghế sofa đơn, đối mặt trực tiếp với ông lão. Cậu không mong chờ ông lão sẽ tỏ ra ôn hòa với mình, ông ta tốt nhất cũng đừng chờ mong cái gì.

Mặc kệ qua bao nhiêu năm, cậu chưa bao giờ chủ động cầu ông lão cái gì, nếu có thì chính là lợi ích trao đổi.

“Chỉ số thông minh của cháu vượt quá 150, là một thiên tài, thuộc loại Thẩm gia ta! Mà Diệp Y..... Nếu không phải bộ dáng giống cháu, bất kể ai cũng sẽ không tin nó là chị gái song sinh của cháu.” Thẩm đại lão khắc nghiệt phê bình, thấy sỉ nhục khi có cháu gái như vậy. “Dù đã làm trắc nghiệm vài lần, chỉ số thông minh của nó không đến nổi 100, cao nhất chỉ có 99! Một tổ hợp song bào thai thiên tài cùng ngu ngốc, toàn thế giới cũng chỉ tìm được tổ hợp của hai đứa. Đều cùng 20 tuổi, cháu thuận lợi đạt được giai đoạn yêu cầu thứ nhất của ta, học vị thạc sĩ cùng tiến sĩ đã lấy tới tay, mà nó còn đang đại học năm thứ 2.”

Thẩm Thiếu Dương lạnh nhạt đáp lại. “Nghe nói ông nội yêu cầu chị ấy thi lại.”

Ánh mắt tinh nhuệ của Thẩm đại lão càng lạnh hơn. “Nuôi một đứa con gái ngốc công dụng lớn nhất chính là đám hỏi, không có bản lĩnh ra nước ngoài cầm học vị, tối thiểu cũng phải tốt nghiệp đại học H danh giáo, bằng không nhà nào muốn lấy cô dâu ngốc?”

“Ông nội, Diệp Y không ngốc, chỉ là thiếu tâm tư âm mưu tính kế thâm trầm.” Thẩm Thiếu Dương sắc mặt không vui, sâu kín chỉ ra. Bất luận kẻ nào chỉ cần dám can đảm ghét bỏ Thẩm Diệp Y không đủ thông minh, người kia liền nhất định không chiếm được niềm vui của cậu, trong đó bao gồm cả ông nội. “Diệp Y là trách nhiệm của cháu, ông nội yên tâm đừng để trong đầu.”

“Vậy không được.” Ông lão giọng điệu mỉa mai. “Thẩm gia không nuôi dưỡng phế vật vô dụng, búp bê xinh đẹp cũng chỉ có thể lấy ‘Đám hỏi’ ra hỏi báo Thẩm gia.”

Ánh mắt sắc như kiếm, ở trong không trung không nói gì giao nhau, so chiêu.

Thẩm Thiếu Dương bình tĩnh liếc nhìn ông lão hồi lâu. “Ông nội đã chọn được người?”

Tiếng nói Thẩm đại lão cứng rắn, không dễ dàng cự tuyệt nói: “Cháu đích tôn của Tổng giám đốc Lôi, Lôi Chi Phàm. Hai nhà bước đầu đã có chung nhận thức, chỉ chờ Diệp Y tốt nghiệp đại học liền chuẩn bị hôn lễ.”

Thẩm Thiếu Dương nhắm mắt lại, tính toán một chút. “Lôi thị xí nghiệp đời thứ ba..... Thì ra ông nội xem Diệp Y trọng yếu như thế, vượt ngoài dự đoán của mình.”

“Ta cũng không muốn buôn bán lỗ lã, ta đầu tư trên con bé bao nhiêu, tự nhiên nên ngàn lần, vạn lần thu về. Cháu cũng thế, tốt nhất tạo ra giá trị ta vừa lòng, bằng không.....”

“Không ai so với cháu hiểu được ông nội lạnh lùng vô tình thế nào, cháu cũng sẽ không làm ông thất vọng.”

Thẩm Thiếu Dương cái gì nên nói cũng đã xong, trở về phía trước cửa sổ, nhìn bóng dáng xinh đẹp kia, lòng co rút đau đớn. Điệp Y, vốn so với cậu chỉ số thông minh còn cao hơn, không nên bị người ta chê ngốc, chỉ vì cậu..... chỉ vì cậu.....

Cậu có thể trở thành quân cờ trong tay ông nội, tùy ý bị sắp xếp, chỉ có Điệp Y, tuyệt đối không được.

Một năm sau.

Trong phòng ăn một khách sạn lớn phong cách cảng biển, Thẩm Điệp Y mặc âu phục phấn hồng tinh khiết, ví da da điệu màu hồng mật đặt một bên, chuyên tâm thưởng thức món tôm nõn lột vỏ. (aoi: mình chém tên món ăn nhá, chỉ biết là tôm thoai = |||)

“Tiểu Nguyệt, tôi còn muốn sủi cảo gạch cua mắt phượng.”

“Vâng, tiểu thư.” Quách Nguyệt giơ tay để người phục vụ đem xe đẩy tới bên cạnh bàn, chỉ thị hâm nóng sủi cảo gạch cua mắt phượng rồi để khay hấp lên bàn, “Tiểu thư, sủi cảo tôm thủy tinh cùng canh vi cá, cũng lấy một phần chứ?”

“Cô không ăn sao? Lấy hai phần đi!” Tiếng nói mềm mại dịu dàng, Thẩm Điệp Y yếu điệu đáp.

Quách Nguyệt là con gái của Quách quản gia, cho tới nay đều phụng mệnh đi theo Thẩm Điệp Y, trên danh nghĩa là trợ lý, kỳ thực lại giống như thị nữ thời cổ đại không để cho Thẩm Điệp Y ra ngoài một mình.

Phương Lam Tâm thật sự nhìn không nổi, cắn một miếng mật ong nướng xốp mặn ngọt, bắt đầu quở trách nói: “Tôi nói này Thẩm Điệp Y, bây giờ đã là thế kỷ 21, đã không còn chuyện hoang đường thiên kim tiểu thư không được ra cửa một mình, huống chi Quách Nguyệt còn một đường bồi cậu từ trung học nữ quý tộc tới đại học H, cậu thi lại, cô ta cũng bồi cậu thi lại, cậu như vậy thật sự rất kì quái nha!” Giới thiên kim học trung học nữ quý tộc các cô, đều đã thuận lợi tốt nghiệp đại học, chỉ còn lại hai vị này vẫn đang học năm 3. Không, Quách Nguyệt rõ ràng là bị Thẩm Điệp Y liên lụy.

“Tôi thực sự rất kỳ quái sao?” Thẩm Điệp Y tò mò hỏi Quách Nguyệt.

“Không, lão gia sắp xếp không sai, thiếu gia không phải cũng đồng ý sao?” Quách Nguyệt cũng không bắt mồm, hơn nữa cũng không tìm được việc nào so với “Công việc” này có ưu đãi hơn. Huống chi lão gia còn hứa với cô, chỉ chờ Điệp Y thuận lợi tiến gả Lôi gia, lão gia sẽ sắp xếp cô tới “Đế Khánh” đi làm.

Cứ nghĩ đến hơn hai năm nữa là có thể theo bên người Thẩm Thiếu Dương làm việc, công ăn việc làm ổn định, Quách Nguyệt cảm thấy không có gì là không thể nhận. Huống chi, ở chung với Điệp Y tốt lắm, cùng ở với cô ấy không cần phải dụng tâm cơ.

“Đúng nha, chỉ cần Thiếu Dương nói được thì sẽ không sao.” Thẩm Điệp Y tươi cười nhấp một ngụm trà hoa cúc, ánh mắt long mày khóe miệng đều đang cười.

“Ngu ngốc.” Phương Lam Tâm tức giận thấp phun một tiếng.

Tuy rằng trong đầu so ra kém người khác, nhưng ngay cả Phương Lam Tâm tự nhận mình là mỹ nữ cũng không cách nào phủ nhận, Thẩm Điệp Y xinh đẹp làm người khác phải kinh động, trình độ cảnh đẹp ý vui làm nam nữ già trẻ đều thích.

Cô tinh xảo thanh tú tựa như pho mỹ nhân chạm ngọc!

Cho dù là người lần đầu tiên gặp mặt, đều sẽ cảm thấy tiểu mỹ nhân tinh điêu ngọc mài như vậy chỉ thích hợp nuôi ở chỗ cung điện khuê phòng, không cách nào tưởng tượng đặt cô ở nơi âm mưu tính kế, trong chiến trường buôn bán chém giết.

Lôi gia trưởng tôn, Lôi Chi Phàm tương lai là người thừa kế, thực sự muốn cưới loại kiều thê bình hoa này sao?

Phương Lam Tâm nhíu mi, thật sự không thể đồng ý. “Tôi không đành lòng nói cậu thật sự không xứng với Lôi Chi Phàm, nhưng mà, Diệp Y, cậu thực sự không thích hợp với anh ấy, anh ấy mà cưới loại kiểu thế như cậu sẽ là tai họa.”

“A?” Thắm Diệp Y mở to mắt, canh vi cá nước mũi mê người thiếu chút nữa nuốt không xuống. “Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Vì sao ngay cả cậu cũng nói mình như thế?”

“Cũng?” Phương Lam Tâm không hiểu.

Quách Nguyệt nghiêm mặt nhìn cô ta. “Cô là người phụ nữ thứ ba vì Lôi đại thiếu tìm tiểu thư lên giọng”

“Còn có ai cũng.....” Giọng nói bỗng nhiên nhỏ đi.

“Còn có ai cũng mến mộ Lôi đại thiếu, mến mộ đến mức không thể chịu được tiểu thư trở thành vị hôn thê của anh ta?” Quách Nguyệt lông mi khẽ chớp, lật danh sách: “Người thứ nhất hẹn tiểu thư ra ngoài lên giọng, là thư kí tiền nhiệm của Lôi đại thiếu, sau khi tôi báo cáo với lão gia, vị thư ký kia bị đuổi việc. Người thứ hai hẹn tiểu thư ra lên giọng, còn là bạn học trung học hồi trước của chúng ta, tiểu thư Lí Điển Dung, cô ta bị phong thái tiêu sái của Lôi đại thiếu mê đảo thần hồn, bản thân lại là thiên kim hào môn, cho nên cho tới bây giờ chưa hết hy vọng. Hơn nữa cô, Phương Lam Tâm, là người thứ ba. Kế tiếp còn có một vị thiên kim danh môn lập chí không phải Lôi đại thiếu không gả, tôi cũng không biết.”

Phương Lam Tâm cúi đầu uống ngụm canh, trên mặt thần sắc âm tình bất định.

Thắm Diệp Y nhìn biểu cảm xa cách của bạn tốt, trái tim rầu rĩ thoáng đau. “Lam Tâm, cậu thích Lôi Chi Phàm sao? Nhưng là vì sao? Các người biết nhau từ bao giờ?”

Cô (Thắm Diệp Y) đã gặp qua Lôi Chi Phàm vài lần, thật sự là một người đẹp trai phong thái mê người, cười thật dịu dàng, vô cùng ân cần chăm sóc cô, ở cùng hẳn liền cảm thấy vui sướng như tắm trong gió xuân.

Nhưng là thật hiển nhiên, một người đàn ông như mộc xuân phong, nữ sinh bị hấp dẫn không chỉ có mình cô.

Phương Lam Tâm phương dung đoan trang. “Đúng vậy, tôi là nhất kiến chung tình với Lôi Chi Phàm, cho rằng anh ấy chính là bạch mã hoàng tử có thể mang lại hạnh phúc cho tôi.”

Thắm Diệp Y nhất thời không nói gì, trong lòng không khỏi thở dài cùng nổi lên gợn sóng.

“Chúng tôi biết nhau như thế nào?” Phương Lam Tâm dừng lại nhìn ánh mắt của cô, bình tĩnh. “Tôi hiện giờ đang học tập ở xí nghiệp Lôi thị, trước mắt nhậm chức trong bộ phận quan hệ, trực thuộc cấp trên chính là trưởng phòng Lôi Chi Phàm.”

Phương Lam Tâm từ nhỏ không có chỗ dựa, mẹ là thiên kim mềm yếu tay không động tam bảo, mang theo Phương Lam Tâm về nhà mẹ đẻ nương nhờ. Tuy rằng ông bà ngoại trước khi qua đời đối với hai người rất chiều cố, cậu cũng rất thương yêu em gái cùng cháu gái, nhưng Phương Lam Tâm không tránh được có cảm giác “Ăn nhờ ở đậu”, rất muốn trở nên nổi bật, rất muốn kết cửa có cuộc hôn nhân tốt để hãnh diện.

Thắm Diệp Y tim đập loạn ngóng nhìn. “Nhưng là, ông nội nói, Chi Phàm là vị hôn phu của mình, Thiếu Dương cũng gật đầu. Khi mình cùng Chi Phàm hẹn gặp, anh ấy cũng không có đề cập qua mình thích người khác.”

“Ông nội nói, Thiếu Dương nói, vậy tự cậu nghĩ thì thế nào?” Đáy lòng xẹt qua một tia áy náy, Phương Lam Tâm cũng không muốn tổn thương Diệp Y yếu đuối như hoa, nhưng cô cảm thấy loại hôn nhân này đối với ba người không công bằng, cô phải tranh thủ lĩnh. “Hôn sự của hai người ở giới xã giao đã xem như là bí mật nửa công khai, nhưng hai người dù sao vẫn chưa chính thức cử hành hôn lễ, nói là hai bên nam nữ đều ngại chưa đủ thân mật, chỉ là ông nội hai nhà nói xong liền quyết; Nhưng mà, đây được coi là cái gì? Tình yêu của Chi Phàm làm sao bây giờ? Tình yêu của cậu làm sao bây giờ? Còn tình yêu của tôi nữa?”

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Thắm Diệp Y nghe xong đầu óc choáng váng, Phương Lam Tâm là đang trách cô sao? Vì sao lại trách cô? Cô làm sai chuyện gì, vì sao ngay cả bạn khuê phòng tốt nhất cũng không phải đơn thuần hẹn cô ăn cơm,

mà lại biến thành một tình địch khác?

Cô nên làm gì bây giờ?

Giờ phút này, cô cảm giác mình giống như đứa ngốc chột vật lại không biết gì.

Quách Nguyệt bình thần nhìn Phương Lam Tâm. “Lam Tâm, chúng ta từng là bạn học ba năm, tôi thật lòng cho cô một lời đề nghị. Nếu cô yêu Lôi đại thiếu, Lôi đại thiếu cũng yêu cô, như vậy mời các người dắt tay nhau tìm Tổng giám đốc Lôi tranh thủ tự do kết hôn, rồi từ Tổng giám đốc Lôi hướng lão gia nhà tôi khẩn cầu từ hôn, đây mới là trình tự bình thường. Không cần tôi nói rõ các người hẳn là nhìn ra được, tiểu thư Diệp Y không dám làm trái lời ông nội, cô ấy nhất định sẽ gả cho con rùa vàng lão gia lựa chọn.”

“Cái này không công bằng! Không có đạo lý!” Phương Lam Tâm không thể tin được tròng cô. “Cho dù Lôi Chi Phàm căn bản không yêu cậu, cậu vẫn kiên trì muốn gả cho anh ấy sao? Diệp Y?”

Trả lời cô ta vẫn là Quách Nguyệt. “Cô quan tâm sai đối tượng rồi, Lam Tâm. Lôi đại thiếu cũng không phải thằng ngốc, cũng không phải kẻ ngu hiểu nói gì nghe nấy, cho dù anh ta không yêu tiểu thư Diệp Y, thì tự anh ta sẽ phản ứng, không cần cô phản ứng thay đi! Cô không thể bởi vì mình yêu đơn phương Lôi đại thiếu, liền một mặt nghĩ muốn bức tiểu thư thoái vị đi, hành động của cô cùng Lí Điển Dung thật sự là kẻ tám lạng người nửa cân.”

“Không cần đánh đồng tôi với cái loại háo sắc Lí Điển Dung kia!” Phương Lam Tâm hừ lạnh một tiếng. “Quách Nguyệt, mời cô không cần thay Diệp Y lên tiếng, cô ấy không có ý nghĩ không có miếng sao?”

Thẩm Diệp Y nâng lên đôi mắt như nước. “Mình không nghĩ nhiều lắm, mình không biết vì sao cậu muốn giành Chi Phàm với mình? Ông nội nói Chi Phàm rất thích hợp với mình, quả thực, nói chuyện với Chi Phàm thật vui vẻ, không có áp lực. Lam Tâm, Chi Phàm chưa nói qua anh ấy thích phụ nữ khác, mình không rõ sao cậu với Điển Dung phải làm như vậy?”

Phương Lam Tâm không thừa nhận mình yêu đơn phương, tình nguyện tin tưởng Lôi Chi Phàm là không đành lòng tổn thương mỹ nhân yếu ớt, hẳn rất đàn ông, như vậy vai đao phủ này chỉ có thể do cô đảm đương.

Cô muốn chém đứt đoạn tơ tình của Thẩm Diệp Y với Lôi Chi Phàm.

“Diệp Y, cậu rất đẹp, mọi người đều nói cậu là hoa hậu giảng đường đẹp nhất của trung học nữ quý tộc từ trước tới nay, một tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng giáo dục không ai có thể được như cậu, tôi tin rằng ở trường đại học H không ai dám tranh danh hiệu ‘Hoa hậu giảng đường’ với cậu, hơn nữa cậu thân thể bất phàm, đại tiểu thư của ‘Tập đoàn Đế Khánh’, có người đàn ông nào lại không thích cậu?”

Thẩm Diệp Y không hiểu gương mặt nhìn cô ta. Nói cô điều kiện mọi thứ đều tốt, còn muốn cùng cô tranh vị hôn phu?

“Nhưng đây không phải là tình yêu, Diệp Y, đàn ông chỉ coi trọng cậu xinh đẹp, ‘Tập đoàn Đế Khánh’ sau lưng cậu, chứ không thật tình chân ý yêu cậu.” Không để ý cánh môi hồng nhạt của Thẩm Diệp Y khẽ nhếch lên, hai giọt nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, Phương Lam Tâm khí thế bức người khẩu khí như đang xét xử phạm nhân. “Đừng làm đứa ngốc nữa, búp bê xinh đẹp nếu không có linh hồn, cũng chỉ có thể nhất thời mê hoặc đàn ông mà thôi. Theo tôi được biết, ‘Tập đoàn Đế Khánh’ sẽ do Thẩm Thiếu Dương kế thừa, không có phần cho Thẩm Diệp Y ngu ngốc – đây là mệnh lệnh nửa công khai của ông nội ở hội trường, cậu của tôi cũng là một trong những người nghe thấy.”

Thẩm Diệp Y môi run run, không thể tin được người bạn tốt nhất của mình lại nói như vậy với cô, ánh mắt ngập nước nhìn đối phương, bộ dáng ủy khuất động lòng người.

Thực may mắn Lôi Chi Phàm không gặp phải một màn này, nếu không chỉ sợ sẽ thần hồn điên đảo đi!

Thương tổn đã tạo thành, Phương Lam Tâm cho dù có chút đau lòng, nhưng cứ nghĩ đến Thẩm Diệp Y có được nhiều như vậy, bản thân lại không được, càng không thể đã mất công làm tổn thương mà không được giá trị nào.

“Diệp Y, cậu đừng trách tôi ăn ngay nói thẳng, ngay cả ông nội cũng nhìn ra cậu là đứa ngốc, ngay cả tư cách vào làm ‘Tập đoàn Đế Khánh’ cũng không có, sao cậu lại dám nói bữa bản thân thích hợp với Lôi Chi

Phàm, xứng đôi với Lôi Chi Phàm? Anh ấy là nhân vật quan trọng sẽ kế thừa xí nghiệp Lôi thị, anh ấy cần là người có năng lực trợ giúp anh ấy, vợ hiền phụ tá, chứ không phải là bình hoa xinh đẹp.”

“Cậu thực sự rất quá đáng.....” Nước mắt lăn xuống.

“Đừng khóc! Cậu yếu ớt như vậy, không thể chịu một chút đả kích, sao có thể đứng bên cạnh Lôi Chi Phàm, trở thành phu nhân của một xí nghiệp xuất sắc?” Phương Lam Tâm không khỏi ảo não mắng.

Thẩm Điệp Y mím môi, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt lăn xuống hai bên má trắng như tuyết, làm người ta vừa thấy đã thương.

Quách Nguyệt thở dài một hơi, vội vàng lấy khăn tay ren hoa đưa cho cô. “Tiểu thư, chờ chút nữa đi gặp thiếu gia, mắt cô khóc đỏ thế này, thiếu gia sẽ mắng tôi mất. Tiểu thư đừng phiền não, loại chuyện này giao cho tôi là được rồi.”

“Quách Nguyệt, cô lại muốn nhiều chuyện sao?” Phương Lam Tâm hếch cằm lườm cô.

“Không phải nhiều chuyện, mà là chức trách của tôi.” Cầm tiền của người ta thì phải giúp người ta trừ họa, Quách Nguyệt rất để ý đạo đức nghề nghiệp. Huống hồ, cô với Điệp Y có bao nhiêu năm tình nghĩa. “Thiếu gia nhà tôi không chỉ một lần tuyên bố, tiểu thư Điệp Y không ngu ngốc, cô ấy chỉ là không âm mưu tính kế người khác mà thôi!”

“Cái gì?” Ý chỉ cô (Phương Lam Tâm) tính kế người khác sao?

“Thiếu gia còn nhấn mạnh, cho dù tiểu thư Điệp Y ngốc, kẻ khác cũng không được phép ức hiếp!”

“Đây là cái gì? Ngu ngốc thì không cho người khác nói ngu ngốc sao?”

“Tôi mới phải hỏi cô chứ! Lam Tâm, cô thế này là sao? Lôi đại thiếu cùng cô trước hoa dưới ánh trăng, thề non hẹn biển, không phải nàng thì không cưới sao? Nếu không phải, cô vì một người đàn ông mà làm tổn thương đến tình bạn bao nhiêu năm, tính thế nào đây? Lôi đại thiếu tán thành cô làm vậy sao?”

Phương Lam Tâm nhăn mày, run sợ lên tiếng. “Tôi rất sợ tổn thương người khác, cho nên thừa dịp Điệp Y chưa hãm sâu vào vòng tình phịa trước, hy vọng cô ấy hiểu rõ đại nghĩa nhượng bộ. Chi Phàm với tôi mới là trời sinh một đôi, chúng ta có thể cùng nhau nắm tay tạo dựng tương lai, cô ấy được không? Đương nhiên, anh ấy cũng không biết tôi hẹn cô ấy đàm phán, tôi thấy anh ấy rất sợ làm tổn thương Điệp Y, cho dù không yêu cô ấy cũng không dám đắc tội ‘Tập đoàn Đế Khánh’.”

Thẩm Điệp Y sắc mặt nặng nề, môi đỏ mọng mím lại.

Quách Nguyệt hừ mũi trào phúng. “Phương Lam Tâm, cô rất giỏi, nói chuyện sắc bén, thích đập vào chỗ đau của người khác, tôi thật không hiểu, thế này có lợi gì cho cô?”

“Tôi chỉ muốn bảo vệ quyền lợi yêu đương của mình, không thể bởi vì tôi không phải là đại tiểu thư ‘Tập đoàn Đế Khánh’, liền buông tha tình yêu với Chi Phàm.” Trong đôi mắt Phương Lam Tâm, hàm chứa sự cố chấp.

Thẩm Điệp Y miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo. “Mình biết mình không thông minh được như cậu, nhưng mình cũng hiểu tình yêu không phải chỉ là chuyện của một bên, cậu tìm nhầm người thông báo rồi. Tiểu Nguyệt, chúng ta đi.”

Quách Nguyệt lập tức dùng di động liên lạc với lái xe.

Phương Lam Tâm bắt lấy tay Thẩm Điệp Y, Thẩm Điệp Y hoảng loạn giãy thoát, không muốn bị chạm vào.

“Điệp Y, nếu Chi Phàm thừa nhận với cậu là anh ấy yêu tôi, cậu sẽ nguyện ý nhượng bộ sao?”

“Mời anh ấy đi nói với ông nội mình.”

Cùng với Quách Nguyệt, bóng dáng yêu kiều của Thẩm Điệp Y biến mất sau cánh cửa.

Phương Lam Tâm ngồi tại chỗ, chậm rãi uống trà, biểu cảm như cũ hơi hơi mang ý cười, đáy mắt vẫn là nghiêm túc. Cô không ngừng nói với bản thân là mình không làm sai, có cậu làm hậu thuẫn ỳnh, cô cũng

không phải không xứng với Lôi Chi Phàm, ngay cả cậu cũng nói cô thực thích hợp làm nữ cường nhân, nhưng công ty cậu không tới phiên cô cầm quyền phát huy bản lĩnh, xí nghiệp Lôi thị ngược lại là vô đài mở rộng tuyệt vời.

Cô yêu Lôi Chi Phàm, Lôi Chi Phàm cũng cần hiền thê tài mạo vẹn toàn như cô, bằng không, lấy bản tính thuần lương của Lôi Chi Phàm, tuyệt đối sẽ đấu không lại so với em họ kém hẳn một tuổi – Lôi Húc Nhật.

Lôi Húc Nhật kia, là một ác ma đối thủ đáng sợ.

“Điệp Y đừng khóc, chị khóc làm lòng em thực loạn.”

Trong văn phòng của Thẩm Thiếu Dương, trên băng ghế sofa da đen nhập khẩu từ Italia, tiểu mỹ nhân ngồi buồn bã rơi lệ, trái tim cậu cũng nín thành một đoàn.

“Trong lòng chị thật khổ sở, chị vẫn luôn rất thích Lam Tâm, cô ấy trước kia cũng không cười chị ngốc, vì sao sau khi cô ấy thích Lôi Chi Phàm liền bắt đầu cười chị ngốc, nói chị không xứng với Chi Phàm? Chẳng lẽ thích một người thì có thể làm tổn thương người khác sao? Điển Dung là như thế, Lam Tâm cũng như vậy.....” Nước mắt rơi xuống, cô ghen ngào không nói được nữa.

Thẩm Thiếu Dương mở rộng hai tay, vững vàng ôm chặt cô, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo dừng trên vách tường trắng, trong lòng bắt đầu tính kế, tính kế.....

Cậu không thể để Diệp Y thấy mặt này của mình, người chị thiên sứ của cậu không cần phải thấy hiện thực xấu xí của thế giới này, toàn bộ thứ đó để mình cậu gánh vác là đủ rồi.

Cậu thiếu nợ cô, cả đời này cậu sẽ hoàn trả lại, cho dù cô không hiểu.

“Thiếu Dương, em ôm chặt quá.” Giọng nói mơ hồ từ ngực cậu truyền ra.

Tuy là sinh đôi khác trứng, nhưng chiều cao của cô chỉ luôn dừng ở 160cm, từ trung học liền không dậy thì nữa, không giống cậu ở nước ngoài du học, gặp lại đã hơn 180cm, đĩnh đĩnh cao hơn cô một cái đầu, hại cô không xuất ra uy phong của một người chị được. Hơn nữa cậu luôn cường điệu lý luận phương tây, nói sinh đôi ở nước ngoài sinh ra trước là em gái, sinh ra sau là anh trai mới đúng.

Sao lại như vậy được? Bọn họ cũng không phải sinh ra ở nước ngoài.

Chẳng qua, thấy Thiếu Dương so với cô thông minh hơn nhiều phần, cô cũng không so đo.

Nhưng mỗi lần cô rơi lệ liền ôm cô như đứa trẻ, hại cô khóc không nổi nữa.

Thẩm Thiếu Dương nhẹ nhàng đẩy cô ra, biểu cảm trên mặt đã khôi phục bình thường, ánh mắt vô cùng nhu hòa. “Chị chờ một chút.” Đi vào phòng rửa mặt lấy một cái khăn lông được giặt ấm, lau đi nước mắt lưu lại trên hai gò má cô.

“Chị khóc xấu lắm sao?”

“Không xấu, nhưng em thấy sẽ đau lòng.”

“Thiếu Dương thật sắc sảo nha! Tương lai bạn gái của em nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Không có người đó.”

“Cái gì? Em không có quen bạn gái sao?”

“Em sẽ kết hôn sinh con.” Nhưng sẽ không đối xử với cô ta như vậy. Thẩm Thiếu Dương không nhiều lời, Thẩm Diệp Y cũng không biết có gì khác biệt, cậu chỉ mong cô sẽ vĩnh viễn cười ngọt ngào, xinh đẹp, hạnh phúc.

“Thiếu Dương sẽ kết hôn cùng cô gái như thế nào đây?”

“Không biết.” Cậu lạnh nhạt cười, chuyên chú nhìn cô. “Trong lòng còn buồn sao?”

“Có Thiếu Dương an ủi, chị cảm thấy tốt hơn nhiều.” Cô sờ sờ trái tim mình, cũng không còn đau.

Cậu mỉm cười. “Thực ra chị buồn là vì bạn tốt phản bội mình, chứ không phải có người tranh Lôi Chi Phàm với chị. Em có thể đoán được, Điệp Y còn chưa yêu Lôi Chi Phàm?”

“Phải không? Nhưng mà ông nội nói.....”

“Cái đó không quan trọng, Điệp Y. Đối với em, hạnh phúc của Điệp Y là quan trọng nhất.” Thẩm Thiếu Dương cùng cô bốn tay nắm lấy, trong nụ cười dịu dàng là sự thấu tình khôn khéo. “Ánh mắt ông nội có chỗ độc đáo của nó, em không phản bác. Lôi Chi Phàm xác thực rất tốt, nhưng một người rất tốt lại không hợp với Điệp Y, thì để làm gì?”

“Nhưng mà, chị với Chi Phàm hẹn hò rất vui vẻ.” Cô không hiểu ý của cậu lắm.

“Thế sao? Chị hẹn hò với anh ta vui vẻ như vậy, dù sao chị còn nhỏ, tạm thời không cần lo lắng nhiều, cũng không cần để ý những người phụ nữ khác như hồ rình mồi với Lôi Chi Phàm. Lôi Chi Phàm nếu có tâm với chị, thì những người phụ nữ kia chính anh ta sẽ giải quyết, Điệp Y không nên chảy nước mắt nha!”

Cậu toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, quả thật có thể an ủi Điệp Y thương tâm.

Thẩm Điệp Y cười xinh đẹp. “Thiếu Dương, em có cho rằng chỉ số thông minh của chị không xứng với Chi Phàm không?”

“Đồ ngốc, em ngược lại cảm thấy Lôi Chi Phàm không xứng với chị của em.”

“Ha ha a, em thừa nhận chị là chị em rồi nha! Bất quá em thế này là bao che khuyết điểm! Chị biết ông nội Liên chê chị chỉ số thông minh thấp, cho nên Lam Tâm thật sự đâm trúng chỗ đau của chị, nói chị không thích hợp làm phu nhân của xí nghiệp cũng không sai.” Cô thở dài một tiếng, đối mặt với thực tế tàn khốc.

Cô không ngốc, không phải đứa ngốc, chỉ số thông minh như người bình thường, khả năng chỉ như người bình thường, cho dù bị người ta chê ngốc, cũng không có ngốc đến mức không nghe hiểu mình bị thương hại.

Cũng bởi thế, Thẩm Thiếu Dương càng không thể tha thứ người làm tổn thương cô.

“Điệp Y, chị có thích hợp làm hoàng hậu hay không, không phải do Phương Lam Tâm định đoạt, cô ta có là gì? Chị là công chúa của Thẩm gia, chị thích đàn ông nào, là kiếp trước hấn tích đức được, hấn ta tốt nhất biết tích phúc.” Bằng không, cậu sẽ làm người đàn ông kia phải rơi huyết lệ.

“Thiếu Dương, cảm ơn em không xem nhẹ chị, ngược lại, coi trọng chị quá đáng rồi.”

“Em là ăn ngay nói thật.” Cậu nghiêm túc 100%.

“Ha ha!” Thẩm Điệp Y bị cậu chọc nở nụ cười.

Nụ cười xinh đẹp kia, Thẩm Thiếu Dương thích nhìn nhất. Cậu thu lại nụ cười, đi tới bàn làm việc ấn nút điện thoại, “Thư ký Kim, mang trà vào.” Xoay người cùng cô nói sang vấn đề khác.

“Chị đã gặp qua người nhà Lôi Chi Phàm chưa?”

“Chưa có. Chị nên đi gặp trưởng bối Lôi gia sao?”

“Không vội, chỉ là theo em được biết, Lôi Chi Phàm có ba chị gái hai em gái, chị đối phó được sao?” Hơn nữa nghe nói có tùy hứng tự đại, có xảo quyết khó chơi, có mắt cao hơn đỉnh, Lôi Chi Phàm có thân sĩ phong độ như thế, chắc không khỏi là do đám chị em kia tôi luyện mà ra.

“Thật vậy chẳng?” Thẩm Điệp Y trừng lớn mắt. “Nhà anh ấy thật náo nhiệt nha!”

Thẩm Thiếu Dương trong lòng hiểu được, Điệp Y đơn thuần sẽ không nghĩ nhiều được như vậy, chung sống với nhau mới biết được.

Thư ký Kim bưng trà tiến vào, thuận tiện báo cáo, “Thiếu đồng, bên tiếp tân truyền lời, Phó tổng Lôi đã đến.”

“Trực tiếp mời anh ta tiến vào.”

“Vâng.” Thư ký Kim rời đi.

Thẩm Thiếu Dương dầm chiêu liếc mắt nhìn Thẩm Điệp Y một cái, bởi cô uống trà huân y thảo. Chất dinh dưỡng của song bào thai tựa hồ phần lớn bị cậu hấp thụ, Thẩm Điệp Y từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, bác sĩ đề nghị cô nên ít đụng đến cà phê.

“Điệp Y, chị gặp qua Lôi Húc Nhật chưa?”

“Lôi Húc Nhật? Anh ấy là ai vậy.....”

Cốc cốc hai tiếng vang nhỏ, cửa lớn rất nặng được mở ra, “Thiếu đồng, Phó tổng Lôi đã đến.”

Thẩm Thiếu Dương đứng lên, Thẩm Điệp Y cũng nâng mắt lên theo, sau đó, đôi mắt sương mờ của cô nhìn thấy, người đàn ông nam tính nhất trong suốt 23 năm qua cô được thấy.

Ánh mắt của cô không kìm lòng được dừng lại trên bóng dáng cao lớn của người đàn ông kia, khuôn mặt dương cương, mày rậm mắt lệ (lệ ở đây là nghiêm khắc, nghiêm túc), mũi ôi rộng, dáng vẻ rất đàn ông, khí thế rất bức người, không ai có thể bỏ qua cảm giác tồn tại của anh.

Thẩm Thiếu Dương bắt tay với anh. “Húc Nhật, thu lại tức giận của anh đi, anh dọa chị tôi đấy.”

Lôi Húc Nhật cúi đầu thoáng nhìn về phía bên trái, một đôi mắt trong suốt như thủy tinh liền đón nhận tầm mắt của anh.

Lôi Húc Nhật trừng mắt nhìn cô gái mỹ lệ, mềm mại trước mắt, khuôn mặt cương nghị nháy mắt cứng ngắc.

Anh không thích loại phụ nữ này nhất.

“Điệp Y, Húc Nhật là em họ Lôi Chi Phàm.” Thẩm Thiếu Dương đem tất cả nhìn vào mắt, thái độ vẫn ổn định như cũ. “Húc Nhật, Điệp Y chị song sinh của tôi, nhìn tốt hơn tôi nhiều, đúng không!”

Là cô! Tân nương dự định của Lôi Chi Phàm.

Lôi Húc Nhật nhướn mày rậm, một mùi vị không vui nảy lên trong lòng, nhưng là, cô là tân nương của ai căn bản không liên quan tới anh, anh quyết định xem như cô không tồn tại.

Ánh mắt người đàn ông này vì sao không chút thân thiện như thế? Trái tim Thẩm Điệp Y thích thích thích, bất an nảy lên giống như trống đánh.

“Thẩm thiếu đồng, nội dung hợp đồng lần trước chúng ta thảo luận kết quả không khớp.” Hại anh đang bận trăm việc phải chạy tới đây một chuyến, bởi vì Thẩm Thiếu Dương không chấp nhận quản lý khác tới đây sửa chữa hợp đồng.

“Thế sao?” Thẩm Thiếu Dương lạnh lùng hỏi, không thêm để ý sắc mặt khó coi của anh, trước bảo thư ký tìm Quách Nguyệt đến. “Húc Nhật, anh ngồi chút đã, chờ chút nữa thảo luận nội dung hợp đồng.”

Lôi Húc Nhật nhìn có vẻ nóng nảy, nhưng cũng không thô lỗ, trên thực tế đối với chuyện làm ăn buôn bán cực kì nhẫn nại. Thư ký Kim mang cà phê vào, anh biết tính cách không nhẫn nại của Thẩm Thiếu Dương, đành phải ngồi xuống, chẳng qua chọn một chỗ cách xa ghế sofa đơn của Thẩm Điệp Y nhất.

“Điệp Y, Lôi Chi Phàm có mời chị tham gia tiệc rượu ngày kia không?” Thẩm Thiếu Dương ánh mắt sáng lên, nhưng thanh âm nói chuyện vô cùng nhẹ, như sợ làm hù dọa Điệp Y. Lôi Húc Nhật chưa từng nghe qua cậu dùng loại khẩu khí này nói chuyện với người khác.

“Có.” Thẩm Điệp Y nhẹ nhàng vuốt cằm. “Chị không nên đi sao?”

“Chị đương nhiên sẽ đi, em cũng sẽ tham dự.” Thẩm Thiếu Dương nắm bàn tay mềm mại hơi lạnh của cô, chà xát. “Đừng căng thẳng, Điệp Y, chị phải có thói quen tham gia tiệc rượu, ngày sau mới có thể xứng đáng làm phu nhân của một xí nghiệp. Một lần sinh, hai lần sinh, em sẽ che chở chị.”

Trái tim Thẩm Điệp Y vui vẻ, môi cứ tự nhiên như vậy mà hiện lên nụ cười ngọt ngào như hoa, tư thái mềm mại quyền rũ hồn nhiên của con gái, gần như làm trái tim Lôi Húc Nhật căng chặt.

“Nhưng là, ông nội sẽ vui vẻ chứ?”

“Làm sao?”

“Bởi vì, chúng ta là tổ hợp song bào thai ‘Thiên tài và ngu ngốc’, không phải mọi người đều biết sao?”

“Trông em rất ngu ngốc sao?”

“Đương nhiên không phải nói em, em được công nhận là thiên tài, mà là chị.....”

“Điệp Y là mỹ nhân tuyệt thế!”

“Em nói lung tung.” Có người ngoài đây! Thẩm Điệp Y cũng không có ý đó.

“Không sao, xem ai dám nói như vậy, em thuận tay sẽ ghi hẳn vào danh sách kẻ thù.” Thẩm Thiếu Dương dịu dàng nói.

“Không buồn cười đâu.” Cô cho rằng cậu đang nói đùa.

Lôi Húc Nhật lại nhìn ra cậu không nói đùa, ngược lại, cậu so với hơn ai hết để ý cách nói ‘Thiên tài và ngu ngốc lại sinh ra cùng nhau’, Thẩm Điệp Y không nhưng cậu sẽ để ý.

Lôi Húc Nhật so với Thẩm Thiếu Dương lớn hơn bốn tuổi, Thẩm Thiếu Dương cũng là học đệ lớp tiến sĩ của anh ở Mỹ, học nhảy lớp còn nhanh hơn anh, về sau biết được cậu lấy học vị tiến sĩ thứ hai, không thể không nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hôm nay đồng thời nhìn thấy song bào thai, ngay cả anh cũng thấy buồn bực, chỉ số thông minh của song bào thai thường không khác nhau mấy. Nhưng mà, Thẩm Thiếu Dương đã lấy được học vị thạc sĩ, cùng tiến sĩ, Thẩm Điệp Y mới còn tại đại học năm ba, quá trình người bình thường học cũng đã nên tốt nghiệp đại học rồi, cô lại còn chưa lấy được một tấm văn bằng.

Cô rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Ở phương diện trí lực, song bào thai lại khác nhau một trời một vực.

Lôi Húc Nhật nhăn mày trầm tư.

Thẩm Điệp Y vụng trộm nhìn anh một cái. Hô, người đàn ông này bình thường cũng là bộ mặt hung ác này sao? Thực dọa người nha! Bảo anh ta cùng Lôi Chi Phàm có huyết thống anh em họ, làm người ta không thể tin được.

“Điệp Y, chúng ta buổi tối cùng nhau ăn cơm, đồ ăn Pháp được chứ?”

“Ừm, được.” Cô vội vàng quay tầm mắt sang. Nguy hiểm thật không bị người đàn ông hung hăng kia nắm thóp.

Quách Nguyệt gõ cửa tiến vào. “Thiếu gia có việc phân phó?”

Thẩm Thiếu Dương mặt không chút biểu cảm phân phó nói: “Bồi tiểu thư tới chỗ của Mạc Huyền Cẩm, chọn lựa lễ phục mặc trong tiệc tối ngày kia. Cửa hàng châu báu ngày mai sẽ mang trang sức tới cho tiểu thư chọn lựa, hôm nay cần phải quyết định khoản tiền lễ phục.”

“Vâng, thiếu gia.” Quách Nguyệt nghiêm trang, không dám nói nhiều một câu.

“6 giờ rưỡi, tôi cùng tiểu thư sẽ đến nhà hàng Pháp ăn cơm.”

Ý là cô tối nay 6 giờ rưỡi sẽ hộ tống tiểu thư tới ‘Nhà hàng Pháp’ ăn, liền có thể tan tầm. Trong lòng Quách Nguyệt dù đang nhảy nhót, trên mặt vẫn là biểu cảm của một trợ lý chuyên nghiệp. Thẩm gia từ lão gia, cho tới đầu bếp, người người trong lòng đều biết, thiếu gia hòa ái dễ gần chỉ có thể dùng trên người tiểu thư Điệp Y, ngàn vạn lần đừng không biết thức thời cười cậu, cậu so với lão gia càng cay nghiệt, cao thủ vô tình.

Quách Nguyệt so với những người khác thân thiết hơn với song bào thai, cũng vụng trộm hoài nghi thiếu gia từ trong cốt tủy là tự kỷ cuồng, mới có thể chỉ yêu thương Thẩm Điệp Y có dung mạo giống cậu.

Thẩm Thiếu Dương rất tự nhiên lại nhẹ nhàng nói. “Điệp Y, vui vẻ đi mua sắm thứ chị muốn, chúng ta buổi tối lại tán gẫu.” Thuận thế đứng lên.

Theo lẽ phép, Lôi Húc Nhật cũng theo Thẩm Điệp Y đứng lên, lại một lần nữa nhún mày, cô thật nhỏ bé. Trí lực không bằng người rồi, sao ngay cả thể trạng cũng yếu đuối?

“Lôi tiên sinh, hôm nay rất vui được gặp anh, hẹn gặp lại.” Thẩm Điệp Y e lệ không dám nhìn thẳng ánh mắt anh.

“À, hẹn gặp lại.” Thanh âm lạnh lùng, chán ghét bản thân cảm thấy cô nhỏ yếu làm người ta thương tiếc.

Anh vẫn là thượng thức phụ nữ độc lập tự chủ, không cần lo lắng chăm sóc.

Thẩm Điệp Y cùng Quách Nguyệt rời đi, cửa vừa đóng lại, Thẩm Thiếu Dương đã đem thần thái dịu dàng thu lại sạch sẽ, hồi phục biểu cảm của một cao thủ thương trường bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Thật có lỗi, trì hoãn một chút thời gian. Chị tôi đột nhiên tới công ty, theo lẽ phép không thể không qua loa với chị ấy.” Thẩm Thiếu Dương tiếp đón anh một lần nữa ngồi xuống, bưng lên tách trà huân y thảo uống hết. Thật ra thì hai giờ trước cậu đã phân phó Quách Nguyệt đưa tiểu thư tới phòng làm việc tâm sự một chút.

“Qua loa? Thiếu đồng là đang nói đùa đi!” Lôi Húc Nhật uống một ngụm cà phê, trầm ngâm nói: “Tuy rằng không liên quan đến chuyện của tôi, tôi vẫn muốn hỏi một câu, cậu là nuôi chiều chị gái hay là nuôi dưỡng con gái?” Chừng mực bình thường.

Mắt lạnh nhìn thẳng anh, Thẩm Thiếu Dương thẳng thắn vô tư: “Đều có.”

Không ngờ cậu không biết xấu hổ lại trực tiếp thừa nhận, Lôi Húc Nhật cũng không quá kinh ngạc. “Anh họ tôi cũng biết qua mặt này của Thiếu đồng sao?”

“Anh ta chưa cần biết.”

Cảm thấy trong lời nói của cậu có chuyện, Lôi Húc Nhật khó được gợi lên lòng hiếu kỳ.

“Khi nào mới cần biết?”

“Chờ tôi xác định anh ta đủ tư cách làm anh rể tôi.” Giọng điệu mỉa mai.

“Tôi còn cho rằng cửa hôn nhân này là chắc chắn rồi.”

“Có lẽ phải? Có lẽ không phải?” Khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, ngược lại có vẻ bí hiểm. “Muốn tôi mở miệng gọi một tiếng ‘Anh rể’, bằng vào danh hiệu ‘Tôn tử Tổng giám đốc Lôi’ thì không đủ, tôi sẽ chỉ để Điệp Y gả cho người đàn ông giá trị nhất, sau đó trọn đời tận lực giúp Điệp Y ngồi vững vàng trên cái ghế ‘Phu nhân tổng giám đốc’. Anh cho rằng, Lôi Chi Phàm có năng lực lên làm tổng giám đốc sao?” Khóe miệng giờ lên một độ cong cực lạnh.

Lôi Húc Nhật trong lòng giật mình, phòng bị nhìn cậu, muốn từ đôi mắt lạnh lùng trong trẻo kia nhìn ra được âm mưu quỷ kế cất trong đáy lòng cậu.

Thẩm Thiếu Dương khí thế lạnh nhạt bức người như thế, nếu không chính mắt nhìn thấy, ai có thể tin cậu lại yêu chiều chị gái như thế?

Ý của cậu là, ai thắng được trái tim Thẩm Điệp Y, cậu liền trợ giúp người đàn ông đó lên ngai vàng tổng giám đốc?

Lôi Húc Nhật chưa từng hoài nghi qua năng lực của cậu, nhưng mà, cửa hôn nhân này hai bên ông nội đã ước định tốt rồi, ai có biện pháp lật đổ?

Ít nhất cho tới bây giờ, còn chưa có tin đồn Thẩm Thiếu Dương dám làm trái lệnh Thẩm đại lão.

Bất quá trên đời này chuyện ai cũng nói không chính xác, bản thân Lôi Húc Nhật cũng thường bằng mặt không bằng lòng với ông nội, chỉ cần hai bên không chọc phá, người ngoài làm sao biết được hào môn nội mạc?

Thu lại ánh mắt trầm tư một lát, khi nâng lên lần nữa Lôi Húc Nhật bất động thanh sắc trở lại vấn đề chính.

“Thiếu đồng, hợp đồng phải sửa thành.....”

“Học trưởng, nếu anh nguyện ý, anh có thể trực tiếp gọi tên tôi.”

Đây là dụ hoặc?

Tuyệt đại dụ hoặc!

Thằng thần mà nói mỹ nữ cùng quyền lực là hai dụ hoặc vô cùng lớn, Lôi Húc Nhật cảm thấy hít thở không thông, nói không ra lời, chỉ có thể lấy ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

Chẳng lẽ, Thẩm Thiếu Dương sớm đã nhìn thấy dã tâm anh giấu bên trong?

2. Chương 2

Thân là thư kí bên người Lôi Húc Nhật, Ngũ Thanh Nhu phải thừa nhận bản thân không khỏi khuôn sáo vụng trộm ái mộ cấp trên đẹp trai nhiều tiền, tiền đồ tươi sáng, nhưng cũng chỉ dừng tại đó. Tạm thời không đề cập đến Lôi Húc Nhật là người nghiêm khắc, luôn đòi hỏi cấp dưới phải cố gắng, hơn nữa cũng không che giấu sự chán ghét của anh đối với chuyện “Chủ quản và thư kí có một chân”. (aoi: ý là có quan hệ ‘mờ ám’)

Ngũ Thanh Nhu che dấu lòng mến mộ rất khá, lựa chọn làm một thư kí xứng với chức vụ.

Cô lấy việc được đi theo bên người Lôi Húc Nhật làm vinh dự, không phải để làm một pho tượng bình hoa xinh đẹp, ngược lại, là để thi triển hết tài hoa, không ngừng tự mình bồi dưỡng, mới không để bị Lôi lão hồ đào thải.

Đúng vậy, mọi người đều gọi Lôi Chi Phàm lịch sự nho nhã, khí chất giống như giáo sư đại học là “Lôi đại thiếu”.

Không ai dám gọi Lôi Húc Nhật là “Lôi nhị thiếu”, không hèn mà cùng vụng trộm gọi một tiếng “Lôi lão hồ”.

Lôi lão hồ ăn thịt người không nhả xương, chẳng phân biệt nam nữ khác biệt đều yêu cầu biểu hiện công việc nghiêm khắc, nếu không chịu nổi thì phải nhanh chóng đưa đơn từ chức, đừng để anh có cơ hội ép đến điên. Gần vua như gần cọp, quan trọng hơn là phải biết chống chọi, chịu đựng, tăng ca liên tục mười hai ngày cũng không được nhả mảy.

Nếu có người ý đồ đi đường tắt, giống như hai vị thư kí tiền nhiệm, ý đồ dùng “Nhan sắc ngực to” quyến rũ Lôi Húc Nhật, kết cục là bị anh trực tiếp đá ra khỏi văn phòng, tiền cữ bọn họ đi làm ở quán rượu.

Ngũ Thanh Nhu không dám phạm lỗi như vậy, thậm chí không dám để anh phát hiện có ý đồ không an phận. Cô biết rõ, bản thân biểu hiện công tác tốt bao nhiêu, anh tự nhiên sẽ coi trọng cô.

Một ngày hai mươi tư giờ, thời gian cô đi theo Lôi Húc Nhật dài nhất, thậm chí còn giúp anh sắp xếp thời gian hẹn hò cùng bạn gái, tự đánh giá bản thân có hiểu biết tương đối về anh, vậy mà, tại một giây kia, cô đột nhiên không thể xác định được.

Từ lúc kí xong hợp đồng ở “Đế Khánh” trở về, cô đưa cà phê vào đã quá 15 phút, Lôi Húc Nhật một ngụm cũng không đụng vào, khuôn mặt suy nghĩ sâu xa nhìn ra ngoài cửa sổ, mây trắng chậm rãi bay qua bầu trời xanh, trước kia anh chưa bao giờ để ý, giờ phút này nhìn ra lại xuất thần.

Do gần đây áp lực công việc quá lớn sao? Cần giúp anh sắp xếp cuộc hẹn sao?

Ngũ Thanh Nhu không nhận được có cảm giác chua xót, dịu dàng nhìn anh. “Phó tổng, Trình tiểu thư hôm nay gọi điện tìm anh ba lần, muốn hẹn gặp anh đêm nay.” Đó là bạn giường mới của anh.

Lôi Húc Nhật đột nhiên đứng lên, Ngũ Thanh Nhu phát hoảng, cho là anh tức giận, đã thấy anh đi đến trước cửa sổ, dường như muốn nhìn bầu trời mùa hè sau trưa rõ ràng hơn chút, lưng hổ kia, thẳng tắp, sườn mặt cương nghị như được điêu khắc, Ngũ Thanh Nhu nhìn mà tim đập thành thịch, chưa thấy người đàn ông nào nam tính hơn anh.

“Thư kí Ngũ, gọi điện cho Trình tiểu thư, nói mai tôi sẽ kí chỉ phiếu gửi cho cô ta.” Lôi Húc Nhật rất cục mớ miệng, xoay người nhìn cô, vẻ mặt kiên định nói.

Ngũ Thanh Nhu hít sâu một hơi. Lôi lão hồ dự tính chia tay với Trình tiểu thư, kí một tấm chi phiếu đủ cho cô ta sống nửa năm, coi như xong thỏa thuận hai bên, không còn liên quan nữa.

“Vâng, phó tổng.” Áp chế vui mừng trong lòng, cực lực khắc chế giọng nói run run.

Ngồi trở lại trước bàn làm việc, vẻ mặt anh nghiêm túc ra lệnh, “Về sau không cần thay tôi sắp xếp hẹn riêng nữa.”

“Vâng.” Trong lòng cô không yên, không biết là vui hay buồn. Mừng là anh sẽ không hẹn gặp với bạn gái nữa, cô không cần phải miên man suy nghĩ, buồn là đại biểu cho ý nghĩa khác, Lôi Húc Nhật gặp được người phụ nữ anh thật lòng muốn theo đuổi!

Mặc kệ là loại nào, cô đều không có lập trường cũng như không dám truy hỏi.

“Thư kí Ngũ, cô đi chuẩn bị ba hộp trà hương hoa, ba loại vị, chất lượng tốt nhất, đóng gói tinh xảo, bao nhiêu tiền không sao cả, một giờ sau đưa tới cho tôi.”

Vậy chỉ có thể phóng đến công ty bách hóa gần đây nhất để mua.

“Phó tổng muốn tặng cho vị tiểu thư nào?” Ngũ Thanh Nhu làm bộ nói giỡn hỏi.

Lôi Húc Nhật cũng không phải cấp trên không hợp tình hợp lý, liếc nhìn cô một cái, bên môi lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Không phải là tiểu thư bình thường, là hòn ngọc quý trên tay của một nhân vật cấp quan trọng.”

Trái tim Ngũ Thanh Nhu rơi xuống đáy cốc. Rốt cục đã xuất hiện một cô gái, có thể làm mất Lôi lão hồ giận ra?!

Chính là, ngày này tới nhanh quá, trước đó hoàn toàn không có chút dấu hiệu.

Cô mở cửa, Lôi Chi Phàm vừa vặn đến, phía sau như thường lệ có một mỹ nhân, lần này là Phương Lam Tâm.

“Lôi đại thiếu..... Thực xin lỗi, Trưởng phòng Lôi!” Thiếu chút nữa đụng phải, nguy hiểm thật, hại Ngũ Thanh Nhu nhất thời lỡ lời, dẫn tới Lôi Húc Nhật nhíu mày nhìn cô.

Lôi Chi Phàm cười như gió xuân phất qua, tính tình thật sự tốt. “Đừng lo, tôi vốn chính là đại thiếu gia Lôi gia, không cần xưng hô gọi tôi là sư tử hay hồ ly tinh gì là tốt rồi.”

Ngũ Thanh Nhu mặt đỏ lên, chạy nhanh ra ngoài mua đồ.

Phương Lam Tâm đóng cửa lại, trong lòng vang tiếng cảnh báo lớn, Ngũ Thanh Nhu kia vừa nhìn thấy Lôi Chi Phàm liền đỏ mặt, hoa rơi cổ ý sao?

Lôi Chi Phàm có được phong độ quý tử nhẹ nhàng, tiếng nói lại như gió xuân, không có một chút hình tượng kiêu sa ngạo mạn, khó trách Tổng giám đốc Lôi muốn hẳn làm ở phòng PR, đại diện cho bộ mặt công ty.

Tất cả phụ nữ chưa lập gia đình ở xí nghiệp Lôi thị, ai mà chẳng muốn được gả cho Lôi Chi Phàm?

Không giống Lôi Húc Nhật này, một tên hung thần ác sát!

Mây rậm lệ mắt không làm cho người thích còn chưa tính, Lôi Húc Nhật một khi mở miệng cũng không khách khí, “Anh hẹn tôi về nhà ăn cơm chiều? Loại việc nhỏ này gọi điện thoại là được rồi, hai vị cần gì phải đến riêng một chuyến? Trốn việc trắng trợn.”

Không biết điều! Phương Lam Tâm trong lòng thấy rất bất bình, nhưng tiên sinh Lôi Chi Phàm tính tình tốt, trong mắt ý cười nhu hòa nói: “Húc Nhật, không cần cưỡng làm việc như thế, nên thoải mái thì thoải mái một chút, thần kinh không cần căng chặt như thế, xí nghiệp Lôi thị sẽ không bởi vì cậu hoặc anh nhân hạ một ngày mà đóng cửa đâu.”

“Mò cá mò đường hoàng, nói năng ra vẻ tự đắc, toàn bộ xí nghiệp Lôi thị cũng chỉ có anh.” Lôi Húc Nhật nhìn không thuận mắt nhất chính là điểm này của anh họ, nhưng cũng không biết làm thế nào. Ông nội cũng không lên tiếng, anh nhiều chuyện làm gì?

“Được rồi, cậu không cần luôn nghiêm túc như vậy, công ty nhiều mỹ nhân điều kiện tốt như vậy cũng không có mấy ai can đảm gần gũi.” Lôi Chi Phàm gần đây không bận công việc gì quan trọng, rất rảnh rỗi, tâm tình vô cùng khoái trá.

“Tự xem lại đi!” Lôi Húc Nhật cười nhạt.

“Húc Nhật, tính xấu của cậu nên thu bớt lại đi, cho dù muốn liên thân, cũng phải ở chung qua mới biết được có hợp hay không, cậu luôn giương cung bạt kiếm, cẩn thận lỡ lời làm mất cô gái thích hợp nhất với cậu đấy.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý. Lôi Húc Nhật trong lòng động một cái, nghĩ đến Thẩm Diệp Y ngày thường lả lướt thướt tha, như hoa sen mới nở rộ, giống như liễu yếu đũa đưa theo gió, khỏe mắt đuôi lông mày tạo cảm giác yên tĩnh mềm mại đáng yêu đến choáng váng, bộ dáng động lòng người không chịu nổi một chút hoảng sợ, anh có nên cân nhắc một chút hay không?

“Anh cho rằng loại phụ nữ nào hợp với tôi?”

Nói đến người với người trong tình cảm, là đề tài Lôi Chi Phàm có hứng thú nhất, hẳn thậm chí còn có vài người bạn đồng chí, có nam đồng chí cũng có nữ đồng chí, ở trước hần thẳng thần phát biểu vấn đề tình cảm, nhân duyên của hần thật sự tốt, biết giữ ý, so với bác sĩ tâm lý còn tốt hơn lại không thu tiền. Xem, ngay cả cậu em họ khó tính nhất cũng không ngại mà hỏi đấy! (aoi: hình như đồng chí ở đây chỉ người gay hoặc les hay sao ấy)

Lôi Chi Phàm mặt mày mỉm cười. “Cậu ấy à Húc Nhật, nhất định phải tìm cô gái nào ngang sức ngang tài mới được nha! Phụ nữ quá yếu đuối không có chủ kiến, năng lực làm việc không theo kịp cậu, nhất định sẽ bị cậu khinh bỉ.”

“Thế sao?” Hình như anh cũng yêu cầu như vậy.

“Không chỉ mình anh nghĩ vậy, mọi người từ trên xuống dưới đều đã thảo luận qua.”

“Mọi người là ai? Ăn no rồi việc ngồi thảo luận tôi?” Ánh mắt như mũi tên.

“Cậu xem cậu đi, lại nữa rồi. Động một chút là liền tức giận, nếu không phải là cô gái nào có trái tim đủ khỏe mạnh thì làm sao có dũng khí yêu cậu? Mọi người cũng không phải người khác, đều là người nhà Lôi gia chúng ta, cũng là quan tâm cậu thì mới thảo luận đối tượng cậu sẽ kết hôn một chút, kì lạ là, mọi người đều nhất trí nói ‘Không có ba thước ba (tức vóc người to lớn mạnh khỏe), đừng hòng lên Lương Sơn’, không có năng lực làm việc lợi hại, đừng nghĩ được Húc Nhật coi trọng!”

Giả sử anh có suy nghĩ muốn kết hôn, anh muốn là người bạn đời tâm linh phù hợp, không phải đồng bạn làm việc! Những người này hình như có ý muốn anh cùng vợ so tài cao thấp mỗi ngày sao? Thực sự đủ.

“Mọi người bàn luận về tôi rất nhiều, nói vậy cũng sẽ bàn luận về đối tượng của anh hai đi, anh hai thích hợp với loại phụ nữ nào đây?” giọng điệu của Lôi Húc Nhật hơi trào phúng.

Giọng nói Lôi Chi Phàm ôn hòa từ tính mê người. “Kỳ quái, mỗi người nói đều không giống nhau, ba chị gái hai em gái của anh có năm đáp án, giống như anh cưới loại phụ nữ nào đều thích hợp.”

“Ông nội chọn cho anh Thẩm tiểu thư kia, không phải là cô ấy thì không được? Ý của anh là vậy sao?”

“Ha ha a, cậu không cần chọn lỗi trong lời anh thế! Anh bị ông nội nói đến lỗ tai mọc kén rồi.” Tuấn dung hiện lên ý cười nhàn nhạt, xem ra cũng không chán ghét đối tượng kết hôn trong nhà định cho hần.

Cũng đúng, Lôi Chi Phàm sao có thể ghét bỏ mỹ nữ thế kia? Như thế rất mạo hiểm.

Ánh mắt lạnh lùng hung ác của Lôi Húc Nhật làm Phương Lam Tâm lo sợ, cô cảm thấy tên Lôi Húc Nhật không cha không mẹ này tràn ngập ghen tị với Lôi Chi Phàm an nhàn hạnh phúc, ánh mắt không có ý tốt, cô lo lắng Lôi Chi Phàm một mình đối mặt với Lôi Húc Nhật, nhất quyết muốn đi theo trợ oai, may mà Lôi Chi Phàm không từ chối cô.

“Chi Phàm.” Ánh mắt đa tình nhìn chặt hần, Phương Lam Tâm nói: “Anh muốn kết hôn với ai, về lý nên tự mình quyết định, dù sao cuộc sống hôn nhân mấy chục năm sau là anh, không phải là ông nội anh.”

“Cũng đúng, kỳ thực ông nội cũng không phải không hỏi qua ý kiến của tôi, tôi chỉ là không cự tuyệt thôi.” Lôi Chi Phàm nhìn cô uất ức cười. Lại một người phụ nữ vì hấn mà suy nghĩ! Hấn thật sự có lỗi.

“Cá tính của anh em biết, tâm địa anh rất tốt, anh sợ từ chối, đối phương là con gái sẽ đau lòng. Cũng đúng! Em với Điệp Y là bạn trung học ba năm, rất rõ ràng tính cô ấy rất yếu đuối không chịu nổi một chút kích thích, lớn tiếng mắng một chút cô ấy cũng sẽ khóc.” Phương Lam Tâm thở dài nói: “Chi Phàm đáng thương, anh xác định muốn lãng phí cả đời với một búp bê vô dụng sao?”

“Em không nên nói vậy, Lam Tâm. Điệp Y cô ấy rất đẹp nha! Hơn nữa rất đơn thuần, ông nội nói tôi chỉ cần dịu dàng với cô ấy, cho cô ấy cả đời trang sức đẹp đẽ, những cái khác không cần hao tổn tâm trí.”

Phương Lam Tâm nâng lên đôi mắt sáng, rất ân hận, ân hận nhìn hấn nói: “Em không cần anh vĩ đại như vậy, Chi Phàm, Điệp Y tài chí không xứng với anh, cả đời sẽ không thể trợ giúp anh, anh không nên hy sinh bản thân như vậy! Anh rất đáng giá, Chi Phàm, chỉ có người phụ nữ tài mạo song toàn mới xứng với anh!” (aoi: sến súa = =)

“Nhưng là.....” Lôi Chi Phàm cảm động không thôi, nhưng vẫn như cũ có băn khoăn.

“Hai vị, đủ rồi chứ!” Lôi Húc Nhật ánh mắt lạnh lẽo bắn lại, đỉnh đầu như muốn bốc lửa, nhin không được giận dữ mắng, “Hai vị muốn hát đôi, mời về phòng làm việc của mình đi, không cần lãng phí thời gian của tôi, nghe các người nói một chút cũng không hiểu được!”

“Húc Nhật, sao cậu lại tức giận?”

Sao anh lại tức giận? Bởi vì Lôi Chi Phàm hấn không để vị hôn thê của mình vào mắt, mặc cho người ta chê đông chê tây cũng không thềm nói gì.

Mắt Lôi Húc Nhật đốt lên hai ngọn lửa lạnh lẽo, nhin xuống tiếng rít gào mãnh liệt.

“Tôi muốn làm việc!” Đúng lý hợp tình.

Phương Lam Tâm không chịu nổi anh vô lễ với Lôi Chi Phàm. “Chi Phàm, chúng ta trở về! Cậu em họ này của anh căn bản không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của anh đâu.”

“Buồn cười!” Lôi Húc Nhật không cho là đúng cười lạnh. “Có người phụ nữ tài mạo song toàn như cô quan tâm đến anh ta, chờ để cả đời được chăm sóc, trợ giúp anh ta, tôi cần gì nhiều chuyện? Cho dù không có cô, tôi cam đoan cả đời này anh ta cũng không thiếu phụ nữ quan tâm đến.”

Phương Lam Tâm tim nhảy dựng, Lôi Húc Nhật nhìn thấu dã tâm của cô, không chút khách khí phản phúng. Nhưng là vì sao? Cho dù cô cuồng dại muốn được gả cho Lôi Chi Phàm, liên quan gì đến anh?

“Húc Nhật, không được hung dữ như thế với phụ nữ.” Lôi Chi Phàm dần xếp ổn thỏa đứng lên, chuẩn bị trở về làm việc. “Đúng rồi, cậu còn chưa trả lời anh có về nhà ăn cơm chiều hay không?”

“Không, tối nay tôi có hẹn.” Lôi Húc Nhật hai tay khoanh ngực, trong lòng chắc chắn. Nếu anh lúc đầu còn nhớ đến tình nghĩa anh em, có một tia do dự, hiện giờ đã biến mất vô tung. Anh chưa bao giờ chán ghét Lôi Chi Phàm, lại càng sẽ không ghen tị hấn cái gì, nhưng từ giờ phút này bắt đầu, anh hạ quyết tâm cướp đi Thẩm Điệp Y hấn ta không quý trọng!

Huống chi, nhà Lôi Chi Phàm, căn bản không phải nhà của anh, là hào trạch của ông nội cùng trưởng bối cháu đích tôn, sớm nói đã không có phần của anh.

Hừ, các người cứ ôm cái hào trạch đó mà mơ màng sống đi!

Lôi Húc Nhật và Thẩm Thiếu Dương, cùng nhau liên thủ xuất kích.

Nhà hàng Pháp.

Vốn nghĩ rằng chỉ là bữa cơm đơn thuần của hai chị em, Lôi Húc Nhật tham gia làm Thẩm Điệp Y ngạc nhiên.

Thẩm Thiếu Dương nhẹ giọng nói: “Điệp Y, hy vọng chị không để ý có thêm người tham gia bữa ăn, em và Húc Nhật còn có việc chung cần nói, ăn cơm cùng nhau tiết kiệm thời gian.”

Lôi Húc Nhật lộ ra nụ cười. “Rất vui được gặp lại em.” Đưa lên hộp trà hoa tinh mỹ, tỏ vẻ xin lỗi vì sự xuất hiện đột ngột.

Thẩm Điệp Y thoải mái vui vẻ nói: “Thiếu Dương là người cuồng làm việc, hóa ra Lôi tiên sinh cũng thế. Mời ngồi! Cảm ơn lễ vật của anh, lần sau xin không cần tốn kém như vậy.”

“Được, lần sau tôi mời hai vị.” Cuộc đời bể dâu viết trong mắt Lôi Húc Nhật, anh rất rõ ràng bản thân mình muốn cái gì, không muốn cái gì. Tình yêu, không có trong kế hoạch cuộc sống của anh.

Tuy rằng, phong thái tuyệt mỹ của cô trong nháy mắt làm tim anh xúc động, âu phục tơ lụa như nước hồ xanh biếc, càng tôn thêm dung mạo như hoa da trắng như tuyết, thật giống như bông sen mới nở, đàn ông bình thường nào thấy mà không động tâm? Anh là nói về bản sắc đàn ông.

Ít nhất cô “Ra được phòng khách”, mang ra cửa thật nở mày nở mặt. Lôi Húc Nhật quyết định bao dung chỉ số thông minh không đủ cao của cô.

Đầu bếp nhà hàng Pháp này đều được ông chủ tự thân tới Pháp khảo nghiệm sau đó mời về, bữa ăn mỹ vị chính gốc, đèn thủy tinh long lánh, đàn piano cổ, làm không gian nhà hàng tản ra không khí thanh lịch, canh chim từng kê được mang lên, rượu đỏ ốc đồng, trứng cá muối tôm hùm, gan ngỗng xốt thịt bò bít tết..... Cuối cùng là điểm tâm ngọt tiêu chuẩn được đưa lên bàn, quả thật làm thỏa mãn vị giác từ đáy lòng người ta.

Thẩm Thiếu Dương chỉ khi chiêu đãi khách quan trọng, mới hẹn trước nhà hàng này, chưa có người nào nói không vừa lòng, cho nên đắt giá phải có giá trị.

Lôi Húc Nhật đối với mỹ thực không có quá soi mói, chỉ yêu cầu đồ ăn dễ gọi, anh càng để ý nội dung nói chuyện hơn, phát hiện Thẩm Điệp Y cũng không phải gốc nghề, có lẽ là không cần lo lắng đến tương lai, cô có thể nhàn hạ thoải mái học rất nhiều thứ, xem rất nhiều tạp thư (sách vở không liên quan trực tiếp đến chuyên ngành). Cô không có trường phái riêng, một nghệ sĩ dương cầm hay họa sĩ, nhà vũ đạo, nghệ nhân gốm sứ hoặc..... Nhưng cũng không phải là một thiên kim chỉ biết đi dạo phố, nằm nhà, làm spa nhằm chán như anh tưởng tượng lúc đầu.

Lôi Húc Nhật lộ ra ý cười chân thành với Thẩm Điệp Y. “Có phải là thiên tài hay không không quan trọng, quan trọng là em coi trọng sinh mệnh của bản thân, vì sinh mệnh của mình mà cố gắng vươn lên. Thiên tài nếu không cố gắng, so với người bình thường càng kém cỏi.”

Một cảm giác ấm áp vui vẻ đánh úp vào trái tim Thẩm Điệp Y, mọi người nghe chuyện đều cho rằng cô nhàn chán mới đi học, trong đó bao gồm cả Lôi Chi Phàm, chỉ có Lôi Húc Nhật nói ra được ý nghĩa trong cuộc đời của cô.

Cứ tưởng rằng anh là người đàn ông tính tình không tốt lắm đâu!

“Mẹ tôi lúc còn sống thường nói với tôi, không cần làm theo em trai hay so sánh với bất kì người nào, bà dạy tôi mỗi lần chỉ có thể chuyên tâm vào một chuyện. Mà tôi phát hiện mỗi lần chuyên tâm làm một chuyện, trong lòng sẽ rất bình tĩnh, không để ý chuyện em trai là thiên tài còn tôi là đứa ngốc.” Thẩm Điệp Y đã coi anh là bạn bè, có thể thoải mái nói chuyện với nhau.

“Em tuyệt đối không ngu ngốc, đừng nói kiểu đó.” Lôi Húc Nhật sầm mặt nói, “Em có cuộc sống của chính mình, không cần để ý thành kiến của người khác.”

“Anh tức giận?” Vì sao?

“Không có.” Sao anh lại vì cô mà tức giận?

“Vây là tốt rồi, xin phép một chút.”

Cô đứng dậy vào phòng trang điểm.

“Thế nào?” Thẩm Thiếu Dương uống rượu sau bữa ăn, khóe miệng cười cười.

“Tiền lớn bồi dưỡng danh môn thiên kim, khí chất bất phàm.” Lôi Húc Nhật thẳng thắn nói.

“Ánh mắt học trưởng thật tốt.” Thẩm Thiếu Dương trầm giọng nói: “Tuyệt đại đa số mọi người chỉ chú ý điểm trí thông minh của Thẩm Điệp Y không bằng tôi, bao gồm cả ông nội và Lôi Chi Phàm. Tôi thường thấy tức giận thay Điệp Y, nhưng không biết có phải biểu hiện quá rõ không, lại để Điệp Y nhìn ra.”

“Thấy hay không thì sao, tức chết mình hả? Đó mới gọi là ngu ngốc!”

“Bởi vì là sinh đôi, nên càng dễ bị so sánh. Nhưng có đôi lúc tôi ngược lại cảm thấy, Điệp Y như bây giờ thì hạnh phúc hơn, không cần đeo trên lưng áp lực trưởng bối mong muốn ở chị ấy.”

“Chẳng lẽ cô ấy còn có dáng vẻ khác sao?” Trí lực là trời sinh, tuy rằng cố gắng khổ học cũng có thể đạt 100 điểm, chỉ là so với thiên tài thì sẽ vất vả hơn.

Thẩm Thiếu Dương mắt liếc về phía phòng trang điểm một cái, vân đạm phong khinh nói: “Học trưởng, nếu có một ngày chính miệng Điệp Y nói với tôi muốn gả cho anh, tôi sẽ thẳng thắn nói cho anh biết vì sao chỉ số thông minh của Điệp Y không bằng tôi, chuyện ấy, ngay cả ông nội cũng không biết, Điệp Y lại càng không rõ. Thật có lỗi, tôi xin phép một chút.”

Thẩm Điệp Y trở về, đổi lại là cậu đi. (aoi: trog cv nói anh Dương vào phòng trang điểm, mềnh thấy sao sao ấy nên để như vậy nha :>)

Thẩm Thiếu Dương này, trong bụng giấu bao nhiêu bí mật?

Lôi Húc Nhật dùng cặp mắt sâu thẳm nhìn có chút đăm chiêu kia nhìn Thẩm Điệp Y, thẳng đến lúc cô cảm thấy xấu hổ, nghi ngờ mặt mình dính linh tinh, nhưng cô xác định không có, mới từ phòng trang điểm đi ra.

“Lôi tiên sinh.....”

“Gọi tôi là Húc Nhật, tôi với Thiếu Dương quen biết nhiều năm, không phải người xa lạ.” Chẳng qua chỉ luôn tiếp xúc trên công việc, cá nhân không có gì qua lại.

Thẩm Điệp Y chưa bao giờ nghĩ nhiều, xinh đẹp cười. “Được, Húc Nhật, mời anh trực tiếp gọi tên tôi.” Anh là em họ Lôi Chi Phàm, đương nhiên không phải người ngoài.

“Em thật sự không giống Thiếu Dương, tính tình rất mềm mại, cá tính Thiếu Dương rất cứng rắn.”

“Sao thế được? Tính tình Thiếu Dương rất tốt, rất ôn hòa.”

Đó là đối với em! Lôi Húc Nhật không nói thẳng, trên thương trường, Thẩm Thiếu Dương có tiếng là ác ma vô tình.

Chị gái thiên sứ em trai ác ma, cũng là tuyệt phối.

Lôi Húc Nhật nhìn trong mắt, âm thầm buồn cười. Ngay cả Lôi Chi Phàm cũng không hiểu được cách giúp đỡ lẫn nhau trong im lặng của đôi chị em song sinh, chỉ nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng bạc tình của Thẩm Thiếu Dương, cho rằng cậu ta cũng coi thường cô chị ngu ngốc.

Anh không xác định Thẩm Thiếu Dương có cố ý hay không, nhưng khẳng định có trò hay để xem.

Một giờ trước yến hội.

Thẩm Điệp Y được nhà tạo hình trang điểm xinh đẹp, làm tốt tóc, mặc vào lễ phục màu tím đậm yên, phối hợp với vòng cổ cùng vòng tay, tận tình phô ra vẻ mỹ nhân tình điều chói mắt.

Thẩm Thiếu Dương vừa lòng gật đầu, cho nhà tạo hình rời đi.

Đây là lần đầu tiên đôi song sinh cùng nhau xuất hiện công khai ở yến hội, có vẻ là để cung cấp đề tài nói chuyện huyền thuyên cho người ta. Đây cũng là lần đầu tiên Lôi Chi Phàm cùng Thẩm Điệp Y xuất hiện tại yến hội, công khai quan hệ của hai người.

Thẩm Điệp Y có chút khẩn trương, có chút chờ mong.

Thẩm Thiếu Dương cười dịu dàng. “Đợi lát nữa Lôi Chi Phàm sẽ đến tiếp chị, chị và Quách Nguyệt đi theo anh ta trước, em sẽ tới sau. Nhưng mà, trước hết có chuyện muốn chị thứ lỗi, ở yến hội, em có khả năng phải đi loanh quanh cùng người ta hàn huyên, lôi kéo tình cảm, nếu vắng vẻ chị, đừng buồn nhé.”

Thẩm Diệp Y bật cười. “Chị không phải trẻ con, biết nặng nhẹ lợi hại, mới không đa tâm đâu.”

“Vậy chị chơi vui nhé! Còn có, không cần giải thích với Lôi Chi Phàm cái này.”

“Thiếu Dương, em không mệt sao? Tham gia yến hội phải thoải mái một chút, sao phải lo lắng nhiều như vậy?”

“Em sẽ cố gắng cải thiện.” Nhưng chỉ sợ rất khó. Cậu xoay người về thư phòng.

Lôi Chi Phàm ăn mặc tựa như bạch mã hoàng tử, ý định mê hoặc chúng nữ ái mộ. Hắn thân sĩ đỡ Thẩm Diệp Y lên xe, Quách Nguyệt ngồi bên cạnh lái xe, Thẩm đại lão cùng Thẩm Thiếu Dương cũng không có ra tiễn ở phòng khách.

Chờ xe chạy ra khỏi Thẩm trạch, Lôi Chi Phàm mới khách khí hỏi.

“Thiếu Dương đâu? Đi dự tiệc trước rồi?” Thẩm đại lão thì thôi, ngay cả Thẩm Thiếu Dương cũng không ở phòng khách tiếp khách, tùy ý hắn đưa Thẩm Diệp Y đi, không khỏi có vẻ rất không coi trọng chị gái cùng anh rể tương lai.

“Thiếu Dương còn bận ở thư phòng! Đợi lát nữa mới đến.”

“Cậu ấy không biết anh tới đón em?”

“Biết chứ! Làm sao vậy. Chi Phàm?”

“Không có việc gì, sẽ đến là tốt rồi.”

Kim chi ngọc điệp Thẩm Diệp Y, tựa hồ không được quý trọng như ông nội nói?!

Lôi Chi Phàm nhin xuống nghi ngờ, rất phong độ dịu dàng mỉm cười với Thẩm Diệp Y.

Ít nhất cô là mỹ nữ hiếm thấy!

Tưởng tượng cứ thế này đến địa điểm yến hội, toàn bộ mị lực được xuất ra.

Một giờ sau.

Thẩm Thiếu Dương cùng Lôi Húc Nhật trước sau đến hội trường, cùng nhân sĩ quan trọng ở đây chào hỏi qua, sau đó nhất trí mục tiêu đi đến bàn ăn, chọn món.

Từ lúc hai người tham gia hội nghị đến giờ, chưa đi vào tầm mắt của Thẩm Diệp Y.

Bụng đói muốn chết, ăn điểm tâm trước đã rồi nói sau.

“Anh từ công ty chạy tới?” Thẩm Thiếu Dương liếc mắt nhìn tây trang đậm màu của anh, có mặc đi đưa tang cũng không thất lễ.

“Không có thời gian về thay, một giờ sau có hội nghị trực tuyến.” Lôi Húc Nhật ăn ba miếng bít tết, cùng nước khoáng đưa vào bụng.

“Mệnh anh họ so với anh hơn nhiều lắm, có ít nhất hai giờ quản lý dung nhan.” Thẩm Thiếu Dương liếc mắt xa xa nhìn, tính tính ít nhất có tám, chín vị danh viện thực nữ, mình tình người mẫu ở bên cạnh Lôi Chi Phàm cười run rẩy hết cả người, Thẩm Diệp Y không ở bên, bị dồn đến một góc khác.

“Hy vọng anh ta kiên trì phát ra đủ mị lực đàn ông.” Lôi Húc Nhật cười đến rất lạnh.

“Dám bỏ quên Diệp Y của tôi, tôi sẽ nhớ khoản này.”

“Không cần cười cái mũi mắt nhỏ, Diệp Y nhà cậu cũng cười đến như hoa nở với trai đẹp nào đó kia.” Hừ lạnh một tiếng.

“À, tôi biết người đàn ông kia.”

“Công tử nhà ai?”

“Tổng giám đốc Châu báu Hoàng Long – Tiết Thành Hổ, hôm qua anh ta tự mình đăng môn đưa đồ trang sức đến nhà tôi, trò chuyện rất vui với Diệp Y.” Thẩm Thiếu Dương uống một ngụm champagne, nhẹ nhàng nói: “Có thể thấy được Tiết Thành Hổ thật thưởng thức Diệp Y, anh ta vốn chỉ phụ trách vận chuyển buôn bán của tổng công ty Châu báu Hoàng Long cùng các công ty chi nhánh, đưa trang sức đến phủ phục vụ là em gái anh ta Tiết Khả Lệ cùng các công ty chi nhánh. Vì Diệp Y, Tiết Thành Hổ lại phá lệ.”

“Mỹ nhân cùng châu báu, từ xưa đến nay không thể bỏ qua.” Thanh âm Lôi Húc Nhật có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Học trường thế nào mà cứ ba câu không rời hơi tiền? Thế này thì cùng Diệp Y biết nói cái gì, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ.” Thẩm Thiếu Dương nhạt nhẽo liếc đối phương một cái tiếp tục thần sắc đông lạnh. “Không cần hành động thiếu suy nghĩ, tôi chưa động thủ thu thập Lôi Chi Phàm. Chẳng qua, lúc này, chúng ta trước liên thủ nuốt vào ‘*Xí nghiệp Hoa Vũ*’, đoạt hai gã đại tướng thủ hạ của Triệu đồng, mỗi người một cái, thế nào?”

“Tôi muốn Trác Tân Phàm.”

“Không thành vấn đề, Sa Yên Bình thuộc về tôi.”

“Thành giao.”

“Tôi ăn no rồi, phải đi trước một bước, còn anh?”

“Tôi còn có chút việc.”

Lôi Húc Nhật buông bộ đồ ăn, hòa vào đám người, từ trong tay bồi bàn lấy một ly champagne, đi tới hướng Tiết Thành Hổ đang nói chuyện với Thẩm Diệp Y, nâng ly chào hỏi.

“Húc Nhật, anh đã tới rồi.” Thẩm Diệp Y môi anh đào khẽ nhếch.

Sự vui vẻ hoặc chán ghét của cô, thật đơn thuần trực tiếp. Lôi Húc Nhật ít nhất xác định cô không có chán ghét anh.

“Đêm nay Diệp Y thật đẹp chói mắt, lễ phục, trang sức, kiểu tóc, trang điểm phối hợp thật hoàn mỹ, chẳng qua, quan trọng nhất là người đẹp.” Lôi Húc Nhật đối với phụ nữ xấu hay xinh đẹp, cũng không nói trái lương tâm. Bất quá, đẹp đến làm miệng anh phải phun hoa sen, không hổ là đệ nhất mỹ nữ.

“Cám ơn!” Từ ngữ ca ngợi xuất hiện từ trong miệng dao của người đàn ông này, càng làm lòng người tâm hoa nở phồng. Thẩm Diệp Y trên mặt gió xuân nở rộ, tiếng nói vui vẻ nhẹ nhàng thay hai vị nam sĩ giới thiệu. “Húc Nhật, vị này là Tiết tổng giám đốc của ‘*Châu báu Hoàng long*’, trang sức trên người tôi là do Tiết tổng giám đốc giới thiệu chọn, được rất nhiều lời bình tốt!”

Tiết Thành Hổ một bộ dáng đường đường nam tử hán, ngũ quan lập thể, đã anh tuấn lại tao nhã, hơn nữa ánh mắt mạnh mẽ, nhìn thẳng vào Lôi Húc Nhật mảy mảy lệ mắt không chút nào dao động, tuyệt không phải một cậu ấm bình thường.

Hai vị nam sĩ khách khí hàn huyên vài câu, đều gửi ra đối phương có ý đồ không tốt.

Lôi Húc Nhật nhất nhất đã kích tình địch, quyết định tiên hạ thủ vi cường. “Diệp Y là thiếu phu nhân tương lai của Lôi gia, số tiền hàng năm dự tính mua chọn trang sức là không ít, biết nhiều vị có kiến thức chuyên nghiệp về trang sức là điều cần thiết, sau này giao dịch với Tiết tổng xin chiết khấu nhiều chút ít.”

“Phó tổng Lôi khách khí.” Tiết Thành Hổ thật sự thông minh, hiểu được lời này ý tại ngôn ngoại. Thẩm Diệp Y là tân nương Lôi gia đính hạ ngày mai! Về sau còn muốn buôn bán với Lôi gia, thì đứng đánh chủ ý vào Diệp Y! Cửa hàng trang sức nổi tiếng không chỉ có một nhà, cần phải biết tiến biết lùi!

Lôi Húc Nhật đến đây mới thôi, không đợi Tiết Thành Hổ đáp lại, liền xoay người rời đi.

Thẩm Diệp Y không rõ chân tướng, chỉ bắt đắc dĩ cười khẽ. “Húc Nhật cùng em tôi kẻ tám lạng người nửa cân, là cuồng làm việc.”

Tiết Thành Hổ nở nụ cười tôn trọng. “Tiểu thư cùng Lôi gia có hôn ước?”

“Đó là ông nội hai nhà quyết định.” Ánh mắt tìm đến Lôi Chi Phàm, Thẩm Điệp Y không tiếng động thở dài.

Vậy là chín thành chín đã định kết cục! Tiết Thành Hổ nói không nên lời tư vị trong lòng, tình yêu còn chưa kịp bốn phân tưới nước, liền đã héo rũ.

Không nên tiếp tục dây dưa, tránh cho lắm người nhầm mình.

Tiết Thành Hổ hít một hơi thật sâu, cười cười. “Phó tổng Lôi tuy còn trẻ tuổi, nhưng cũng là trụ cột của xí nghiệp Lôi thị sau này, tiểu thư Điệp Y quả nhiên phúc khí tốt, tôi chúc phúc hai người.”

Gì, anh ta chúc ai với ai? Thẩm Điệp Y nháy mắt mấy cái.

Tiết Thành Hổ nhẹ giọng cáo từ, hướng tới chỗ em gái Tiết Khả Lệ.

Hắn vừa đi, Quách Nguyệt lập tức thần không biết quỷ không hay bỏ sung chỗ trống, dường như cho tới bây giờ cô cũng không rời xa Thẩm Điệp Y quá ba bước.

Thẩm Điệp Y cũng thấy nhưng không thể trách, chính là không rõ, “Sao có một số người nói chuyện có thể bí hiểm như vậy, làm tôi nghe không hiểu?”

Tuyệt đối không phải cô ngốc, mà là bọn họ quá thông minh!

Quách Nguyệt tránh nặng tìm nhẹ. “Tiểu thư, nếu có người cố ý nói ngắn gọn, bản thân có vẻ rất bí hiểm, vậy chỉ có một loại giải thích, anh ta không muốn nói ra nội tâm chân chính của mình, vậy đương nhiên không có người biết!”

“Thì ra là thế. Kĩ xảo nói chuyện cao như vậy, bọn họ học từ đâu nhỉ?” Thật không rõ.

“Tiểu thư, cô đây là đang cùng tôi tranh luận. Trên trái đất này trường học gì cũng có, chính là không có ‘Đại học Gian thương’, ‘Sở nghiên cứu túi kiếm tiền’, cho nên nói, đó là một loại thiên phú.”

“Bí hiểm là thiên phú của thương nhân sao?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao tôi không được di truyền đâu?”

Tôi nào biết được! “Tiểu thư, dù sao cô không làm thương nhân, bí hiểm chẳng phải làm người ta ghét sao? Mất đi mặt nữ tính đáng yêu của mình.”

“Tôi đáng yêu sao?”

“Cô là thiên kim đứng ở đỉnh kim tự tháp, đẹp mà không yêu, lệ mà không tầm thường, thân phận được chiều chuộng nhưng không tùy hứng ích kỷ, có cả hàng dài công tử nhà giàu đều muốn cưới cô về nhà.”

“Hiển nhiên tôi không đủ thông tuệ để.....”

“Đàn ông sẽ không cưới phụ nữ có trí tuệ hơn mình về nhà.”

“Nếu tôi tốt như cô nói, Chi Phàm vì sao không ở bên tôi?” Thẩm Điệp Y cười không nổi.

Quách Nguyệt đương nhiên cũng thấy được, khinh miệt bĩu môi. “Lôi đại thiếu trông mắt mọc ở rốn, đó là tổn thất của anh ta, tiểu thư ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

“Là người ta không để tôi trong lòng.”

“Tiểu thư là mỹ nhân thế này còn sợ không có người sủng trong lòng bàn tay sao?” Lôi Chi Phàm quá chắc chắn! Quách Nguyệt cười lạnh trong lòng.

Thẩm Điệp Y tư dung tuyệt mỹ, cho dù không phải thiên kim nữ của Thẩm gia, cũng sẽ có một đồng đàn ông ưu tú theo đuổi. Chẳng qua hào môn đình viện quá sâu, cách trở người ta tới gần theo đuổi.

Quách Nguyệt không tin Lôi Chi Phàm không rõ. Chính là vị Lôi đại thiếu này từ nhỏ đã được người nhà sủng mọi người phụng, có chút tự tin quá mức. Đương nhiên, hắn tự tin có tiền vốn.

Lôi Chi Phàm mặc kệ bị đám phụ nữ dây dưa như thế nào, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, mê chết người không đền mạng, khó trách được phong làm quý công tử thân sĩ phong độ nhất.

Phương Lam Tâm thật sự vì hấn khuynh đảo, khẳng khái một mực, sẽ không gặp được người đàn ông nào có phong độ tốt với phụ nữ hơn so với hấn, gả cho người đàn ông như vậy, nhất định có thể tạo ra gia đình hoàn mỹ lý tưởng của cô.

Cô thầm nghĩ gả cho Lôi Chi Phàm, cho dù phản bội tình bạn của Thẩm Điệp Y cũng không tiếc. Những người phụ nữ khác ái mộ Lôi Chi Phàm đều không tính là gì, phiên toái chỉ có Lí Điển Dung, bạn học thời trung học khác của các cô.

Cô cầm hai ly champagne lại đây, một ly đưa cho Lôi Chi Phàm, nâng ly muốn chạm. “Anh vất vả rồi, Chi Phàm, vì xí nghiệp Lôi thị không thể không xả giao với đám thiên kim phàm tục này, một đám nguồn gốc không nhỏ, thật sự không thể đắc tội.” Ở bên cạnh “*Thuở vừng cương vị*” chỉ còn lại có Lí Điển Dung, xem cô ta như không tồn tại cười nói.

Lí Điển Dung cả vú lấp miệng em phản bác, “Phương Lam Tâm, cô hiện tại chẳng qua chỉ là nhân viên dưới cấp của anh Lôi, sao khẩu khí nói chuyện cứ như hiền vợ của anh Lôi thế? Muốn công khai biểu thị chủ quyền, cũng không tới phiên cô đâu!”

Phương Lam Tâm nhàn nhạt cười. “Cậu tôi là bạn tốt của bác Lôi, sắp xếp tôi đến xí nghiệp Lôi thị học tập. Chi Phàm, cậu em nói muốn cảm ơn anh, mời anh ăn cơm, anh xem ngày nào thì rảnh?”

“Trường bối hèn, sao dám không nghe? Em sắp xếp thời gian đi!” Lôi Chi Phàm khoe miệng kéo ra độ cong mê người, Phương Lam Tâm có chút choáng váng hoa mắt. Nói thật, hấn không quá thưởng thức phụ nữ cả vú lấp miệng em, làm hấn thấy áp lực.

“Em biết rồi.” Phương Lam Tâm lặng lẽ thở, tay che ngực, đè nén tim đang muốn nhảy ra vì sung sướng.

Lôi Chi Phàm đối với cô không chỉ có hảo cảm đơn thuần, mà là thật sự có tâm, trước mặt Lí Điển Dung, đáp ứng muốn cùng cô về gặp trường bối đâu!

Lí Điển Dung có chút không vui đi luẩn quẩn một vòng, chuẩn bị hướng thiên kim bạn học ngày xưa phát tán bát quái Phương Lam Tâm muốn cướp vị hôn phu của Thẩm Điệp Y.

Phương Lam Tâm đắm chìm trong bầu không khí tình yêu không suy nghĩ nhiều lắm, một lòng chỉ nghĩ đến làm thế nào để cùng Lôi Chi Phàm được xích lại, xây dựng một gia đình hạnh phúc hoàn hảo từ nhỏ cô đã khiếm khuyết.

“Chi Phàm, anh có để ý chuyện gì không?”

“Chuyện gì?”

“Em trai song sinh của Điệp Y có đến, nhưng được khoảng 40 phút lại đi rồi.”

“Ừ, tôi có để ý.”

“Cậu ta cùng mỗi vị thân sĩ quan trọng đều có qua chào hỏi, lại từ đầu đến cuối không nói chuyện với chị gái một câu, anh nói xem có kì quái hay không?” Đôi mắt sáng như nước nhìn khuôn mặt anh tuần dậu dàng của hấn.

“Em có ý kiến gì không?” Lôi Chi Phàm muốn nghe cách nói của người khác, hấn cũng cảm giác Thẩm Thiếu Dương thật không hợp lý lẽ, hay là Thẩm Thiếu Dương cũng giống Thẩm đại lão không coi trọng một đứa ngốc?

Phương Lam Tâm thần nhiên nói: “Thẩm Điệp Y là đại tiểu thư ‘*Tập đoàn Đế Khánh*’, chuyện ấy không giả, nhưng Thẩm đại lão sẽ không cho phép cô ta lộ mặt bêu xấu, tất yếu sẽ đầu tư ít hơn, dù sao cái đầu không tốt, duy trì bề ngoài ngăn nắp mới có phương tiện câu được con rùa vàng, đồ phải cả đời để Thẩm gia nuôi dưỡng.”

“Ừm!” Lôi Chi Phàm không phủ định.

Phương Lam Tâm trong lòng đang vụng trộm mỉm cười. “Thẩm đại lão từng công khai buông lời, ‘Tập đoàn Đế Khánh’ không có phần của Thẩm Điệp Y! Nói cách khác, người tiếp theo đảm đương sẽ là Thẩm Thiếu Dương, nếu Thẩm Thiếu Dương coi trọng chị gái, như vậy giá buôn bán Thẩm Điệp Y sẽ cao hơn một chút. Đáng tiếc, xem như tình huống trước mắt, Thẩm Thiếu Dương cùng Thẩm đại lão lãnh khốc vô tình giống nhau, không coi trọng loại tình cảm tay chân.”

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm Lôi Chi Phàm chậm chạp không buông ra tình cảm thật với Thẩm Điệp Y. Theo lý thuyết, Thẩm Thiếu Dương nhập chủ ‘Đế Khánh’ hơn một năm, lần đầu tiên trong yến hội hiện thân với Thẩm Điệp Y, trước mắt bao người, cho dù giả bộ ngoài mặt, cũng nên bày ra tình chị em hòa thuận, như thế nào ngay cả tiếp đón cũng không đã rời đi?

Nghĩ đến điều này, Lôi Chi Phàm cũng có lý do bất mãn, Thẩm Thiếu Dương cũng không lên tiếng gọi hắn, rất không coi ai ra gì rồi! Là bởi vì hắn là chồng tương lai của Thẩm Điệp Y, cũng không đáng để để ý?

“Lam Tâm, em cùng Điệp Y học ba năm, thấy thế nào về Thẩm Thiếu Dương?”

“Chi Phàm, em căn bản không biết Thẩm Thiếu Dương, chưa bao giờ thấy Thẩm Điệp Y đi cùng Thẩm Thiếu Dương. Thẳng đến năm nay, bắt đầu nghe cậu em nói về ngôi sao thương trường mới Thẩm Thiếu Dương này, mới biết cậu ta là em trai sinh đôi của Điệp Y.”

“Theo tôi được biết, Thẩm Thiếu Dương ở Đài Loan học xong tiểu học liền được tổng xuất ra nước ngoài tận lực bổ tài, mà Điệp Y lại học trong nước, khoảng cách giữa hai chị em cũng là hợp tình hợp lý.” Lôi Chi Phàm lẩm bẩm nói.

“Thiên tài cùng ngu ngốc, như thế nào lại cùng sinh ra? Cũng quá làm khó Thẩm Thiếu Dương thôi!” Phương Lam Tâm nhẹ nhàng cười.

Cô sẽ không để lời Quách Nguyệt nói trong lòng, kẻ trung thành bảo vệ chủ, tự nhiên giúp sẽ Thẩm Điệp Y nâng giá trị con người.

Lôi Chi Phàm không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ là lão ông nội hồ đồ sao? Ông nội Liên cũng không nhìn ra lợi hại trong này? Thẩm Điệp Y đẹp thì đẹp thật, nhưng là nếu cùng lợi ích khổng lồ của ‘Đế Khánh’ thì không chút dính dáng, lại há xứng đôi Lôi đại thiếu? Bên người hắn không thiếu nhất chính là mỹ nữ!

3. Chương 3

Một vị bằng hữu của Lôi Chi Phàm đầu tư mở một nhà hàng Thái, Lôi Chi Phàm nhân duyên tốt tự nhiên cũng được nhận một thẻ chiết khấu cho khách quý, liền mang theo Thẩm Điệp Y tới thăm, cổ động một chút.

Nghe nói phải đến nhà hàng, Thẩm Điệp Y bên trên mặc một cái áo sơ tằm xanh non mơn mơn, bên dưới là quần trắng, màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái chọc người triu mến, chỉ có đôi hoa tai Cartier kim cương hình giọt tô điểm thêm.

Đến cửa nhà hàng, mới biết là đồ Thái có tiếng vừa chua vừa cay.

Thẩm Điệp Y nhẹ giọng nói: “Em không thể ăn đồ quá cay.”

Lôi Chi Phàm chỉ cho là tính tình tiểu thư của cô, cất lên giọng nói dịu dàng, “Không sao, đồ ăn cũng không quá cay. Chúng ta tới để chúc mừng, quan hệ tốt với người ta quan trọng hơn.”

“Vâng.” Thẩm Điệp Y dịu ngoan nói. Tuy rằng cô không rõ hắn buổi trưa nói tan làm sớm trước một giờ, đến chúc mừng cửa hàng của bằng hữu, đối với xí nghiệp Lôi thị thì có gì quan trọng, nhưng nghĩ hắn thân là trưởng phòng PR, nhất định có đạo lý của hắn.

Vừa vào cửa, Lôi Chi Phàm liền được rất nhiều người vây lượn hoan hô, bắt tay, quàng vai, ôm, giống như người người đều là anh em tốt hoặc hồng phần tri kỷ của hắn, Thẩm Điệp Y không có sở trường kết giao bạn bè, chỉ đứng ở bên cạnh mỉm cười, trong lòng ầm ầm cảm thấy hâm mộ.

Mỗi người nhìn đều sẽ giơ lên ngón cái nói: Lôi đại thiếu làm người thành công!

“Lôi đại thiếu, vị này là bạn gái cậu à! Bộ dạng thật sự xinh đẹp, là thiên kim tiểu thư đi!”

“Chi Phàm, anh thật xấu, người ta thầm mến anh ba năm, đang muốn cố lấy dũng khí tỏ tình, anh cứ nhiên mang bạn gái đến thị uy với em, quá đáng thế!”

“Này, cửa hàng của tôi mới khai trương, không được quý khách gào hại tôi xui xẻo! Dù sao còn chưa kết hôn, người người có hi vọng, có bản lãnh thì tranh thủ đi! Phụ nữ muốn gả cho Lôi đại thiếu có thể vòng một vòng quanh Đài Bắc đây.”

Lôi Chi Phàm nở nụ cười, tiếng cười khoái trá bỗng chốc rơi vào. “Quá khoa trương rồi! Thiên hạ nhiều con gái như vậy, tôi cũng chỉ có thể cưới một người.”

“Không đề cập chuyện phụ nữ nữa, trước tham quan thiết kế trang trí nhà hàng đã.” Ông chủ tuổi trẻ vô cùng tự hào lôi kéo Lôi Chi Phàm tham quan thiết kế nhà hàng tự tay mình trang trí.

Thẩm Diệp Y bất đắc dĩ bị bỏ lại, tìm một cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi. Trước kia cô thử qua đồ ăn Thái, bị tiêu chảy, tuy cũng không quá ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng cũng không tình nguyện thử lần nữa.

Di động linh vang, từ trong bao nhỏ lấy ra, là Thẩm Thiếu Dương gọi tới.

“Có việc sao? Thiếu Dương.”

“Chị, Quách Nguyệt gọi điện báo Lôi Chi Phàm đưa chị ra ngoài, chị ở đâu?”

“Một nhà hàng Thái, bạn của anh ấy khai trương nhà hàng, đến cổ động.”

“Chị có nói với anh ta là không thể ăn cay chưa?”

“Chi Phàm nói cũng không quá cay.”

Trầm mặc ba giây. “Nhà ăn đó ở chỗ nào?”

Thẩm Diệp Y cầm lấy thực đơn in ấn tinh chế trên bàn, nhìn địa chỉ nói một lần.

“Em cũng muốn đến cổ vũ sao?”

“Nơi đó cách xí nghiệp Lôi thị không xa, được, em tìm người qua giúp chị.”

Trợ giúp cái gì nha? Thẩm Diệp Y không hiểu nhìn di động, bỏ lại vào túi nhỏ đeo vai.

Trên cơ bản cô là người an tĩnh không nói nhiều, Thẩm đại lão nghiêm khắc yêu cầu cô phải giống tiểu thư khuê các, ngôn hành cử chỉ, mặc quần áo trang điểm không thể làm mất mặt Thẩm gia, đương nhiên, không có người cãi nhau với cô, cô cũng sẽ không cãi nhau.

Mấy lần có người vì Lôi Chi Phàm tìm tới cô ngã bài, lên giọng, đều là Quách Nguyệt che đậy trước, hôm nay, Quách Nguyệt không ở bên người, có hai người phụ nữ ngồi trước mặt cô, ánh mắt không tốt lành cô, làm sao bây giờ?

“Cô họ gì?” Cô nàng mặc âu phục đeo đai mỏng thấp ngực hấp dẫn, chính là người vừa nói thầm mến Lôi Chi Phàm lúc nãy; Một vị khác hình như tới giúp bạn trợ trận, mặt trang điểm dày cộm.

“Tôi họ Thẩm.” Thẩm Diệp Y cảm thấy cô ta không lễ phép, phải tự xưng danh trước mới đúng.

“Được, Thẩm tiểu thư, cô thật sự là bạn gái Chi Phàm sao?” Cô nàng gợi cảm không quá tin tưởng nói: “Các người kết giao đã bao lâu? Vì sao mấy lần trước bạn bè tụ hội, người anh ấy mang đến không phải là cô?”

Thẩm Diệp Y hô hấp cứng lại, trên mặt vẫn bảo trì nụ cười phong độ.

Cô nàng gợi cảm cười ngạo nghễ. “Chi Phàm là người tốt, sẽ không từ chối bạn bè, càng luyến tiếc làm tổn thương trái tim con gái. Kiểu thiên kim ông ọ như cô nếu bốc đồng không được làm bạn gái của anh ấy thì không thể, tôi nghĩ anh ấy nhất định không có biện pháp cự tuyệt, càng không nói đến cô yêu cầu cha mẹ hai bên sắp xếp gặp gỡ.”

Aizz! Vì sao những người phụ nữ này luôn muốn làm khó cô thế?

Thẩm Điệp Y không xứng với Lôi Chi Phàm đến vậy sao?

Vừa rồi, Lôi Chi Phàm sao không trực tiếp nói cho bạn bè anh ấy, cô là vị hôn thê của anh? Tuy rằng chỉ là hai bên ông nội ước định trên miệng, nhưng gần như đã là kết cục đã định, hay là anh ấy cũng không thừa nhận?

“Cô không có lời nào để nói, như vậy chính là bị tôi nói trúng? Cô cùng Chi Phàm không phải là tự do yêu đương, là trường bối sắp xếp kết giao, thật sự là buồn cười!” Cô nàng gợi cảm khinh thường liếc mắt nhìn Thẩm Điệp Y một cái.

Cô nàng xinh đẹp cũng trợn trợn nói: “Chịu không nổi nhất chính là loại thiên kim tiểu thư như cô, một chút chủ kiến cũng không có, không dám tự do yêu đương, chỉ biết ham hưởng thụ, tùy ý cha mẹ sắp xếp gả cho công tử nhà giàu gia thế tương đương, còn không phải là ham muốn cả đời vinh hoa phú quý.”

Nhìn trang phục bọn họ, gia cảnh đại khái là trung thượng, nhưng cách hào môn còn kém một khoảng lớn, lúc đó chẳng phải là muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng?

Thẩm Điệp Y nhẹ nhàng nở nụ cười. “Đúng vậy! Tôi không có khả năng sống trong cuộc sống khổ cực, một thiên kim tiểu thư vô dụng, thậm chí, ngay cả quyền tự do yêu đương cũng không có, bị hai người giễu cợt cũng không thể nói gì hơn.”

Thiếu Dương dặn dò cho tới bây giờ không có sai, phụ nữ là vấn đề của Lôi Chi Phàm, người rơi nước mắt không nên là cô.

Hai cô nàng gợi cảm, xinh đẹp còn muốn lên giọng thêm nữa, nhưng đám người Lôi Chi Phàm đang đến đây, hơn nữa bắt đầu có khách tiến vào gọi cơm, đành phải ngừng chiến một hồi, nhưng hạ quyết tâm muốn được cùng bàn ăn cơm với Lôi Chi Phàm, tin tưởng Lôi Chi Phàm có phong độ tuyệt đối sẽ không từ chối phụ nữ.

Quả nhiên, Lôi Chi Phàm một ngụm đáp ứng, nhiều người náo nhiệt thôi!

Thẩm Điệp Y đang cảm thấy bất đắc dĩ, một chiếc xe hơi lớn dừng trước cửa tiệm, xuống xe là hai người đàn ông mặc đồ tay cùng một người phụ nữ mặc vest, xe đi rồi, hai nam một nữ đi vào tiệm.

“Húc Nhật, cậu cư nhiên đến đây!” Lôi Chi Phàm vui mừng quá đổi.

Cầm đầu đúng là Lôi Húc Nhật, mang theo thư ký cùng một chuyên viên cấp cao tới đây ăn cơm.

“Anh gửi thiệp mời cho cậu, nhưng không nghĩ đến cậu thực sự tới cổ vũ.” Lôi Chi Phàm cảm thấy rất có mặt mũi, vội giới thiệu cậu em họ với ông chủ bằng hữu.

“Dù sao muốn ăn cơm, lại có thể thuận nước giong thuyền, cứ sao không làm?” Lôi Húc Nhật bên ngoài nói cho có lời, trong lòng thì hừ lạnh, nếu không phải nhận được điện thoại của Thẩm Thiếu Dương, ai để ý bạn bè anh mở nhà hàng hay khách sạn?

Mắt anh đảo qua, cười nói: “Tiểu thư Điệp Y, rất vui được gặp lại em, không để ý cùng nhau ăn cơm chứ?”

Thẩm Điệp Y nở nụ cười rạng rỡ. “Tôi rất vinh hạnh.”

Lôi Húc Nhật nói với ông chủ: “Làm ơn cho chúng tôi một bàn năm người.”

“Húc Nhật, còn hai vị tiểu thư muốn ngồi cùng này.....”

“Anh hai, tôi không muốn cùng người không biết ăn cơm, hay là chia làm hai bàn?”

“Quên đi, năm người liền năm người đi!”

Một khi việc Lôi Húc Nhật kiên trì làm, sẽ tự nhiên toát ra một loại khí phách, khiến người ta bất tri bất giác phục tùng.

Ông chủ nhà hàng lên tinh thần, dẫn bọn họ tới khu ghế lô được bồn hoa ngăn cách ngồi, Lôi Húc Nhật thân sĩ kéo ghế dựa, Thẩm Điệp Y rất tự nhiên ngồi xuống. Lôi Chi Phàm vốn nên vì cô phục vụ, còn đang ở kia trấn an hai cô nàng gợi cảm, xinh đẹp, vì hân thất tín mà xin lỗi.

Chờ Lôi Chi Phàm lại đây cùng nhau gọi món, tự nhiên sẽ mang lên những món tử của nhà hàng mời bạn chí cốt.

Lôi Húc Nhật không nhanh không chậm ôn thanh nói: “Anh hai, buổi chiều chúng ta còn phải về đi làm, có hai cuộc hội nghị muốn mở, ăn uống kích thích quá, tôi sợ hệ tiêu hóa không chịu nổi, cay vừa vừa thôi.”

Ông chủ nhà hàng lập tức phụ họa nói: “Lôi tiên sinh nói không sai, người không ăn quen nên bắt đầu thử từ cay vừa chua vừa thì tốt hơn. Trong tiệm chúng tôi tỉ lệ cay với không cay là 6/4, hơn nữa trên thực đơn có hình ảnh mỗi món, cũng ghi rõ độ cay độ chua, thực khách không thể ăn quá cay cũng có thể thưởng thức mỹ vị.”

Như vậy, người thích ăn cay hay không thích đều có thể thỏa mãn ý thích ăn uống, không cần phải chiều theo người khác mà làm khổ hệ tiêu hóa của bản thân.

Năm người rất nhanh gọi xong món, không cay chiếm đa số.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Lôi Húc Nhật hướng Thẩm Diệp Y giới thiệu người phụ nữ mặc đồ vest là thư ký của anh Ngũ Thanh Nhu, người đàn ông kia cũng là trợ thủ đắc lực của anh – Hạ Lỗi.

Thẩm Diệp Y cười nhẹ. “Chào hai vị, lần đầu gặp mặt, tôi là Thẩm Diệp Y.”

Là đại tiểu thư “Tập đoàn Đế Khánh”! Ngũ Thanh Nhu cùng Hạ Lỗi hít một ngụm khí lạnh. Không ngờ có thể được nhìn cô gần đến vậy, còn cùng nhau ăn cơm, bất quá, cô thực sự đẹp quá, trắng ngần.

Thẩm đại lão phú khả địch quốc (chỉ sự giàu có, sung túc), duy nhất một điều là con mắt sớm, chỉ để lại một đôi long phượng cháu trai cháu gái cho ông, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng nên hiểu được giá trị con người của Thẩm Diệp Y cùng Thẩm Thiếu Dương cao bao nhiêu.

Cứ như vậy một vị kim chi ngọc điệp phong thái hợp lòng người không cần cố sức mất khí theo đuổi liền đã là vật trong bàn tay, Lôi Chi Phàm là thiên chi kiêu tử may mắn cỡ nào a!

Đã nghe hai nhà có hôn ước, chỉ cần là đàn ông đều thật hâm mộ Lôi Chi Phàm, giàu càng thêm giàu, kim cương vàng bạc không có người ngại nhiều! Nếu là phụ nữ, mà lại vừa khéo là nhóm mỹ nữ ái mộ Lôi Chi Phàm nhẹ nhàng phong độ, so ra tự biết kém phú quý của Thẩm gia, không thể làm gì hơn là thừa nhận, có lẽ càng áp chế thì càng muốn vươn lên, thật muốn hô to tình yêu là trên hết!

Lôi Chi Phàm cảm thấy bản thân thật sự có lỗi! Trong nhà có ba chị gái hai cô em mỗi người đều duyên dáng xinh đẹp, hẳn vô cùng quen ở chung với nhóm thiên kim mỹ nữ, lấy lòng phụ nữ chưa bao giờ khó, bắt đầu từ lúc còn ở nhà trẻ còn có tiểu nữ sinh vì muốn gả cho hẳn mà đánh nhau, hẳn quen được phụ nữ say đắm, thói quen trở thành như một phần hô hấp, cho nên hẳn không cảm giác được Thẩm Diệp Y có chỗ gì đặc biệt, chỉ thuận theo ý kiến ông nội kết giao với cô, cảm thấy không có đặc biệt thú vị, chính là cũng sẽ không khó ở chung.

Thẩm Diệp Y rất đẹp, nhưng phụ nữ đẹp hơn cô hẳn cũng từng hẹn hò qua, có thanh thuần, có kiều mỹ, có nóng bỏng làm đàn ông hít thở không thông.

Thẩm Diệp Y gia thế hạng nhất, nhưng chẳng qua cũng là không trèo cao bầu vú hẳn mà thôi. Hơn nữa Thẩm đại lão cùng Thẩm Thiếu Dương cũng không coi trọng Diệp Y ngu ngốc này, hẳn từng tiết lộ chút nội tình với bọn chị em, ba ông anh rể cũng khuyên hẳn suy nghĩ một chút. Kỳ thực, trong đó có cả cha mẹ, bọn chị em Lôi Chi Phàm đều cảm thấy Lôi Chi Phàm không đủ cường thế, hẳn là nên cưới một nàng dâu mạnh mẽ đến phụ tá hẳn đứng vững chân ở xí nghiệp Lôi thị. Chính là không nói rõ, sợ làm tổn thương hẳn.

Đồng dạng một người, ở trong mắt người khác sẽ không đánh giá giống như vậy, Thẩm Diệp Y cũng không ngoại lệ.

Lôi Húc Nhật mắt thấy Lôi Chi Phàm lại đi tiếp đón bàn của bằng hữu, mà đặc biệt bạn bè nữ giới lại thật đúng nhiều, đành phải tự anh tiếp đón Thẩm Diệp Y, đem món thịt bò bít tết nướng kiểu Thái không cay chuyển tới trước mặt cô.

“Em ăn nhiều một chút, Thiếu Dương lo lắng em ăn không quen.” Lôi Húc Nhật mềm to ăn cơm cà ri gà kiểu Thái, vừa ăn vừa nhú mày, “Tôi thật sự không thích vị nước dừa, sao ngay cả cà ri cũng phải thêm

nước dừa?”

Thẩm Điệp Y cúi đầu nở nụ cười. “Thử cơm rang dưa xem, món này khô xốp không thể cho nước dừa vào được.”

“Được, tôi thử xem.”

“Là Thiếu Dương muốn anh tới sao?”

“Ừ, ở trước mặt anh hai đừng nhắc đến.”

“Tôi biết, anh ấy thực quan tâm bạn bè.” Thẩm Điệp Y có chút bất đắc dĩ nhìn Lôi Chi Phàm cách đó không xa, trong đám bạn bè trai gái, hẳn là hạc trong bầy gà, là tiêu điểm của mọi người.

“Điệp Y, tính tình anh hai tôi như vậy, em..... Đừng khổ sở.” Còn chưa đến lúc, Lôi Húc Nhật không thể để biểu hiện quan tâm quá rõ ràng.

“Tôi không khó chịu nha!” Giọng nói của cô hoang mang. “Sao tôi lại thấy khổ sở chứ?”

“Em không để ý anh ta có một đồng bạn nữ giới?”

Tao nhã nuốt bít tết nướng, Thẩm Điệp Y nhẹ thở dài. “Ăn ngon thật quá! Húc Nhật, anh muốn thử một miếng không?” Nhìn anh gấp một miếng thịt bò nướng qua ăn, cô mỉm cười sâu hơn. “Đó là cách sống của Chi Phàm

, không phải sao? Anh ấy có quyền quyết định phương thức sinh hoạt của mình, chỉ cần anh ấy vui vẻ, tôi cần gì phải khổ sở thay đâu? Tôi cũng không có liên hệ thể nào với Lôi gia.”

Cách suy nghĩ của thiên kim tiểu thư cũng khác hẳn với người thường sao? Ngũ Thanh Nhu cùng Hạ Lỗi đầu mở mồm.

Lôi Húc Nhật lại nở nụ cười, anh rất ít cười, cười lên thật có mị lực đàn ông.

Thẩm Điệp Y hồn nhiên nói: “Anh cười lên nhìn thật đẹp nhé! Có vẻ không dọa người, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh thật cảm thấy anh hung dữ nha! Trong lòng có chút sợ hãi, về sau Thiếu Dương nói với tôi hợp đồng phác thảo có vấn đề, nên anh mới tức giận như thế, tôi về sau gặp lại anh mới không còn sợ hãi.” Cô nói xong, yêu kiều nở nụ cười, giống như có đèn pha gắn trên người, phát sáng chói lọi.

Lôi Húc Nhật tim không khỏi đập nhanh, may mà cái gương mặt mang mặt nạ tú lơ khơ của anh có tác dụng.

Tao nhã, tự tại, khí định thần nhàn, là một trong những cái mặt nạ danh môn thế gia cấp cho người ngoài xem.

“Ở trước mặt em, tôi sẽ cẩn thận khắc chế tính tình của mình.” Anh hứa hẹn.

“Sao chứ, nói thế giống như tôi sẽ chọc giận anh ấy.” Cô vẫn cười tươi như cũ, tươi sáng như một đóa hoa nở rộ. “Làm chính mình là tốt rồi! Dương nhiên, hay tức giận cũng không tốt cho thân thể, giống Thiếu Dương cũng rất lợi hại, tôi chưa từng thấy em ấy tức giận qua đâu!”

Tiểu thư, đó là với cô mới không tức giận! Lôi Húc Nhật cùng hai cấp dưới không hẹn mà trong lòng cùng hô: Đại tiểu thư cô rốt cuộc có biết ngoại hiệu của em trai cô gọi là gì không?

Quên đi! Thật sự không có người nào nhẫn tâm tháo xuống nụ cười như hoa của cô.

Ăn cơm ăn cơm! Buổi chiều còn muốn mở hai trận hội nghị, ăn no mới có khí lực mắng chửi người.

Lôi Chi Phàm thật vất vả xã giao một vòng với bằng hữu, quay lại bàn cùng bọn họ, mọi người không kém ăn cũng no rồi, thực nhàn hạ nhìn hẳn mang theo một cô nàng xinh đẹp lại đây.

“Anh hai, nhân duyên của anh cũng quá tốt rồi, tổng cộng ăn mấy bàn?” Lôi Húc Nhật ngầm có ý châm chọc nói. Vội vàng xã giao một đám bằng hữu không liên quan, lại quên đi vị hôn thê quan trọng ở đây, rốt cuộc là có đầu óc hay không?

Lôi Chi Phàm không có nghe ra, còn đang lằng lằng vì được bạn bè thổi phồng đâu! “Đã đến đây, thì sẽ không vắng vẻ ai cả, mọi người đều là bạn tốt. Đúng rồi, Húc Nhật, vị Lí tiểu thư này nói vô cùng thưởng thức cậu, muốn tôi nhất định phải giới thiệu hai người quen biết, cô đây chính là sinh viên ưu tú tốt nghiệp Đại Đại (đại học Đài Loan), năm nay.....”

“Anh hai,” Con người đen của Lôi Húc Nhật không khách khí bắn ra một luồng sáng lạnh, nghiêm khắc làm cô nàng xinh đẹp kinh hồn tảng đấm. “Không cần giúp tôi giới thiệu phụ nữ, một chút cũng không cần! Tôi bề bộn nhiều việc, không có tâm tình kết giao bạn gái, hồng phần tri kỷ, mời không cần nhằm người làm mình. Trước mắt, tôi không có hứng thú quen biết phụ nữ, chờ đến lúc đó tôi sẽ trực tiếp kết hôn! Cứ như vậy đi.”

Cô nàng xinh đẹp đỏ hốc mắt, thở phì phì bỏ đi.

Lôi Chi Phàm thất bại. “Húc Nhật, cậu như vậy rất không phong độ!” Ngồi xuống quở trách cậu em họ.

Lôi Húc Nhật cũng tức giận. “Là anh hai không đúng, biết rõ cái tính thối này của tôi, cần gì phải mang cô tiểu thư kia tới đây làm khó nhau?”

“Anh cho rằng kết giao bạn bè, đối với cậu không tổn thất gì.”

“Tôi không thích yêu nữ mị hành như thuốc phiện này, còn sợ đàn ông như không thấy được rãnh ngực của mình ấy, lấy tiêu chuẩn của tôi, rõ ràng một chút, cởi sạch!” Lôi Húc Nhật mắt lạnh quét về phía cô nàng gợi cảm, làm hại cô nàng tiến không được lùi không xong, đành phải thở phì phì về chỗ ngồi.

Thẩm Diệp Y thiếu chút nữa phun ngụm nước mát vừa uống. Lôi Húc Nhật này đang nói cái gì nha! Bảo người ta cởi sạch?

Lôi Chi Phàm chịu không nổi thở dài. “Húc Nhật, cậu thật sự là..... Cái tính thối này nha, danh môn khuê tú nào dám gả cho cậu?”

“Mọi người không cần quan tâm thay tôi, tự tôi sẽ làm!”

“Cậu ấy, với phụ nữ cũng không khách khí như vậy.....”

Ông chủ nhà hàng lại đây hỏi đồ uống sau bữa ăn.

Lôi Húc Nhật ngắn gọn nói: “Không chứa chất cà phê là được.”

Thẩm Diệp Y trong lòng cảm động. Anh biết đồ ăn cô phải kiêng.

Lôi Chi Phàm đề cử, “Trà sữa kiểu Thái cùng trà sữa uyên ương kiểu Thái mới là chính thống.”

Lôi Húc Nhật vẫy tay để ông chủ rời đi, muốn đồ không chứa cà phê. “Buổi sáng đã uống qua cà phê, buổi chiều họp nhất định lại mang trà hoặc cà phê vào, cho nên hiện tại không cần cà phê. Diệp Y tiểu thư, không để ý chứ?” Có phong độ hỏi cô gái được nuông chiều.

“Không, tôi cũng nên tránh đồ chứa cà phê, sẽ làm tim tôi đập nhanh.”

Trái tim Ngũ Thanh Nhu như bị xé. Cô mất một phen lớn công phu mới mua được lễ hộp trà vani, chẳng lẽ là đưa đến tay vị tiểu thư này?

Lôi Chi Phàm ngạc nhiên quay đầu, “Diệp Y, em không thể ăn quá cay, không dám uống cà phê, cá sống cũng không dám ăn, vậy không phải mất rất nhiều lạc thú sao?” Tất cả những cái này đều là thứ hấp thích nhất! Đặc biệt lúc mùa đông, cả nhà bọn họ cùng nhau ăn lẩu cay, trong lòng ấm nóng, một nhà hoà thuận vui vẻ ấm áp.

Thẩm Diệp Y điềm đạm nhìn hấn. “Thật xin lỗi làm hỏng niềm vui của anh, anh có thể ăn, không cần phải xen em vào.”

“Vấn đề không phải chỗ đó, mà là.....” Về sau hấn cùng người nhà ăn cơm thế nào?

Đồ uống đưa tới, tất cả đều là đồ ướp lạnh ngọt ngấy, chôm chôm đá nước dừa, mít đá nước dừa, chè đậu xanh nước dừa, chè bột cọ sago nước dừa, tất cả đều cho thêm nước dừa Lôi Húc Nhật chán ghét, anh buông tha, chỉ uống nước lạnh.

Lôi Chi Phàm uống rất thuận miệng. “Húc Nhật, làm người phải biết hưởng thụ cuộc sống, liệu lý của các nước cũng đáng nên thử, cái này không dám ăn, cái kia không dám uống, không phải cô phụ ý tốt của đầu bếp?”

Thẩm Điệp Y nghe thế thật xấu hổ. Chi Phàm là ngại cô sao?

Lôi Húc Nhật nửa cười nửa cợt nói: “Anh hai, anh cũng có thứ không dám ăn hoặc ăn không được đó chứ! Ví dụ như chỗ địa phương có người ăn thịt chó, còn có ăn sâu, chuột đồng, bọn họ nói đó là mỹ vị nhân gian, xin hỏi anh hai có ăn không?”

Lôi Chi Phàm cứng lại. “Anh là nói mỹ thực người bình thường đều thừa nhận, mỹ thực ở nhà hàng được ăn đến.”

“Tôi nhớ anh từ nhỏ không chịu ăn mướp đắng, cà rốt, cũng ghét ăn bánh mật, đồ ngọt dính vùng mè gì đó, cho nên nói, trên đời này có vạn loại mỹ thực, không có khả năng nuốt trôi nổi mỗi loại đi. Tôi ghét nước dừa, Coca, nước có ga, với bánh ngọt linh tinh đồ điểm tâm ngọt không quá chán ghét nhưng cũng không chủ động đi ăn, tôi cũng không thấy có chỗ nào kì quái! Ngược lại, miễn cưỡng bản thân ăn thứ mình không muốn, mới gọi là ngược đãi chính mình, chứ không phải là hưởng thụ nhân sinh.” Muốn tranh luận, tài ăn nói của Lôi Húc Nhật thuộc hạng nhất.

Lôi Chi Phàm cười đầu hàng. “Được được! Cậu từ nhỏ hiếu thắng, không chịu cúi đầu trước người ta, một chút việc nhỏ cũng phải tranh luận đến lúc cậu thắng mới thôi, cậu không mệt, nhưng anh chịu không nổi.”

Là anh ở trước mặt người khác nói về mỹ thực đấy chứ! Lôi Húc Nhật trong lòng thầm mắng, trên miệng lưỡi tranh cãi. Mà Lôi Chi Phàm chán ghét bánh mật, khoai vùng đồ ngọt linh tinh, là vì sợ chất ngọt dính dính sẽ lưu lại trên răng hằn, phá hỏng hình tượng hoàn mỹ, thời tiểu học từng trải qua một lần, liền đánh chết không chịu ăn lại.

Điểm ấy, Lôi Húc Nhật cũng thật bội phục hần, từ nhỏ để ý bề ngoài làm người khác có hảo cảm đánh bại hết thảy, Lôi Chi Phàm cũng coi như có thiên phú dị bẩm đi!

Thẩm Điệp Y chậm rãi phân tích điểm khác biệt lớn nhất của hai vị công tử Lôi gia. Người văn tĩnh không nói nhiều, giỏi về trầm tư, sát ngôn quan sắc, người thì không có chỉ số thông minh cao, nhưng lại có EQ cao.

Lôi Húc Nhật muốn thanh toán, Lôi Chi Phàm đương nhiên tranh trả tiền.

“Anh hai muốn đưa tiểu thư về trước rồi mới quay về làm?”

“Đương nhiên.”

“Không cần phiền toái.” Thẩm Điệp Y nhẹ giọng nói, “Buổi chiều phải lên lớp, Tiểu Nguyệt sẽ tới đón tôi.” Liếc mắt một cái lên đồng hồ hoa sơn trà trên tay, “Còn có 5 phút, các vị nếu bận xin cứ về trước đi!”

Ai không biết xấu hổ lại đem đại tiểu thư một mình ngồi ở trong tiệm?

Lôi Chi Phàm cùng cô nói chuyện phiếm. “Môn học rất khó sao?”

“Còn đối phó được.” Thành tích của cô ở trường thật sự không xuất sắc lắm!

“Biểu hiện làm việc của Lam Tâm rất xuất sắc, các em là bạn cùng trung học, làm sao có thể.....” Hần khó có thể hồi tưởng.

Má Thẩm Điệp Y nhất thời nóng lên, thấp giọng, “Sinh bệnh phải hoãn lại một năm, thi lại lại chậm một năm, chính là thật ngại với Tiểu Nguyệt, còn cùng em học năm ba, bởi vì ông nội lo lắng một mình em đến trường.”

Vị đại tiểu thư này cư nhiên có người bồi đi học! Ngũ Thanh Nhu cùng Hạ Lỗi không khỏi mở mang tầm mắt, hoài nghi bọn họ hiện tại có cùng ở một thế kỉ.

Sinh bệnh? Thi lại? Lôi Chi Phàm nội tâm gõ chuông báo động. Hóa ra cô không chỉ có cái đầu không tốt, ngay cả thân thể cũng không khỏe mạnh, thế này..... Ưu sinh học làm sao bây giờ? (tư sinh học: phân ngành của sinh vật học, nghiên cứu làm thế nào để cải tiến tính di truyền của loài người)

Lôi Húc Nhật quan tâm nói: “Bởi vì sinh bệnh mà nhỡ kì thi, em nhất định rất buồn đi!”

“Không có cách nào, ở bệnh viện ra ra vào vào hơn nửa năm mới khỏi bệnh, khi đó muốn đọc sách cũng không được, kết quả kiểm tra thật sự rất kém, ông nội bảo tôi thi lại.” Dưới ánh mắt quan tâm của anh, cô bỗng nhiên không cảm thấy bối rối.

“Cuộc sống khó tránh khỏi có lúc thất bại, ngoài ý muốn, không có gì đáng ngại, muốn học thì cứ học đi!” Lôi Húc Nhật trước đứng lên, “Cô trợ lý của em đến rồi đây.”

Thẩm Điệp Y đứng lên, Lôi Húc Nhật giúp cô kéo ghế ngồi, bởi vì Lôi đại thiếu còn đang rơi trong buồn rầu trầm tư.

Quách Nguyệt tiến vào mời người. “Tiểu thư, chúng ta nên đến lớp thôi.”

“Cám ơn cô, Tiểu Nguyệt.”

Đoàn người khởi động chân đi ra ngoài, khi qua bàn của cô nàng gợi cảm, chỉ thấy cô ta cố ý đuổi chân khoe đùi đẹp, như muốn người ta vấp vào.

“Tiểu thư, làm ơn chuyển hướng chân, không cần thận đá vào chân heo, sẽ đau đó.” Quách Nguyệt mặt không đổi sắc vượt qua chân của cô nàng gợi cảm.

“Ai là chân heo?” Cô nàng gợi cảm giơ lên đùi đẹp tự hào, kết quả người trượt chân suýt té cũng là Lôi Chi Phàm. Không thể thiếu lại là một hồi trò hay, nữ yêu kiều mềm mại kêu sorry, nam tác phong nhanh nhẹn không để ý. (aoi: nếu đoạn này tg cho thành ‘nam tác phong nhanh nhẹn no problem’ thì đúng tuyệt phối =|||)

Đáng tiếc người xem chủ yếu đã đi ra khỏi cửa tiệm.

Lái xe mặc đồng phục mở cửa, Thẩm Điệp Y quay đầu gật đầu chào hỏi mọi người, ngồi vào xe, lái xe đóng cửa xe, Quách Nguyệt vào bên cửa kia, xe chạy đi.

Hạ Lỗi phun ra một ngụm khí lớn. “Không hổ là đại tiểu thư ‘Đế Khánh’!”

Trong lòng Ngũ Thanh Nhu ngũ vị tạp trần.

Lôi Húc Nhật thấy nhưng không thể trách. “Đối với Thẩm gia mà nói, đây thực bình thường.”

Xe công ty cũng đã đến, ba người trước sau ngồi vào đi.

“Phó tổng, không mời Trưởng phòng Lôi cùng về sao?”

“Chính anh ta có xe, hơn nữa, không cần trở ngại anh ta cùng với hồng phần tri kỷ liếc mắt đưa tình, chúng ta làm người phải thức thời, anh ta có tổng giám đốc làm chỗ dựa, chúng ta không có, trở về làm việc thôi!” Lôi Húc Nhật cười lạnh.

Lái xe sợ tới mức run người, khởi động xe chạy nhanh.

“Điệp Y, chị ngủ chưa?”

“Chưa đâu.”

Thẩm Thiếu Dương đẩy cửa phòng khắc hoa, đập vào mắt là một gian thư phòng nhỏ, bên trong mới là phòng ngủ, ngoại trừ thiết bị phụ bồn tắm mát xa lớn, còn có phòng thay quần áo siêu to, không phải phong cách công chúa, mà là phong cách gọn gàng hơi hướm lãng mạn.

“Sắp thi rồi?” Nhìn cô mặc áo ngủ, tựa vào ghế quý phi, tay cầm sách giáo khoa, rất tươi sáng.

“Chị học lại đã không có mặt mũi nào, giờ không đọc vào đầu không được.” Thẩm Điệp Y bắt đắc dĩ nhún nhún vai.

“Chị xem sách giải trí rất thông minh, sao học sách giáo khoa lại không có cách nào?”

“Thế mới nói chứ! Nếu trường học thi sách giải trí, chị đã sớm tốt nghiệp.” Thẩm Điệp Y đứng lên, dắt tay Thẩm Thiếu Dương đến bên giường, để cậu nằm trên giường cô, xoay người nắm sắp xong, kéo xuống áo ngủ trên người cậu, lộ ra lưng rắn chắc, đề tay bắt đầu giúp cậu mát xa.

“Gần đây áp lực rất lớn sao? Cơ bắp đều cứng cả rồi.”

Cậu thoải mái nhẹ thở dài. “Tay chị có đau không? Nhưng mà, thực sự thật thoải mái, em không có Điệp Y thật sự không được, không muốn gả chị ra ngoài đâu.”

“Khoa trương! Người mát xa chuyên nghiệp có nhiều mà, chỗ Spa chị hay đi cũng rất được.”

“Nhưng chỉ có Điệp Y là vì em mà đi học mát xa!”

“Ai bảo em chứ, không chịu cởi quần áo cho người ta mát xa.”

“Cả người trần trụi đưa lưng về phía người khác, em cảm thấy thật không an toàn.” Thẩm Thiếu Dương chỉ khi ở trước mặt người chị sinh đôi mới gỡ bỏ xuống lớp vũ trang, biểu hiện một mặt phù hợp với tuổi của cậu.

Chỉ khi giúp cậu mát xa, Thẩm Điệp Y mới cảm thấy mình giống một người chị.

Cũng chỉ lúc ở trước mặt cô, Thẩm Thiếu Dương mới hoàn toàn không cần phòng bị.

Nửa giờ trôi qua, Thẩm Thiếu Dương thoải mái thiếu chút nữa ngủ.

“Em thật sự yêu Điệp Y chết mất.”

“Trở về phòng ngủ cho tốt, không cần quá mệt mỏi.”

“Em còn muốn tán gẫu với Điệp Y một chút.” Cậu ngồi dậy kéo áo ngủ, vỗ vỗ giường, Thẩm Điệp Y ngồi xuống, dựa vào thành giường, chơi với cái tua rua màn che.

“Tán gẫu cái gì?”

“Chúng ta dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau.”

Cô cười liếc cậu một cái, dùng tiếng Anh hỏi lại một lần.

“Bữa trưa ở nhà hàng Thái đó ngon không?”

“So với trong ấn tượng của chị dễ ăn hơn, ít nhất không bị tiêu chảy.”

“Em có thể đoán, công này là của Lôi Húc Nhật sao?”

“Không phải em gọi anh ấy đến sao? Còn hỏi?”

“Anh ta còn chịu dùng cả điểm tâm.”

Thẩm Điệp Y gật gật đầu. “Chị thật cảm kích anh ấy, không dấu vết hết sức giúp chị ăn được bữa ăn, lại làm người ta cho rằng đó là anh ấy muốn.” Tiếng Anh nói thật lưu loát, nụ cười thật ngọt.

Thẩm Thiếu Dương ánh mắt ấm áp, vừa mở miệng lại đổi thành tiếng Nhật, “Đây là sự quan tâm căn bản nhất đàn ông nên có.”

Thẩm Điệp Y chớp mắt mấy cái, rất nghe lời sửa thành tiếng Nhật, “Không phải người đàn ông nào cũng hiểu được chi tiết cuộc sống của người phụ nữ, có người là được quan tâm thành thói quen. Giống Thiếu Dương, cũng rất biết quan tâm!”

“Bởi vì chị là chị em.” Thẩm Thiếu Dương nói tóm lại.

Cô nở nụ cười. “Chị tin rằng sau này Thiếu Dương gặp được cô gái mình thích, cũng sẽ quan tâm đến người yêu.”

Cậu từ chối cho ý kiến, không tranh luận, bản thân biết đó là chuyện rất khó.

Hôn nhân đại sự của cậu không phải do mình nắm giữ, mà là trong phần tính toán của ông nội, cậu chuẩn bị lấy nó để trao đổi hôn sự của Điệp Y, cho nên không dự tính kháng mệnh.

Ông nội để cậu cưới ai, cậu liền tuân mệnh cưới người đó, sinh hạ chất mà ông nội muốn, như thế liền đủ. Về phần yêu hay không yêu người phụ nữ kia, căn bản không quan trọng, cậu không để ý, ông nội lại càng không để ý.

“Em chỉ muốn Diệp Y hạnh phúc là được rồi!”

“Thiếu Dương cũng phải hạnh phúc chứ!”

“Diệp Y hạnh phúc, em sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

“Bởi vì chúng ta là song bào thai sao?” Cô cười một tiếng. “Là tâm tính cảm ứng!”

“Không sai.”

Thẩm Diệp Y bắt giắc nhẹ nhàng cười, song sinh thật sự kì diệu! Kiếp trước rốt cục tích sâu bao nhiêu duyên phận, kiếp này cùng nhau được thai nghén, cùng năm cùng tháng đồng thời được sinh ra.

Chẳng qua, hình như làm em trai có vẻ rất vất vả đâu!

Thẩm Diệp Y chưa từng du học du ngày, có thể nói một miệng tiếng Anh tiếng Nhật lưu loát, ngoại trừ giáo sư gia đình dạy trường kì, kì nghỉ đông nghỉ hè hằng năm, cô sẽ bị Thẩm đại lão đưa sang Mỹ ở với Thẩm Thiếu Dương, đổi cho cậu đi chịu Thẩm Diệp Y ngu ngốc chỉ số thông minh kém! (aoi: đoạn này mik nghĩ là ông nội anh chị không chịu được ở vs chị Diệp Y nên đẩy chị sang vs anh Dương hồi đấy đang du học nước ngoài = =)

Thẩm Thiếu Dương không lời oán hận, cậu dành hết thời gian, hết tuần lễ chỉ dùng tiếng Anh nói chuyện với cô, tuần sau lại đổi tiếng Nhật, mang cô đi ăn đồ Pháp, dạy cô xem thực đơn Pháp.

Thẩm đại lão để sự tồn tại của cô ở Thẩm gia có hay không cũng được, trước mặt người ngoài cũng không chủ động đề cập đến chuyện của Thẩm Diệp Y, làm người ngoài nhất trí cho rằng đôi song sinh này từ nhỏ ở riêng trong nước với nước ngoài, không có tình thân đáng nói.

Mà bọn họ cho rằng người khác hẳn cũng đều biết, tự nhiên sẽ không tuyên truyền xung quanh.

Huống hồ, chuyện này thì liên quan gì đến người khác?

Nếu có người lầm tưởng Thẩm Thiếu Dương ghét bỏ người chị ngu ngốc, căn bản không để Thẩm Diệp Y vào mắt, bởi vậy mà tạo thành hiểu lầm, thì chỉ có thể nói kẻ đó có mắt không trông, ánh mắt thiên cận, không trách người khác được.

Nghĩ thấu điểm này, Thẩm Thiếu Dương mỉm cười càng sâu.

4. Chương 4

Lôi Chi Phàm bỗng nhiên bị viêm dạ dày cấp tính phải nằm viện, Thẩm Diệp Y theo Quách Nguyệt cùng đến bệnh viện thăm, ở trong phòng bệnh rộng rãi được xưng là hạng nhất thiếu chút nữa bị một đám phụ nữ muốn hình muốn vẽ che mắt, chân chính được biết đến mị lực của Lôi Chi Phàm.

Ngoại trừ một nửa phụ nữ có quan hệ với Lôi gia — Mẹ Lôi Chi Phàm, ba chị gái cùng hai cô em — còn có em gái hoặc em họ của ba vị anh rể cũng đã tới, hơn nữa nhóm hồng nhan tri kỉ nhận được tin, đều không khỏi chạy tới bệnh viện biểu đạt tấm lòng không thôi, kích động hơn còn hàm chứa hai hàng nước mắt, làm Lôi phu nhân nhìn, cảm thấy cô gái này đối với con trai bảo bối thật có lòng.

Vì muốn chiêu đãi khách mới tới chơi, Lôi Chi Phàm gọi Phương Lam Tâm đến bệnh viện giúp một tay. Phương Lam Tâm không có tâm trạng đi làm, Lôi Chi Phàm ngay cả nằm viện cũng không thể thiếu cô, làm cô cảm động, tự nhiên sẽ dùng toàn lực biểu hiện sự hiểu biết đạo lý của cô ta, thoải mái thanh thản, được Lôi phu nhân đánh giá tốt.

So sánh dưới đó, Thẩm Diệp Y quả thực giống đứa ngốc, không chỉ không tiếp đón khách khứa, dường như bị nhóm thiếu nữ xinh đẹp đi ra đi vào dọa sợ, mặt một biểu cảm “Phụ nữ từ đâu đến mà nhiều vậy”.

Thật sự là ngốc nữ chưa thấy qua cảnh đời, bị Thẩm đại lão dưỡng ở khuê phòng đến hỏng rồi! Đáy lòng Lôi phu nhân không ngừng lẩm bẩm.

Thời điểm bác sĩ đến phòng kiểm tra, nhìn thấy tình huống chật kín hết chỗ này, nhưng không thể trách cười nói: “Lôi tiên sinh duyên vẫn tốt như vậy! Nhưng mà, cậu năm nay đã ba lần vì viêm dạ dày cấp tính nằm viện, phải chú ý hệ tiêu hóa khỏe mạnh.”

Lôi Chi Phàm bất đắc dĩ nói: “Tự tôi thấy không có gì quan trọng, nhưng mẹ tôi kiên quyết muốn tôi nằm viện vài ngày.”

Lôi phu nhân khần trương nói: “Sao có thể không thêm để ý? Chú con năm đó vì một chút tật xấu không chịu để ý, chờ cảm giác được đã là ung thư giai đoạn cuối, ba tháng liền buông tay nhân gian, Húc Nhật mới thành mồ côi. Chi Phàm à! Bệnh nhỏ không chú ý, sẽ thành bệnh nặng, con còn là hậu duệ của nhà chúng ta, cháu trai trưởng, vô cùng quý giá, ngàn lần không được sơ sẩy, thân thể khỏe mạnh quan trọng nhất!”

Các cô thiếu nữ xinh đẹp ào ào đồng ý.

Phương Lam Tâm nhu tình vạn phần ngóng nhìn hẳn, “Chi Phàm là do quá mệt mỏi, áp lực công tác quá lớn mới dẫn đến viêm dạ dày cấp tính.”

Lôi phu nhân trăm ngàn đồng ý lí luận đó. “Trở về mẹ sẽ kháng nghị với ông nội, có muốn bồi dưỡng Chi Phàm, giao trọng trách cho cháu nó, cũng từ từ thôi, làm Chi Phàm thường vì viêm dạ dày cấp tính nằm viện thì tốt thế nào được?”

Bác sĩ kiểm tra xong, muốn bệnh nhân an tâm tĩnh dưỡng, liền cười cười rồi đi. Kỳ thực, lấy ý kiến chuyên nghiệp của ông, Lôi Chi Phàm căn bản không cần nằm viện, mới đau dạ dày một chút đã nằm viện, thì bệnh viện sớm chật ních người rồi.

Nhưng mà, người ta là đại thiếu gia xí nghiệp Lôi thị! Thích tốn tiền nằm viện người nào quản được? Đây là bệnh viện tư nhân tiêu chuẩn cao, lúc trước đầu tư cũng có một phần của xí nghiệp Lôi thị, rất hoan nghênh loại coi tiền như rác đến nằm viện!

Bác sĩ trong lòng nghĩ, không có việc gì ở viện, có nhiều mỹ nữ đến bồi như vậy, đổi lại là ông ta cũng có sao mà không làm, hừ hừ ai ai cũng thật hạnh phúc đâu!

Thẩm Diệp Y mất thấy nhiều phụ nữ vì Lôi Chi Phàm thoải mái mà bận rộn như vậy, đôi mày thanh tú nhăn một cái, không thể xem nhẹ cảm giác chán ghét trong lòng.

Quách Nguyệt nhìn ra cô đang nhăn nải, cười tuyên bố, “Tiểu thư, thời gian luyện đàn của cô sắp đến.”

“Cám ơn cô nhắc nhở tôi, Tiểu Nguyệt.” Thẩm Diệp Y thuận thế đứng dậy cáo từ, chúc Lôi Chi Phàm bảo trọng, sau đó tiêu sái đi cũng không quay đầu lại.

Trong phòng bệnh, tự nhiên nổ tung, Lôi phu nhân tỏ vẻ bất mãn đầu tiên, “Tuy rằng không công khai đính hôn, làm bạn gái người ta cũng không biết ở lại mà chăm sóc sao? Không đặt Chi Phàm ở vị trí thứ nhất, nào có tư cách làm cô dâu của Chi Phàm? Luyện đàn quan trọng cái gì? Chuyện lớn gì cũng phải lấy Chi Phàm làm trọng yếu!” (aoi: ta *bíp* =”=)

“Mẹ, Diệp Y sẽ không hàu hạ người khác.” Lôi Chi Phàm than thở.

Chị em gái của hắn, nhóm hồng nhan tri kỉ cùng nhau nã pháo, ào ào nhận định Thẩm Diệp Y không xứng với Lôi Chi Phàm.

Lôi Chi Phàm thật biết lấy lòng phụ nữ, nhưng sẽ không hàu hạ phụ nữ. Còn nhiều phụ nữ ái mộ muốn cướp lấy hắn mà trả giá, so sánh sắc, Thẩm Diệp Y thật sự rất không xuất sắc.

Ngoài phòng bệnh, đại sảnh tầng một –

Lôi Húc Nhật đi vào bệnh viện, vừa vặn nhìn thấy Thẩm Diệp Y cùng Quách Nguyệt, nghiêm trang chào hỏi.

“Thăm bệnh xong rồi?”

Thẩm Diệp Y gật gật đầu, Quách Nguyệt xem thường nói: “Tôi thấy Lôi đại thiếu căn bản không bệnh, khí sắc tốt lắm hưởng thụ đoàn mền mộ thăm bệnh như nước chảy, hơn nữa tám chín phần mười là phụ nữ xinh đẹp.”

“Tiểu Nguyệt, đừng nói như vậy.” Thẩm Điệp Y cúi đầu phun ra một câu, ngẩng đầu cười dịu dàng với Lôi Húc Nhật, “Anh cũng đến thăm bệnh, mau đi đi!”

Lôi Húc Nhật nhú mồm. “Một vị trưởng bối quen biết vừa đúng lúc nằm viện này, thuận tiện tới chào hỏi một câu.”

Thẩm Điệp Y nhìn hai tay trống trơn của anh. “Anh không chuẩn bị lễ vật thăm bệnh?”

“Loại chuyện này để thư kí chuẩn bị là được rồi, hoa tươi đã chuyển tới phòng bệnh rồi.”

“Nếu không phải là người quan trọng thì hoàn hảo, nếu là vị trưởng bối rất quan trọng, anh nên tự chọn lễ vật cho người đó, ý nghĩa khác nhau rất lớn.”

“Thế sao?”

“Suy bụng ta ra bụng người thôi, đổi lại là tôi, bảo thư kí đặt một bó hoa tươi đến, hoặc tự mình mang đến một đóa hoa đưa tôi, tôi tình nguyện chọn người sau, ấn tượng sẽ khác sâu hơn.”

“Tôi hiểu rồi.” Lôi Húc Nhật khó xử nói: “Vấn đề là tôi không biết vị trưởng bối kia thích cái gì?”

“Trong bệnh viện có cửa hàng quà tặng và cửa hàng đồ dùng chữa bệnh, anh chỉ cần nói cho nhân viên cửa hàng tên vị trưởng bối kia hoặc số phòng bệnh, máy tính sẽ hiện lên đại khái tên bệnh của bệnh nhân, như là cao huyết áp, mỡ trong máu hoặc bệnh tiểu đường linh tinh, sau đó bọn họ sẽ đề nghị anh chọn vài loại thực phẩm bổ sung dinh dưỡng, chỉ cần đừng mua thứ bệnh nhân không thể ăn là tốt rồi.”

Cô chậm rãi nói, đôi mắt Lôi Húc Nhật có chút thâm ý nhìn cô chăm chăm.

Tim cô nhảy dựng. “Sao nhìn tôi như vậy? Tôi nhiều chuyện lắm sao?”

“Đương nhiên không.” Con ngươi đen xẹt qua một tia sáng. “Tôi luôn cho rằng em là tiên nữ không ám khói lửa nhân gian, không ngờ em sẽ biết nhiều chuyện thế tục như vậy.”

Thẩm Điệp Y ha ha cười, thật quá trêu chọc.

“Anh thật hay nói đùa! Trên đời này nào có tiên nữ? Tiên nữ thì sẽ không sinh bệnh, mà tôi từng là khách quen của bệnh viện, cho nên có vẻ hiểu biết chuyện trong bệnh viện.”

Lôi Húc Nhật cũng cười ha hả theo, vị đàn ông dương cương hấp dẫn nhiều người phải dừng chân lại nhìn.

Thẩm Điệp Y phát hiện bản thân không thể dời mắt được, đỏ hồng mặt. “Tôi cần phải trở về, hẹn gặp lại.”

“Ngày mai tôi đi Đại lục công tác mười ngày, sau khi trở về lại mời em cùng Thiếu Dương ăn cơm, rất hân hạnh được đón tiếp chứ?”

“Thiếu Dương nói được là được.”

“Đến lúc đó tôi sẽ liên lạc cùng cậu ấy, hẹn gặp lại, Điệp Y.”

Song phương mỗi người đi một ngã, Thẩm Điệp Y cùng Quách Nguyệt được lái xe đón đi rồi. Lôi Húc Nhật đi tới cửa hàng đồ dùng chữa bệnh trong bệnh viện, tự tay chọn lễ đi thăm vị trưởng bối, ngồi hàn huyên nửa giờ, cáo từ đi ra, hai tay trống trơn đi thăm Lôi Chi Phàm, chẳng qua, thư kí đã sớm thay mặt đưa hoa đến tặng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một phòng oanh oanh yến yến, không giống phòng bệnh, giống chốn hậu cung của đại thân vương cổ đại.

Lôi Húc Nhật cho dù lòng tràn đầy chán ghét, vẫn phải lên tinh thần xã giao một chút.

Nếu nói không phải có tâm, làm gì đem chuyện mình nằm viện thành chuyện mọi người đều biết chứ? Sợ người ta không biết hán sinh bệnh vẫn rất đẹp trai, rất mê người?

Lôi Húc Nhật nghĩ, khó trách Thẩm Điệp Y tái mặt, phải là chạy trốn chết mới đúng!

Buổi tối ngày thứ hai.

Thẩm Thiếu Dương đến phòng Thẩm Điệp Y, mặc đồ đi ra ngoài.

“Đã trễ thế này còn có hẹn?”

“Chị thay quần áo đi, đi cùng em.”

“Đi đâu?”

“Bệnh viện, vừa rồi ông nội nhắc nhở em, nên đi thăm Lôi Chi Phàm một chút.”

“Đã trễ thế này.....”

“Ngày mai em thật sự không có thời gian, bây giờ đi cùng em được không?”

“Được rồi!”

Thẩm Điệp Y bắt taxi vào phòng thay quần áo ngủ, mặc vào âu phục xinh đẹp, chị em hai người cùng nhau xuất môn, ngồi lên xe riêng của nhà, thẳng hướng bệnh viện chạy tới.

Thẩm Thiếu Dương nắm tay Thẩm Điệp Y, trong lòng đối với chị thật xin lỗi, khi tự cậu về nước tới nay, ngay từ đầu đã biết được sách lược thông gia của ông nội; Nhưng mà, cậu có kế hoạch của mình, có một trăm lý do không thích Lôi Chi Phàm trở thành anh rể mình, nhưng cũng không thể ra mặt cứng đối cứng với ông nội, e sợ lửa cháy lan đến Điệp Y. Cậu ngược lại thay đổi sách lược, trường hợp hiện thân không cùng Điệp Y xuất hiện công khai, thậm chí rất ít cùng nhau ra cửa, tạo ra một biểu hiện giả dối; Thẩm Thiếu Dương giống Thẩm đại lão coi thường Thẩm Điệp Y!

Thẩm Điệp Y hoàn toàn bị lừa chẳng biết gì, dù sao cô thường phải lên lớp, không phát giác hai chị em không cùng nhau xuất hiện thì có gì không đúng, chủ yếu nhất là Thẩm Thiếu Dương vẫn thắm đối xử với cô như trước, không có cảm giác cậu có gì thay đổi.

“Điệp Y, chị thành thật nói cho em, chị muốn gả cho Lôi Chi Phàm không?” Cậu nhẹ giọng hỏi bằng tiếng Nhật.

Cô không dám cãi lại lệnh ông nội, chỉ thành thật lắc đầu.

“Nhiều phụ nữ như vậy, chị không biết nên làm sao bây giờ.”

Thẩm Thiếu Dương vuốt vuốt lòng bàn tay cô, cho cô sự ủng hộ tuyệt đối. “Điệp Y đừng sợ, qua đêm nay là tốt rồi.”

Cô không hiểu chớp mắt nhìn cậu. Qua đêm nay, nhân duyên với phụ nữ của Lôi Chi Phàm sẽ biến mất sao? Ai có kiếm gỗ đào pháp lực vô biên, chém hết đào hoa của Lôi Chi Phàm?

“Nhấn nại thêm chút nữa là được.” Thẩm Thiếu Dương vỗ vỗ tay cô, không cần phải nhiều lời nữa.

Thẩm Điệp Y có khi cảm thấy không hiểu được Thẩm Thiếu Dương, người thông minh nói chuyện nhất định phải sâu xa khó hiểu như vậy sao? May mắn số lần không nhiều lắm, hơn nữa bình thường không liên quan đến bản thân, cô cũng sẽ không nghĩ nhiều lắm.

Đến bệnh viện, đã qua thời gian thăm bệnh, nhưng mà không sao, người ở phòng bệnh hạng nhất có ít đặc quyền, bên bệnh viện cũng sẽ mất nhắm mắt mở.

Ở trước thang máy, vô tình gặp gỡ Lí Diễm Dung cũng đến thăm bệnh, cô ta lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thiếu Dương, hai mắt không khỏi nhìn nhiều, long phượng thai có vẻ làm người ta tò mò, vụng trộm xem gương mặt giống nhau hay không, thân cao kém bao nhiêu.

Thẩm Thiếu Dương không thèm để ý, đợi cửa thang máy mở, ôm lấy Thẩm Điệp Y đi vào.

Lí Diễm Dung tự nhiên không cam lòng yếu thế vào theo, ấn xuống số 8. “Thẩm Điệp Y, tôi cứ nghĩ cậu sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc anh Lôi, thuận tiện bảo vệ địa vị của cậu cơ đấy.”

Thẩm Thiếu Dương gương mặt lạnh lùng nhìn cô ta. “Lôi gia mời được quản lý đặc biệt rất tốt.”

Lí Diễm Dung cảm thấy rất lạnh nha! Sao tính cách em trai Thẩm Điệp Y không giống cô ta? Vẫn là đừng để ý cậu ta, Thẩm Điệp Y dễ bắt nạt hơn.

“Cậu không sợ Phương Lam Tâm nhân cơ hội này cướp mất anh Lôi, dù sao bọn họ vốn cũng đã thân mật rồi, thỉnh thoảng lại cùng vào cùng ra, hiện tại cô ta lại có cơ hội lấy lòng, hừ, tâm cơ người đàn bà kia quả là siêu trọng.”

Thẩm Thiếu Dương vẫn như cũ phun ra những lời rét buốt. “Mỗi người đều nên vì lựa chọn của bản thân mà phụ trách, Phương Lam Tâm cũng không ngoại lệ.”

Ngồi yên xem sao? Nghe không hiểu.

Lí Diễm Dung thật sự chịu không nổi người như thế, chớp mắt một cái, liền nhận định cậu ta là một cái đầu máy vô cùng không thú vị!

Vẫn là Lôi Chi Phàm tốt, dịu dàng thú vị lại mê người, sẽ không tự cao tự đại lỗ mũi vênh lên trời. Lí Diễm Dung mới không nghĩ sẽ bị bại bởi Phương Lam Tâm, ban ngày nhiều người thăm bệnh, cô ta mới nghĩ tới lúc này bày tỏ tình cảm với Lôi Chi Phàm, cho dù vô cùng không đúng dịp gặp phải hai chị em Thẩm gia, nhưng vẫn không thể ngăn cản được quyết tâm của cô ta.

Tầng 8 thật an tĩnh, đi tới trước phòng bệnh của Lôi Chi Phàm, di động Thẩm Thiếu Dương trùng hợp vang lên, trì hoãn thời gian một chút. Lí Diễm Dung mới mặc kệ bọn họ, giành mở cửa phòng bệnh, thoáng chốc thất thanh la hét âm lên, lúc này, không biết từ chỗ nào chạy ra một gã đàn ông chạy vọt vào trong phòng bệnh, hướng về phía giường bệnh nhân ấn một loạt nút bấm, sau đó lại lao ra ngoài, trước sau không đến một phút, chờ mọi người phản ứng lại, tay chụp ảnh kia đã chạy vào thang máy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Diệp Y còn giặt mình ở cửa.

Thẩm Thiếu Dương kéo Thẩm Diệp Y đi vào phòng bệnh, chỉ thấy trên giường bệnh một đôi nam nữ đang rối loạn mặc lại quần áo mới cởi ra một nửa, là Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm, thời điểm đang bận rộn thân thiết có nằm mơ cũng không ngờ bị người ta bắt tại trận, còn có tên chó săn cướp được cơ hội chụp ảnh thành công.

Chuyện lớn!

Phương Lam Tâm khóc lên, “Tôi rõ ràng có khóa cửa.....” Không có người thèm nghe.

Thẩm Diệp Y rốt cuộc rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Thẩm Thiếu Dương kịp thời đỡ được thân hình yếu đuối, bế ngang cô lên, cảm tức nhìn Lôi Chi Phàm làm hấn dấy lên cảm giác sợ hãi.

Vừa âm, vừa lạnh, vừa ngoan, vừa độc.

Lôi Chi Phàm mất đi sự tiêu sái trấn định thường ngày, “Tôi..... Tôi.....”

Không khí nhất thời trở nên quỷ dị mà rét buốt.

“Làm vậy không thể sống, tự giải quyết tốt hậu quả đi! Về phần anh gây ra sự nhục nhã cho Thẩm gia chúng tôi, ngày sau chậm rãi tính tiếp!” Thẩm Thiếu Dương oán hận nói xong, ôm Thẩm Diệp Y xoay người rời đi.

Lôi Chi Phàm cào mạnh tóc một trận, vội vàng gọi điện cầu cứu mẫu thân, cần phải ngăn cản tên chó săn kia đưa ảnh ra tuần san, mặc kệ dùng bao nhiêu tiền cũng phải thu hồi lại ảnh chụp! Còn có, phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách đối phó với Thẩm gia đến khởi binh vấn tội, cần phải giúp hấn thoát khỏi cái vòng gió giặt này.

Lí Diễm Dung vui sướng lạnh lùng cười nhìn Phương Lam Tâm gặp họa, tao nhã rời đi, bát quái này đủ để trở thành chuyện tiêu điểm của cô ta một vòng xã giao, bởi vì cô ta là người đánh hồng gian tình tại chỗ chứ đâu!

Thẩm Diệp Y được đưa ra nước ngoài giải sầu khẩn cấp. (aoi: tự dưng thấy buồn cười =))

Lôi gia đột nhiên mời hội phóng viên dự họp, công bố hôn sự của Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm, hai người tình đầu ý hợp, về công về tư đều là cộng sự tốt nhất, trai tài gái sắc, gia thế tương đương một đôi giai ngẫu.

Người biết nội tình không khỏi buồn bực, không phải dự định thông gia cùng Thẩm gia sao? Tuy rằng không được công khai trên giới truyền thông, nhưng người có điều kiện cùng Thẩm đại lão hoặc Tổng giám đốc Lôi tiếp xúc đều biết một biết hai, gần như là chuyện nắm chắc, rốt cục vì nguyên nhân gì mà tạo nghịch chuyển lớn thế này?

Theo như cách nói của Lôi gia thì từ khi Phương Lam Tâm vào xí nghiệp Lôi thị, Lôi Chi Phàm và cô ta liền nhất kiến chung tình, trên công việc cũng phối hợp vô cùng tốt, cha mẹ Lôi Chi Phàm cũng không phải người cổ hủ, liền thuyết phục lão tổng giám đốc tác thành cho tình yêu của cháu trai.

Nhưng bởi vì Lí Điển Dung miệng rộng so với đài phát thanh còn chăm chỉ đưa tin nhanh mà chuẩn hơn, nội tình cũng dần dần được trời lên bàn tiệc, một bên nói rằng Lôi gia sử dụng lực ảnh hưởng chặn lại tiêu hủy những hình ảnh kia, nhưng cậu Phương Lam Tâm cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, không cam lòng cháu gái bị chiếm tiện nghi trắng trợn, kiên quyết muốn Lôi Chi Phàm phải chịu trách nhiệm.

Một bên khác lại nói Thẩm đại lão vô cùng tức giận, chủ động từ hôn, Tổng giám đốc Lôi cũng không cam lòng yếu thế, lập tức xuôi dòng xem trọng để Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm trong lòng có nhau thì thành người nhà, làm vụn bê bối hóa thành một đoạn giai thoại.

Dù sao, mặc kệ nội tình như thế nào, Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm đã đính hôn, dự định hai tháng sau cử hành hôn lễ long trọng.

Tóm lại, Phương Lam Tâm đạt được mục đích, cột phổi ngẫu của Lôi Chi Phàm điền tên cô ta, mộng đẹp trở thành sự thật.

So sánh dưới, Thẩm Điệp Y hẳn là nên uể oải, mặt không chút ánh sáng.

Nhưng không! Trở lại trường lên lớp, bước chân Thẩm Điệp Y nhẹ nhàng, nét mặt toả sáng, đẹp loá mắt.

Trong thư phòng kiểu Anh, ông cháu hai bên lại một lần nữa đối mặt đàm phán.

“Đây là kết quả mà cháu muốn sao?” Thẩm đại lão khẩu khí sắc bén truy vấn.

Thẩm Thiếu Dương tâm bình khí hòa, không hề giận cũng không vui mừng. “Ông nội, đây là kết quả Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm muốn, trong phòng bệnh yêu đương vụng trộm, căn bản không đặt Thẩm gia để trong mắt.”

Thẩm đại lão làm sao không tức? Cháu gái ông gốc là một chuyện, nhưng cũng là sản phẩm của Thẩm gia, sẽ không cho phép người khác coi rẻ, tỏ vẻ không đặt Thẩm gia để trong mắt, chẳng khác nào trát một lớp bụi trên nét mặt già nua của ông.

Nhưng mà, ông không thể không nghi ngờ, tôn tử của ông có động tay động chân trong đó.

Thẩm Thiếu Dương tuyệt không phải kẻ lương thiện!

Tôn tử này sở tác sở vi cực kì giống tác phong thời trẻ của ông, giết người không thấy máu, hại người mặt không đổi sắc, bởi vì, không có ai tin tưởng là nó làm.

“Thiếu Dương, cháu không thích Lôi Chi Phàm.” Giọng điệu khẳng định, không cho cậu nói ngụy biện.

“Ông nội, cháu đây là người không có số đào hoa, cho nên đối với loại đàn ông hoa đào đầy người không có cảm giác tốt, cháu thừa nhận, đây là loại tâm tính ghen tị.”

“Thực sự chỉ có vậy?”

“Còn có, đàn ông hoa đào đầy người phải bận bịu bón phân tưới nước, kết thiện duyên, còn có bao nhiêu tinh lực cho công việc? Loại đàn ông như vậy có năng lực kế thừa xí nghiệp Lôi thị sao?”

“Nói tiếp đi.”

“Nếu muốn thông gia, nên tạo ra giá trị lớn nhất. Nếu ông nội không phản đối, gả Điệp Y cho Lôi Húc Nhật, ít nhất Lôi Húc Nhật chịu cố gắng làm việc, trong mắt nhóm đồng giám sự ở Lôi thị, thực lực Lôi lão hồ Lôi đại thiếu theo không kịp.”

“Không phải thế lực ngang nhau?”

Thẩm Thiếu Dương cười nhạt. “Là cách biệt một trời.”

“Tổng giám đốc Lôi vô cùng coi trọng trưởng tôn.” Thẩm đại lão uy hiếp nói.

“Nếu lão nhân gia ông ta cứ khăng khăng cố chấp như vậy, chúng ta liền vắt chân chờ xí nghiệp Lôi thị đóng cửa thôi! Khi cần thiết, dứt khoát thu lại cũng được lắm.” Thẩm Thiếu Dương để tùy ý, tuyệt không miễn cưỡng.

Thẩm đại lão lại không hề nề hà, lại càng không để cho Thẩm gia thua thiệt.

“Lôi Chi Phàm từng đắc tội cháu?”

“Không có.” Chính là đắc tội chị cháu, làm chị phải xấu hổ. “Chẳng qua cháu nhìn thấu cái kiểu tự ình là siêu phàm của anh ta, anh ta mà phát triển sự nghiệp sẽ đem lại bất lợi, ông nội đại nhân, Diệp Y tốt xấu gì cũng là mỹ nhân, cho dù sinh ra ở nhà bình thường, gả cho kẻ có tiền cũng không khó đi! Huống chi Diệp Y là đại tiểu thư Thẩm gia, giá trị đám hỏi rất cao, có gả cũng phải gả cho người đàn ông có thực lực tương lai đi tranh ngai vàng tổng giám đốc! Đây là suy nghĩ của cháu, ông nội nghĩ sao?”

“Diệp Y nói thế nào?”

“Khi ông nội chọn Lôi Chi Phàm, cũng không hỏi qua Diệp Y, hiện tại cần gì phải hỏi?” Thẩm Thiếu Dương thần sắc tự nhiên.

Thần sắc Thẩm đại lão trầm xuống. “Thiếu Dương, không biết nguyên nhân gì làm cháu đối với Diệp Y không có loại tình cảm tay chân, nhưng kì thật ngược lại, chẳng qua cháu lừa ta.”

“Cháu không tính lừa ông nội, song bào thai không yêu thương lẫn nhau mới kì quái.”

“Mặc kệ Lôi Chi Phàm thế nào, cháu vì hôn sự của Diệp Y cãi lại ta là sự thật.”

“Ông nói vậy thì là vậy!” Thẩm Thiếu Dương cười lạnh, trong mắt tràn ngập khó có thể hình dung sự mỉa mai. “Ông nội lại muốn đưa ra điều kiện gì với cháu?”

“Dùng hôn sự của cháu trao đổi với hôn sự của Diệp Y.” Thẩm đại lão cũng lạnh lùng cười, tuyệt không mắc mưu.

“Trao đổi thế nào?”

“Theo ý của cháu, để Diệp Y kết hôn với Lôi Húc Nhật. Mà đối tượng kết hôn của Thẩm Thiếu Dương cháu, sẽ do ta quyết định, không cho phép giở trò nữa.” Trong giọng nói ông mang theo sự kiên quyết không cho phép nghi ngờ.

Thẩm Thiếu Dương lạnh lùng nói: “Tin tưởng ông nội đã có người để chọn.”

“Không sai.” Kỳ thực chưa xác định.

“Vậy được rồi! Cứ như vậy.” Cậu đứng lên, tỏ vẻ đã nói xong chuyện.

Thẩm đại lão ngược lại sắc mặt ngưng trọng. “Cháu cũng không hỏi một chút vợ tương lai của mình là ai? Cháu không tò mò?” Tôn từ của ông sẽ không phải là động vật máu lạnh chứ?!

Thẩm Thiếu Dương không hiểu nhú mày. “Cháu có tò mò hay không thì quan trọng sao? Dù sao ông đã quyết định rồi, mặc kệ cháu có thích hay không đều phải cưới, như vậy cho dù cô ta đẹp hay xấu, cháu đều sẽ ngoan ngoãn kết hôn, cần gì phải tò mò đâu? Cháu thật sự rất bận, không muốn loại chuyện này làm hao tổn tâm trí.”

Nói xong, hướng tới cửa thư phòng, kéo ra, đi rồi.

Thẩm đại lão lại một lần đàm phán thắng lợi, nhưng một chút cảm giác chiến thắng cũng không có.

Hai tuần sau, xí nghiệp Lôi thị cùng Tập đoàn Đế Khánh đồng thời phát ra tin tức mới, công bố hôn sự của Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Diệp Y, một tháng sau cử hành lễ đính hôn, chờ Thẩm Diệp Y tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn.

Khi Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm ở khách sạn lớn tổ chức lễ đường lãng mạn hoàn thành chung thân đại sự, Lôi Húc Nhật và vị hôn thê Thẩm Điệp Y cùng nhau tới dự tiệc, tạo thành đề tài rất lớn.

Từ đầu đến cuối, Thẩm Điệp Y cười đến rất đẹp, mọi người nghĩ rằng không hổ là danh môn thiên kim, giáo dưỡng thật tốt!

Các bạn học ở trường quý tộc nữ dạy thiên kim đó, chỉ cần không đi du học, đều được nhận thiệp cưới của Phương Lam Tâm, cô ta là bạn học trung học đầu tiên của các cô bước vào hôn nhân, lại được gả cho bạch mã hoàng tử được mọi người công nhận, rất nhiều người có tâm tình ao ước cùng đổ kị tham gia, cũng có người chỉ đơn thuần xem náo nhiệt.

“Đây quả thực là cuộc hội họp bạn học thời trung học đi!” Lí Điển Dung cười cười. “Phương Lam Tâm cũng coi như có dũng khí, đoạt hôn phu của bạn tốt, còn rất có ý mời tất cả mọi người đến cùng nhau hoạt động trong thế.”

Trước khi ngồi vào vị trí, mọi người đều sẽ tìm người quen tán gẫu một chút, bạn bè đã lâu không gặp cùng nhau kết câu hữu nghị. Nhóm thiên kim các cô tự nhiên cũng tụ thành một đám, vây quanh Lí Điển Dung ở trung tâm, bắt đầu rủ rủ rừ rừ.

“Ôi, Điển Dung, nghe nói cậu tận mắt nhìn thấy Phương Lam Tâm trèo lên giường bệnh Lôi đại thiếu, quần áo hai người còn không chỉnh tề, là thật sao?” Thiên kim đặt câu hỏi nhỏ giọng nói, muốn biết lại ngượng ngùng đỏ mặt.

Lí Điển Dung bình thản ung dung nói: “Tôi là người đầu tiên phát hiện ra, Điệp Y cùng em trai cô ấy ở đằng sau tôi cũng tận mắt nhìn thấy, chắc chắn, thật đáng thương, Điệp Y chịu không nổi mà bất tỉnh ngay tại chỗ.”

“Oa, cô ấy nhất định thương tâm muốn chết.”

“Đúng thế đi? Về sau tôi gọi điện cho cô ấy, Quách Nguyệt nói Điệp Y được người nhà đưa ra nước ngoài giải sầu.”

“Thật đáng thương, Điệp Y luôn thân thiết với Lam Tâm, không ngờ bạn thân nhất lại ở sau lưng mình cùng vị hôn phu ba câu đáp bốn, cuối cùng còn hoành đao đoạt ái, chém một đao vào ngực.”

“Tình bạn của phụ nữ thật không đáng tin cậy nha!” Lí Điển Dung không hề đề cập tới bản thân cũng từng lên giọng muốn cướp đi Lôi Chi Phàm, như hóa thân sứ giả chính nghĩa nói: “Điệp Y ngốc nghếch đầu thế đâu lại Phương Lam Tâm âm hiểm chứ? Chúng ta ai không hiểu được Điệp Y có bao nhiêu đơn thuần, ngốc đến giờ vẫn còn học đại học năm 3.”

Mọi người liên tục gật đầu.

“Ôi, Điển Dung, nghe nói tối đó còn có tên chó săn chạy vào chụp ảnh?”

“Nói thật, tôi lúc ấy cũng bị dọa ngây người, hoàn toàn không thể phản ứng.” Lí Điển Dung bôi son môi điểm lệ miệng phun ra thanh âm tinh tế, “Về sau tôi cẩn thận nghĩ lại, tên chó săn làm không tốt kia là do Phương Lam Tâm tìm đến, mục đích chính là mượn nó bức hôn Lôi gia, Lôi đại thiếu không muốn nhận cũng không được.”

“Oa, không thể nào?”

“Bằng không mọi người suy nghĩ một chút, chuyện này sau khi xảy ra, ai là người được lợi nhất?”

“Là Phương Lam Tâm.” Mọi người hai mặt nhìn nhau. Có cần thiết vì muốn được gả cho Lôi Chi Phàm mà làm vậy sao?

“Cô ta hẳn dự tính vụng trộm làm, bí mật thiết kế Lôi đại thiếu, không ngờ tôi cùng chị em Điệp Y không hẹn mà cùng tới thăm bệnh, phá vỡ chuyện xấu. Cho nên nói, con người thật sự không nên làm chuyện thẹn với lương tâm.”

Mọi người nhất trí cùng gật gật đầu.

“Ai, mặc kệ như thế nào, Phương Lam Tâm người ta thắng, hôm nay là cô dâu đẹp nhất!” Ghen tị muốn chết.

“Đúng vậy đúng vậy! Người đầu tiên của lớp chúng ta kết hôn, lại được gả nhà tốt như vậy, người thừa kế duy nhất xí nghiệp Lôi thị nhé! Nếu là tôi, có cơ hội cũng muốn đoạt chồng, ha ha a.....”

Các cô gái bắt đầu cô một câu tôi một lời nói đùa.

“Ô, các cậu xem, Diệp Y đến kìa!” Có người hào hứng nói.

“Cô ấy thật đáng thương nha! Vị hôn phu kết hôn, cô dâu không phải là em, quá thảm! Mà lại không thể không đến.”

“Không có cách nào nha! Cô ấy nửa tháng trước công khai đính hôn cùng Lôi Húc Nhật, hôm nay anh họ Lôi Húc Nhật kết hôn, Lôi Húc Nhật nhất định sẽ tham gia, về tình về lý cô ấy cũng không thể vắng mặt.”

“Các cậu xem, cô ấy cười có bao nhiêu ngọt ngào, kỳ thực trong lòng đang chảy máu đi!”

“Đổi lại là tôi, cũng sẽ trang điểm thật đẹp, cười thật tươi tham gia tiệc cưới, không để Phương Lam Tâm được đắc ý! Bằng không, chẳng lẽ ngay cả lòng tự trọng cũng mất luôn?”

“Không sai, Diệp Y đáng thương nhất định đang ra vẻ kiên cường.”

“Ông nội cô ấy cũng thật độc, Lôi Chi Phàm đi một cái, liền lập tức cho đính hôn cùng Lôi Húc Nhật, bọn họ chính là anh em họ, ngày sau không phải chính là cùng Phương Lam Tâm thành chị em dâu? Ài, nếu là tôi nhất định chịu không nổi, liệu chết cũng sẽ kháng nghị với ông nội!”

“Diệp Y nào dám kháng nghị? Nghe cha tôi nói, Thảm đại lão chuyên chế vô cùng, nếu không thuận theo sẽ bị đuổi ra ngoài, giống như năm đó ông ta từng đuổi đứa con duy nhất ra khỏi cửa.....”

“Nào, đừng nói nữa, Diệp Y tới đó!”

“Chúng ta phải có lòng đồng cảm, không thể bỏ đá xuống giếng nha!”

“Ai lại bỏ đá xuống giếng? Cậu tự nói mình à!”

“.....” Thì thầm xì xồ. (aoi: ôi các bà 8 = __=)

Thảm Diệp Y nói với vị hôn phu Lôi Húc Nhật một chút, liền đi tới nhóm bạn hồi cùng học trung học ngày xưa, tốt nghiệp rồi rất khó cùng nhau tụ tập, tâm tình vô cùng khoái trá đi tới chào hỏi.

“Thật vui thấy mọi người tụ tập lại nha.” Thảm Diệp Y là thật tâm.

Nhưng mà, lòng đồng tình của các quý cô trời dấy, quả thực không có đạo lý để nói, cô một lời tôi một câu bắt đầu an ủi cô, hy vọng cô không cần ra vẻ kiên cường, khổ sở trong lòng mà nói có thể tìm mọi người cùng cô thay nhau nói chuyện phiếm.

“Mình không khó chịu đâu!” Thảm Diệp Y tươi cười trong vắt, cô thật sự không để ý. “Chúng ta hôm nay là tới chúc phúc Lam Tâm, có thể gả cho người đàn ông mình yêu, Lam Tâm nhất định sẽ hạnh phúc.”

Nhưng không có người tin.

“Diệp Y, cậu không cần làm người tốt.....”

“Cậu nhất định đã ở nhà luyện tập thật lâu đi! Mới có thể nhịn xuống nỗi đau này.....”

“Diệp Y, mọi người đều là bạn tốt, không có người chê cười của cậu, người sai là Phương Lam Tâm, cô ta câu dẫn Lôi Chi Phàm cùng nhau phản bội cậu, cậu là người bị hại đáng thương.....”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Cậu không cần phải quá - , sẽ nội thương.....”

“.....” Bấy miệng tám lời.

“Mình thực sự.....” Không thêm để ý cũng không khổ sở nha! Thảm Diệp Y cong khóe môi, thả dài mỉm cười. Nên nói thế nào đây, tận đáy lòng cô không có nửa điểm so đo nha!

Nhưng là các cô ấy không tin, lấy lòng đồng cảm của phụ nữ nhận định cô phải chịu đả kích vô cùng tàn khốc.

Vì sao mọi người đều mong chờ bộ dạng thương tâm muốn chết của cô chứ? Làm không tốt còn hy vọng cô “Bình thường” một chút, trong hôn lễ đóng vai người bị hại vô tội đáng thương, ở trước mặt Lôi Chi Phàm khóc rống thất thanh.

Vậy thì, cô thật sự không thương tâm cũng không đáng thương nha!

Nhìn biểu cảm của mọi người, cô càng không thể nói ra cô thật ra rất vui vì Phương Lam Tâm đoạt lấy Lôi Chi Phàm đi! Thế thì rất tàn nhẫn, hoàn toàn phụ lòng mong đợi của các cô gái.

Quên đi, được người ta thông cảm cũng không mất miếng thịt nào.

Thân hình Lôi Húc Nhật đi tới, mày rậm mắt lệ, các cô gái ào ào né tránh.

“Điệp Y, nên ngồi vào vị trí, ông nội cùng Thiếu Dương cũng đến rồi.”

“Vâng.” Thảm Điệp Y khoát lấy khuỷu tay anh, cùng nhau vào cuộc.

Các cô gái ào ào thở dài.

Aizz! Điệp Y đáng thương, dơ vào miệng cộp.

5. Chương 5

Trong hôn lễ, bàn cô dâu là chủ bàn quan trọng nhất, có chú rể, cô dâu cùng hai bên cha mẹ, ông bà, bà mối. Phương Lam Tâm không có cha, cậu của cô là Thái đồng cùng mẹ chủ hôn, dì và chú của Lôi Chi Phàm giữ chức người làm mối cùng người giới thiệu. Ông nội Tổng giám đốc Lôi lại ngồi ở bàn khác, cùng Thảm đại lão với nhóm bạn già tán gẫu rất vui vẻ, chẳng qua, người biết được nội tình cho rằng Tổng giám đốc Lôi là nhân cơ hội cùng Thảm đại lão nâng cốc nói vui kiếm bồi tội.

Bàn bạn bè thân hữu khác, theo lệ sẽ do nhóm chị em của Lôi Chi Phàm cùng Lôi Húc Nhật phân tán đi chiêu đãi, nhất thiết không thể vắng vẻ đoàn thân thích của cô dâu, tránh cho thất lễ.

Đến hiện trường, Lôi Húc Nhật phát hiện bản thân phụ trách một bàn toàn là người nhà Thái đồng, cũng chính là nhóm anh chị họ của Phương Lam Tâm, cùng với hai vị phù dâu. Là cố ý sắp xếp sao?

Lôi Húc Nhật thấp giọng nói với Thảm Điệp Y: “Nếu em không muốn ngồi cùng bọn họ, chúng ta đổi bàn khác.” Quay đầu muốn tra hỏi rõ ràng, chỗ ngồi là ai sắp xếp?

Thảm Điệp Y từng đến nhà Phương Lam Tâm, tất nhiên sẽ gặp qua nhóm anh chị họ của Phương Lam Tâm, nở nụ cười xinh đẹp, nhìn chăm chú vào người đàn ông của cô, trong ánh mắt lợi hại kia ẩn chứa sự sắc sảo, tiếng nói mềm mại không tự giác làm nũng cất lên, “Em không để ý mà!” Vì sao mọi người cứ không tin chứ? “Húc Nhật, anh là người bên chủ nhà, không thể thất lễ với thông gia.”

Lôi Húc Nhật đối với cô coi như có hiểu biết ít nhiều, cô không có tâm tư thâm trầm có thể che giấu nội tâm, dấu điểm dấu vết, anh hoàn toàn có thể tin tưởng, cô căn bản không để ý Lôi Chi Phàm bị cướp chứ?

“Thực sự không để ý?”

Miệng anh đào nhỏ thở dài một cái, “Vì sao mọi người đều hi vọng em để ý thế? Vừa rồi em được nhóm bạn học trung học ‘Thông cảm’ đã lâu, chính là không ai tin tưởng em căn bản không thấy tiếc nha!”

Oán giận nho nhỏ, chỉ có Lôi Húc Nhật nghe được hiểu được, lại nghe rất vui vẻ, nhin không được ôm mạnh cô một chút mới buông ra, kéo ghế, phục vụ cô ngồi xuống.

Thảm Điệp Y chưa từng được đàn ông ôm qua, ngượng ngùng đỏ mặt.

Nhóm thân thích của Phương Lam Tâm trơ mắt nhìn “Người thất bại” bị cướp mất vị trí, thật đáng thương, đã đánh mất hoàng tử bạch mã, lại bị nhét ột người đàn ông thoát nhìn thật hung dữ nha, ầy! Cái ôm kiểu gấu của anh ta rõ ràng là tuyên thệ chủ quyền, Thảm Điệp Y đáng thương xương sườn nhất định đau muốn chết! (=)))

Người xưa nói đúng, “Nữ sợ gả nhầm chồng”, vẫn là Lam Tâm nhà chúng ta thủ đoạn hạng nhất, đoạt lấy được hoàng tử bạch mã, may mắn làm người khác phải đỏ mắt! Người thân Thái đồng càng dùng sức thông cảm với Thẩm Điệp Y.

“Chị, anh rể, không để ý em cùng chen một bàn chứ!” Thẩm Thiếu Dương đi tới, quý khí mười phần, tuấn suất vô cùng, gần như áp đảo chú rể hôm nay.

“Không phải em cùng ông nội ngồi một bàn sao?” Thẩm Điệp Y ngẩng đầu, có chút kinh ngạc.

“Một đồng lão đầu muốn nói đại sự cơ mật, thật sự chê em chướng mắt.” Thẩm Thiếu Dương ngồi xuống bên phải Thẩm Điệp Y, trong đó có một vị phù dâu đành phải nhường chỗ đi bàn khác.

Lôi Húc Nhật đợi người chủ trì tiệc cưới lên đài, cũng gia nhập Thẩm Điệp Y ngồi xuống nghỉ ngơi. Sau đó, hôn lễ bắt đầu, đèn hội trường chuyển tối, một đôi phù dâu phù rể cầm ánh nến trong tay dẫn đường, chú rể cùng cô dâu tiến vào lễ đường.....

Đèn ngũ sắc xoay vòng, đàn violon du dương diễn tấu, hoa tươi như mưa vẩy lên thắm đỏ, không khí hiện trường đẹp như thơ như vẽ, chứng thực đây là một đôi cô dâu chú rể hạnh phúc, hoàn mỹ, ngọt ngào, vào giờ phút này, quả thực không thể tin tưởng trên đời này có chuyện bất hạnh hoặc người bất hạnh, tất cả khách khứa cùng nhau say mê theo dõi cô dâu chú rể tình nồng ý mật, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Đợi đến khi chú rể cùng cô dâu chậm rãi, chậm rãi, chậm rãi ngồi vào vị trí, đèn một lần nữa được bật sáng, mọi người theo đó trở về hiện thực, sau đó khách bắt đầu liên tiếp đọc diễn văn, chẳng qua 10 phút sau, trên đài khách quý đọc diễn văn thì cứ đọc, dưới đài khách khứa còn lại đều tự bắt đầu tán gẫu.

Ai thích nghe mấy từ khen ngợi nghìn bài như một chữ? Sao mỗi lần tiệc cưới cũng không thể thiếu được cái này vậy? Mà cổ tình người càng giàu có, khách đọc diễn văn lại càng nhiều, nghe mà bụng muốn đói xẹp lại.

Thẩm Điệp Y lặng lẽ mở túi ra, từ trong lấy ra cái hộp nhỏ, mở ra, mùi sôcôla nồng đậm bay vào mũi, làm mấy người ngồi cùng bàn khác cũng đói bụng. Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Thiếu Dương khó hiểu nhìn cô, cái hộp nho nhỏ chỉ để vừa sáu viên sôcôla, chỉ thấy cô không coi ai ra gì nhón lấy một viên bỏ vào miệng nhỏ, cười đến càng ngọt.

“A, được cứu rồi, đói thêm nữa sẽ choáng đầu mất!” Thẩm Điệp Y nhìn hai vị nam sĩ trái phải, nghĩ lại thấy ngượng, chia cho bọn họ một viên, sau đó như không có chuyện gì cất hộp lại vào túi.

Lôi Húc Nhật nuốt sôcôla vào bụng, càng nghĩ càng buồn cười. Vị hôn thê như tiên nữ này của anh còn có bao nhiêu mặt chờ anh khai quật đây?

Anh rót cho cô một cốc mật đào, hai người đính hôn này thật chói mắt! “Muốn uống rượu đỏ không?”

“Chút nữa uống, anh cũng không được bụng rỗng uống rượu, đối với thân thể không tốt.” Thẩm Điệp Y dịu dàng khẽ nói. Tình cờ nghe được từ miệng Lôi phu nhân cha Lôi Húc Nhật bị bệnh mất sớm, cô không thể không quan tâm.

Lôi Húc Nhật cười cười đáp ứng cô, còn chưa có thói quen được người khác quan ái (quan tâm, yêu thương).

Thẩm Thiếu Dương tay trái khoác lên lưng ghế dựa của Thẩm Điệp Y, khom người không biết nói bên tai cô cái gì, chọc cô cười duyên không thôi. Lôi Húc Nhật phát hiện bản thân thật thích nhìn cô cười, tham lam nhìn chăm chú vào khuôn mặt kiều diễm của cô.

Chỉ cần nhìn cô như vậy, đã cảm thấy cảnh đẹp ý vui rồi!

Lôi Húc Nhật mày rậm lệ mắt cứ như vậy chăm chăm ngắm cô, sáng quắc có thần, bờ môi ý cười sâu sắc.

Mọi người ở đây đối với hình ảnh đôi hôn phu hôn thê mới ra lò cùng cậu em vợ, ba người hòa thuận vui vẻ ấm áp, trong mắt người ngoài nhìn vào thì mỉm cười theo, nhưng người thân Thái đồng ngồi cùng bàn thì nhất trí cho rằng bọn họ đang diễn trò, nghĩ muốn chứng minh cho người khác thấy Thẩm gia không để ý chuyện mất đi vị con rể Lôi Chi Phàm hoàn mỹ, Lôi Húc Nhật muốn chứng minh anh ta không để ý tiếp nhận vị hôn thê trước của anh họ, cho dù bọn họ không công khai đính hôn.

Tóm lại, nhóm người nhà Thái đồng không thể không thông cảm với bọn họ!

Sao có thể không thông cảm được đây? Nếu không thông cảm thì chẳng nhẽ biểu hiện ra vẻ đắc ý thắng lợi của bọn họ?

Dù sao, ngoài mặt vẫn nên tạ lỗi một cái.

Trường nữ của Thái đồng đại diện lên tiếng, “Điệp Y, chuyện này nói đi nói lại vẫn thật xin lỗi cô, nhưng mà, tình yêu đến có ngăn cũng không được, hy vọng cô sẽ không mang oán hận với Lam Tâm.”

Thẩm Điệp Y cười có chút bất đắc dĩ. “Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi không trách Lam Tâm, thật sự.”

Nói bên ngoài đương nhiên phải nói như vậy! Trường nữ của Thái đồng suy bụng ta ra bụng người, tất nhiên không quá tin tưởng, chính là mọi người đều là người trưởng thành rồi, mặt ngoài phải có bản lĩnh.

“Nói cho cùng, trước đó cô cùng Lôi đại thiếu cũng không chính thức đính hôn, cho nên Lam Tâm cũng không tính là đoạt vị hôn phu của cô. Chẳng qua, lúc cô cùng Chi Phàm kết giao, lại bị Lam Tâm ở sau vượt qua, Chi Phàm phát hiện cậu ấy thật lòng yêu em họ Lam Tâm của tôi, bọn họ không khỏi đối với cô có chút lỗi lầm.”

Thẩm Điệp Y thật muốn muốn thở dài, nhưng đang trong tiệc mừng của người ta nên nhịn xuống, nhàn nhạt cười nói: “Tôi chúc phúc bọn họ có tình thành người nhà, cũng rất vui vì hôn phu của tôi là Lôi Húc Nhật.” Cô nên thể với trời sao?

“Thật vui cô có thể tha thứ, hy vọng cô thật tâm, dù sao sau này hai người cũng sẽ trở thành chị em dâu, nếu đáy lòng có chút vướng mắc sẽ không tốt lắm.....”

Lôi Húc Nhật ngắt lời nói: “Nói đủ chưa? Người có vướng mắc hẳn phải là người làm chuyện trái với lương tâm!”

Trường nữ của Thái đồng bị ánh mắt lạnh lẽo của anh quét qua, không khỏi sợ hết hồn.

Thẩm Thiếu Dương trừng mắt lạnh quét qua đám người nhà Thái gia một cái, mới nói với Lôi Húc Nhật: “Anh rể, hôn sự của anh và Điệp Y là do một tay em xúc tiến, anh nhất định phải làm Điệp Y hạnh phúc, không được để bất kì kẻ nào có cơ hội “Thông cảm” Điệp Y, em không dễ dàng tha thứ chị của em bị người ta thông cảm.”

Đôi mắt sâu của Lôi Húc Nhật nhìn cậu: “Anh đồng ý với cậu.” Giao ước đàn ông được lập thành.

Thẩm Thiếu Dương thông thả cười nói: “Em tin tưởng anh, anh rể, cũng tin tưởng mắt nhìn của mình, giống như em chưa bao giờ thừa nhận Lôi Chi Phàm sẽ trở thành anh rể của mình, anh ta có nghĩ cũng không tới.” Cố ý nói cho người nhà Thái đồng nghe.

Thẩm Điệp Y kinh ngạc vô cùng. “Thiếu Dương, chị chưa bao giờ biết em phản đối chị cùng Lôi Chi Phàm, em cũng không đề cập qua một chữ.” Là nói vuốt đuôi sao?

Thẩm Thiếu Dương vẻ mặt thản nhiên. “Em hỏi chị có muốn gả cho Lôi Chi Phàm hay không, chị lắc đầu. Lúc đó trong lòng em thật vui vẻ, song bào thai quả nhiên tâm linh tương thông, Điệp Y thật sự thông minh, sẽ không gả ột gốc cây đào.”

“Cây đào?” Lôi Húc Nhật trái tim vui mừng nghe ra ý Thẩm Điệp Y quả nhiên không có say đắm Lôi Chi Phàm, nhưng dù gì cũng không cần nói người nhà Lôi gia khó nghe như vậy, hôm nay có chuyện vui (chỉ tiệc cưới) đấy!

“Hoa đào đóa đóa nở.” Thẩm Thiếu Dương trào phúng nói. Để lại chút khẩu đức, chưa nói hoa đào thối nát khắp người!

Con trai trưởng của Thái đồng ho nhẹ một tiếng, “Đàn ông trước khi kết hôn khó tránh khỏi có chút phong hoa tuyết nguyệt, sau khi kết hôn có vợ, tự nhiên sẽ bớt phóng túng.”

Thẩm Thiếu Dương hừ lạnh một tiếng. “Chỉ hy vọng như thế.”

Người Thái gia đều cho rằng Thẩm Thiếu Dương vì muốn hòa mặt nhau mới nói những lời này, cũng không nói nữa. Chỉ là, không quá hài lòng, tình huống có chút lạnh, Lôi Húc Nhật tuy rằng là người bên chủ nhà, nhưng không phải là người hòa ái dễ gần, may mắn, đồ ăn đã lên bàn, mọi người rốt cục có chuyện để làm.

Vài món ăn đã đến, con trai trưởng Thái gia lại nhìn ra mặc kệ là Thẩm Thiếu Dương hay là Lôi Húc Nhật, đều thật tình che chở Thẩm Điệp Y. Là ai nói Thẩm Thiếu Dương coi thường cô chị ngu ngốc? Là ai tương truyền Lôi Húc Nhật không dám cãi lệnh ông nội mới không thể không đính hôn? Tất cả đều là nói hươu nói vượn.

Thẩm đại tiểu thư thật sự, một chút, cũng, không đáng thương!

Con trai trưởng Thái gia rốt cuộc thấy rõ mọi việc, nhưng không thể nói gì, đỡ phải mất hứng.

Một hồi tiệc mừng xa hoa khép màn, sau khi trò truyện bàn hôn lễ kết thúc, chính là cuộc sống chờ đợi đôi cô dâu chú rể bước vào,

Thẩm Điệp Y thuận lợi lên đại học năm tư, cùng Lôi Húc Nhật chung sống càng dễ chịu, càng thân thiết.

Xong một ngày lên lớp, trước về nhà một chuyến, sau lại cùng Quách Nguyệt đến tổng công ty Lôi thị.

Năm trước khi kết giao ngăn ngừa với Lôi Chi Phàm, cô cũng không tới qua xí nghiệp Lôi thị, cũng không muốn tới, bởi cảm thấy không liên quan đến mình.

Từ khi đính hôn với Lôi Húc Nhật, anh có khi hẹn cô buổi trưa qua nhà ăn gần đó ăn trưa, đưa cô đến chỗ mình làm việc giới thiệu cho đoàn thể biết, làm Thẩm Điệp Y cảm giác được sự dụng tâm của anh.

Tầng một tổng công ty đại sảnh tiếp khách vô cùng rộng thoáng, bảo toàn nghiêm ngặt thân phận khách vào tòa nhà. Thẩm Điệp Y phong thái tuyệt mỹ chính là minh chứng thân phận tốt nhất, không ai không biết cô là đại tiểu thư “Đế Khánh”, vị hôn thê của Lôi Húc Nhật, vội vàng thông báo đến tầng 18 cô đến.

Một cô tiếp tân dẫn cô đến trước thang máy chuyên dụng tối cao, vô tình gặp một đôi tuấn nam mỹ nữ cũng đang đợi thang máy, là Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm, sau hôn lễ đây là lần đầu tiên gặp nhau.

Thẩm Điệp Y lễ phép tiếp đón. “Anh hai, chị hai, đã lâu không gặp.” Cô gọi theo giống Lôi Húc Nhật.

Lôi Chi Phàm tác phong nhanh nhẹn như cũ, cười đến phóng khoáng, nhìn không ra có chút xấu hổ. Phương Lam Tâm ngoại trừ hôn lễ hôm đó bị Lôi Húc Nhật cùng Điệp Y gọi “Chị hai” một lần, ở công ty đều là xưng hô chức vị, hôm nay lại một lần nữa bị Thẩm Điệp Y kêu “Chị hai”, trong lòng thực cảm thấy không được tự nhiên.

Tình yêu đến, một lòng một dạ muốn gả cho Lôi Chi Phàm, phải gả Lôi Chi Phàm, thà bỏ đi tình bạn mà nắm lấy tình yêu, Phương Lam Tâm đã có giác ngộ cùng lắm thì từ nay cả đời không qua lại với Thẩm Điệp Y nữa. Nhưng mà, cô ta thế nào cũng không nghĩ đến, Thẩm Điệp Y lại đính hôn với Lôi Húc Nhật như tia chớp, thành chị em dâu với cô ta, cả đời này chỉ cần tham dự tụ hội gia tộc hoặc trường hợp công khai, cô ta muốn tránh cũng không tránh được.

Thang máy đến, Lôi Chi Phàm thân sĩ nhường Thẩm Điệp Y và Quách Nguyệt vào trước, bọn họ mới tiến vào, bốn người trong không gian bịt kín, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Em và Húc Nhật ở cùng có tốt không?” Lôi Chi Phàm xuất ra tài ăn nói, nhướn mi cười nói: “Tính tình Húc Nhật khá cứng rắn, tính khí không tốt lắm, em phải bao dung.”

“Không đâu, anh ấy tốt lắm.” Thẩm Điệp Y thần sắc tự nhiên mỉm cười. “Húc Nhật nói qua anh hai và chị hai sau khi kết hôn vô cùng ân ái, bác trai, bác gái cảm thấy rất vui mừng! Nghe nói, đang chờ ôm cháu.”

Lôi Chi Phàm cười ha ha. “Lão nhân gia chính là không lãng mạn, cũng nên cho bọn anh tuần trăng mật một hai năm.”

Phương Lam Tâm luôn bám lấy khuỷu tay Lôi Chi Phàm không buông, mặc kệ Thẩm Điệp Y nói cái gì đều làm cô ta thấy chói tai, cảm thấy cô nói mát (nói ngược với lòng), thậm chí hoài nghi cô cố tình gả cho Lôi Húc Nhật.

“Chúng tôi nhất định rất nhanh sẽ có tin tốt.” Phương Lam Tâm gương giọng nói, hạ quyết tâm muốn sinh con sớm một chút quấn chặt tâm Lôi Chi Phàm, cũng làm cho địa vị của mình ở Lôi gia được củng cố.

“Lam Tâm?” Lôi Chi Phàm hơi hơi nhíu mày.

Thẩm Điệp Y cười khê nói: “Anh hai, chị hai cố lên nhé!”

Đến tầng 15, bọn họ ra trước, vợ chồng bí mật lại tiếp tục bàn chuyện đại sự sinh con dưỡng cái.

Lôi Húc Nhật từ tầng 16 thăng lên tầng 18, chính thức làm tổng giám đốc. Năng lực làm việc mạnh, lại một thân dính hôn hiển hách, khiến địa vị của anh ở tổng công ty lên như điều gặp gió.

Nhóm cấp dưới của anh vừa thấy Thẩm Điệp Y đến quả thực so với nhìn thấy mờ vàng còn vui vẻ hơn, hướng chỉ lại là mỹ nhân khuynh thành, thật sự không thể tin Lôi Chi Phàm lại ngu đến mức buông tha cô, chắc hẳn có vấn đề?

Lôi Húc Nhật ra khỏi phòng làm việc, ôm cô một chút, cảm giác vui sướng không lời nào diễn tả được. “Anh còn có cuộc hội nghị, em chờ anh được không? Chờ anh tan việc rồi gặp.”

“Đã biết, em chờ anh.”

Lôi Húc Nhật ôm cô đi vào phòng làm việc, bảo Ngũ Thanh Nhu tiếp đãi cô và Quách Nguyệt cho tốt, liền đi họp. Ngũ Thanh Nhu sớm đã chuẩn bị xong trà thảo mộc cùng điểm tâm, mặt nghiêng về một bên vụng trộm đánh giá Thẩm Điệp Y.

“Mời uống trà.”

“Cám ơn.” Tay ngọc đeo nhẫn kim cương dính hôn nhận lấy ly trà.

“Nhẫn dính hôn thật đẹp.” Ngũ Thanh Nhu nhin không được tò mò hỏi, “Cùng chọn với tổng giám đốc sao?” Tình yêu thâm kín của cô đối với Lôi Húc Nhật đã chôn xuống đáy lòng, từ ngày anh dính hôn đó.

Thẩm Điệp Y liếc nhìn cái nhẫn một cái, ánh mắt dịu dàng, “Ánh mắt Húc Nhật thật không tệ! Thiếu Dương cũng không chê.”

Quách Nguyệt buồn cười nói: “Khi đó thiếu gia không phải rất lo lắng Lôi tiên sinh sẽ chọn cho cô một chiếc vừa to vừa tầm thường hay sao? Còn nói nếu thật sự như thế thì cũng phải kiểm chế, cậu ấy sẽ mua một chiếc đẹp nhất đền bù cho cô.”

“Thiếu Dương quá thích phiền não rồi.” Thẩm Điệp Y cũng cảm thấy buồn cười.

“Về sau thiếu gia có mua cho cô không?”

“Mua mười hai chiếc.” Hộp một ngum trà hoa, thật là thoải mái!

“Tôi biết ngay thiếu gia không có khả năng không mua.”

“Chờ cô kết hôn tôi đưa cô hai chiếc.”

“Cảm ơn! Đáng tiếc tôi không có hứng thú với chuyện kết hôn.”

“Chờ đến lúc cô gặp người đàn ông mình yêu, còn nói được những lời này sao?”

“Tiểu thư, đầu của tôi rất phức tạp, rất khó để yêu một người, nhất là đàn ông.”

“Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ cô yêu phụ nữ?” Thẩm Điệp Y hơi sợ.

“Không phải! Ý của tôi là có rất ít đàn ông có thể làm tôi tâm phục khẩu phục, tiến tới yêu thương anh ta.”

“Tiểu Nguyệt, cận thị phải phối với mắt kính! Kính sát trùng cũng là một lựa chọn rất tốt, ngàn vạn lần không cần phải cam chịu.” Thẩm Điệp Y nói cực kỳ tự nhiên.

“Tiểu thư. Tôi không bị cận thị.” Quách Nguyệt cắn răng.

“Gạt người, nếu không cận thị thì sao không thấy được xung quanh chúng ta đều là những thanh niên tài tuấn vĩ đại, ngay cả cha cô Quách tổng quản cũng là nhân tài chấp sự siêu hoàn mỹ.”

Thở dài. “Tiểu thư, chúng ta có sự khác nhau.”

“Không thể nào? Chúng ta bằng tuổi nha! Tôi kém Húc Nhật bốn tuổi cũng không có cảm giác khác nhau.”

“Hai người là người cùng một tầng lớp, tư tưởng có thể nối liền.”

“Làm trò, tình yêu không nói đến tầng lớp. Bởi vì Tiểu Nguyệt còn chưa có người trong lòng, cho nên nguy hiểm một đồng.”

“Tiểu thư, người trong lòng của tôi không có khả năng mua mười hai chiếc nhẫn cho tôi.” Ý tứ là có thể khiến Quách Nguyệt thương thức không phải là tài vận của đàn ông, mà là sự tài ba của họ.

Thẩm Điệp Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Mười hai chiếc nhẫn quả thật nhiều, rất thô tục có phải hay không? Thiếu Dương thương thức thật không tốt! Về sau bảo người trong lòng cô mua sáu chiếc nhẫn được rồi, còn lại chọn vòng cổ, vòng tay, khuyên tai phối hợp mới đúng, trở về nhớ nhắc tôi nói với Thiếu Dương.”

Quách Nguyệt thực vô lực. “Thiếu gia sẽ nói không cần đổi, mua thêm là được.”

“Cô hiểu Thiếu Dương rất rõ nha!”

“Tôi không cận thị, sao có thể không nhìn ra thiếu gia có bao nhiêu sủng cô?”

Kháng nghị. “Tôi là chị, không phải con gái em ấy.”

Nhún vai. “Không khác là mấy!”

“Khác xa đấy nhé.” Thẩm Điệp Y cong miệng, tiếp tục tranh luận với Quách Nguyệt.

Ngũ Thanh Nhu lặng lẽ rời khỏi, đó là thế giới của người đó, hoàn toàn phá vỡ giá trị quan của cô, nên hết hy vọng. Thầm mèn vĩnh viễn chỉ có thể là thầm mèn, giấu nơi đáy lòng nhớ lại mới đẹp.

Qua một tiếng rưỡi, Lôi Húc Nhật mới trở lại phòng làm việc, thấy Thẩm Điệp Y đang ngồi một mình đọc sách, hơi nhú mi.

“Sao không có ai ở cùng em?”

Thẩm Điệp Y cười nhìn anh. “Em bảo Tiểu Nguyệt về trước, hay anh thích đi hẹn hò có thêm cái bóng đèn?”

Lôi Húc Nhật nhướn mày, cười đến thâm trầm. “Anh không thích.”

“Tiểu Nguyệt nói anh sẽ cho cô ấy nhìn sắc mặt, đi trước là tốt nhất.” Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn cười rộ lên càng xinh đẹp động lòng người.

“Thật thông minh.” Mắt hồ hí lại, tỏ vẻ vừa lòng. “Một mình không chán sao? Em đang xem sách gì vậy?” Ngồi xuống cạnh cô, sờ ly trà một cái, “Trà lạnh cả rồi, thư kí Ngũ đang làm cái gì?”

“Em không khát! Là em bảo thư kí Ngũ đi bận việc của cô ấy.” Cô dè dặt cánh tay anh, ngăn anh đi vắng người.

“Em quen ở một mình giết thời gian rồi, Tiểu Nguyệt chỉ khi ra khỏi nhà mới đi cùng. Ở nhà, em thường một mình ăn cơm, một mình học bài, cần thì lên mạng một chút, thầy giáo ngữ văn, thầy giáo dạy đàn dương cầm đứng giờ sẽ lên lớp, muốn học cái khác thì sẽ đến phòng chuyên môn, em là người có thể tự mình thoái mái vui vẻ. Húc Nhật, có lẽ em không phải là người giỏi giang, nhưng em sẽ không cảm chân anh, khi anh bận, em sẽ tự chăm sóc bản thân, anh không cần quá lo lắng.”

Lôi Húc Nhật ánh mắt chớp động, vẻ mặt mang theo sự kinh ngạc không che dấu được. Luôn cho rằng cô là cô gái cần người khác che chở nuông chiều, quả thật anh rất nguyện ý làm thế, nhưng thời gian không có đủ! Có khi công việc quá bận, về nhà thì đã nửa đêm, có tâm muốn chiều cô mà sợ lòng có dư nhưng lực không đủ. Điều này làm anh không khỏi lo lắng bởi nếu sau khi kết hôn thời gian cùng cô quá ít mà vợ chồng cãi nhau, sẽ làm anh càng mệt.

Nghe cô nói chuyện, anh không tự chủ được vì cô mà mê muội, ôm cô vào lòng.

“Điệp Y à!” Hương thơm hơi thở làm anh say mê.

“Húc Nhật, em lớn lên ở Thẩm gia, đã nhìn quen ông nội có bao nhiêu bận rộn, Thiếu Dương sau khi về nước cũng bận như vậy, em hiểu được đây là công việc của đàn ông, thân là nhà xí nghiệp không thể tránh khỏi số phận, em có thể thông cảm, em sẽ ủng hộ anh, chỉ cần Húc Nhật hết bận nhớ về nhà là tốt rồi,

không quên có em luôn ở nhà đợi anh là tốt rồi.” Thẩm Điệp Y giống như an ủi đứa trẻ, khẽ vuốt tấm lưng dày của anh.

Cô biết anh là người trưởng thành, cũng rất tịch mịch.

“Điệp Y à Điệp Y, anh thề ngoài công việc tất cả thời gian đều là của em, tuy rằng không thể giống như những đôi vợ chồng bình thường mỗi ngày sáng chín chiều nằm, nhưng anh sẽ càng quý trọng thời gian bên nhau của chúng ta, dùng hết tất cả khả năng đối tốt với em.”

“Như vậy là đủ rồi, Húc Nhật.” Trọng chất không nặng lượng, còn hơn cả ngày dính với nhau lại không có lời để nói. Có lẽ cô không có chỉ số thông minh cao, nhưng EQ thật đủ, cuộc sống hào môn là như thế, cô biết, cũng bình yên nhận lấy.

“Anh yêu em, Điệp Y.” Anh từ trước đến giờ chưa bao giờ nói yêu nay đã mở lời, ở giữa trán cô hạ xuống một nụ hôn cương chiều, một cái lại một cái, cuối cùng dừng trên môi cô, cánh môi phẩn nộn ngọt ngào bị anh chặn lấy.

Anh chưa bao giờ hôn bạn giường, chỉ đơn thuần trực tiếp phát tiết dục vọng.

Nhưng môi cô làm anh khát vọng, môi lưỡi ngang ngược hôn cô, bàn tay to nắm giữ sau gáy cô, mút lấy đầu lưỡi mềm mại, nụ hôn này triển miên sâu sắc không thôi.

Thẩm Điệp Y khẽ ngậm một tiếng, cảm thấy không khí trong cơ thể đều bị làn môi nóng của anh hút đi hết, đầu óc mê man, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Nụ hôn sâu kết thúc, kế tiếp là những cái hôn khẽ dày đặc như mưa.

Lời Húc Nhật thật vất vả khắc chế sự bốc đồng trong cơ thể, Thẩm Điệp Y gần như vô lực tiến sát vào lòng anh.

Nhịp điệu hai trái tim nhất trí cùng nhau đập kịch liệt.

“Điệp Y, đừng để anh chờ lâu quá.” Anh yêu thích không thôi khẽ vuốt ve da thịt cánh tay tinh tế như ngọc.

“Sao ạ?” Cô khẽ ngẩng đầu, sóng mắt như nước.

“Anh muốn em, Điệp Y.” Ánh mắt anh nóng rực khóa chặt mỗi động tác của cô, không cho cô trốn tránh.

“Anh muốn em, anh không tự tin có thể đợi đến khi em tốt nghiệp đại học, đêm tân hôn mới được chạm vào em.”

“A!” Má phẩn đỏ bừng, bỗng nhiên vô thức.

“Anh tôn trọng em, nhưng đừng để anh chờ quá lâu, hửm?”

Cô không biết nên đáp lại thế nào, gục đầu xuống. Người đàn ông này cũng thật trực tiếp quá đi!

Vốn thấy cô xuân tình tâm bất động đã bị anh lay động, bản tính đàn ông thỏa mãn của Lôi Húc Nhật thăng cấp, lộ ra vẻ mặt quả quyết, muốn ôm cô trong ngực, cả đời cũng không thả cô đi!

“Húc Nhật, đừng nhìn em như vậy.” Dù cô cố gắng trấn tĩnh, cũng sẽ nhanh chóng đắm chìm.

Anh mỉm cười. “Vừa rồi ngồi một mình xem sách gì thế?” Tạm thời cho cô một con ngựa. Dù sao La Mã không phải một ngày có thể tạo thành, người ta là con gái gia đình đứng đắn không phải một hai câu có thể ôm lên giường.

Cô vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cầm lên cuốn tiểu thuyết Nhật tiêu bản nhỏ, thuận tiện bỏ vào ví da, không chiếm không gian, thương nhân Nhật Bản am hiểu nhất là loại thiết kế quan tâm đến người dùng.

“Sách tiếng Anh nguyên bản quá nặng, không tiện mang đi, lên mạng đọc sẽ mỏi mắt.”

Lại thêm một lần kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng). Lôi Húc Nhật thật không ngờ trình độ của cô có thể tốt đến đọc được sách nguyên bản, Thẩm gia rắc số tiền lớn nuôi tài, cũng không có lãng phí.

“Sau này tiếp đãi khách ngoại quốc, mời em theo anh tham dự.” Anh lấy cô làm vinh dự.

“Ừm, yền hội quá nhàm chán em không muốn đi đâu đấy!”

“Nếu chủ nhân yền hội không yêu cầu ‘Cùng bạn tham gia’, anh cũng không nguyện ý công khai sắc đẹp của em.” Đàn ông mà, không tránh được chút hư vinh. (chém nặng nhá =__=)

“Không phải sợ xấu mặt sao? Ông nội luôn nói em ngốc.”

“Nếu thật sự ngu ngốc sẽ không cố gắng học tập như vậy, dưỡng thành một thân phong thái cao nhã.”

“Đây là lời ca ngợi tuyệt nhất.” Dâng lên môi thơm.

Lôi Húc Nhật nhân cơ hội đòi hỏi nhiều hơn, môi chạm nhau, chính là kiên định, ngọt ngào thỏa mãn, đầy lòng lại càng không khỏi trầm ngâm, lão thiên gia đối đãi với anh cũng không tệ!

Cô, dịu dàng lại tri kỷ, không chỉ bao dung tâm tư đầy sự nghiệp của anh, cũng làm cuộc sống của anh ngày càng tươi đẹp!

Cô, gương mặt kiều ngọt, đôi con ngươi như ngọc đen tinh khiết, chưa bao giờ có tâm cơ nhìn anh, không yêu cầu xa xỉ quá đáng gì với anh, lại làm anh muốn dâng lên tất cả của mình.

Mỹ nhân như họa, thường thức ngàn lần cũng không chán.

Lát sau hai người tay to bao tay nhỏ một đường đi xuống tầng, dáng vẻ ngọt ngào làm đám thuộc hạ khó có thể tin đây là chuyện “Lôi lão hổ” làm, sau khi nhìn bọn họ vào thang máy, thảo luận bùng nổ.

Thang máy dừng ở tầng 15, đôi vợ chồng mới cưới Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm cũng bước vào.

“Thật đúng là khéo!” Lôi Chi Phàm thú vị nói.

Đành phải lần nữa khách khí tiếp đón nhau.

“Anh hai, chị hai cũng đi hẹn hò?” Lôi Húc Nhật trời sinh không có dáng vẻ tươi cười, cần nhiều thông cảm. (đoạn này mik kh hiểu lắm)

“Anh rất muốn tìm một nhà hàng không khí lãng mạn đi hẹn hò hưởng thụ sau khi tan việc, nhưng cha mẹ cứ cố tình muốn bọn anh về nhà, cùng ông nội hưởng thụ niềm vui vô cùng. Thật là, cũng không nghĩ lại bọn anh mới kết hôn mấy tháng, cũng không phải vợ chồng già mỗi ngày về nhà ăn cơm.” Lôi Chi Phàm vô cùng oán trách cái loại không được tự do này.

Phương Lam Tâm hiền lành trấn an nói: “Chi Phàm, mẹ nói đó là ông nội coi trọng anh, có người muốn cầu mà không được đâu!” Ý tại ngôn ngoại chỉ ai, không nói cũng hiểu.

Lôi Húc Nhật giận tái mặt, nhẩn nhẩn không phát, ấn số xuống tầng.

Phương Lam Tâm thấy bọn họ hai người tay trong tay, sợ người ta không biết tình cảm của bọn họ sao? Thật là, chẳng qua chỉ là hôn nhân sách lược, làm gì mà giả bộ ngọt ngào thế?

“Điệp Y, mọi người đều biết nhà cậu có tiền, thật sự không cần đặc biệt cường điệu, nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy cậu, trên tay đều là những hăng túi nổi tiếng khác nhau. Không lâu nữa, cậu cũng sẽ là cháu dâu Lôi gia, mẹ nói ông nội không thích người nhà quá mức lãng phí xa xỉ, khoe khoang quá đáng là hành vi không có đẳng cấp.”

“Chị hai cũng quản nhiều chuyện thật!” Lôi Húc Nhật quát lạnh nói.

“Tôi chỉ là..... có ý tốt nhắc nhở.” Phương Lam Tâm luôn có chút sợ, đề phòng anh, thang máy dừng ở tầng một, kéo chồng bước nhanh ra ngoài.

Có người dịu dàng gọi cô ta lại.

“Chị hai, chị hiểu lắm rồi.” Thẩm Điệp Y cười xinh đẹp, giống như bông hoa sơn trà xinh đẹp.

“Chị nói em phải làm sao bây giờ? Tuy chỉ là đính hôn, nhưng lễ vật phải nhận đến mềm tay, cái khác thì không nói đến, túi lớn túi nhỏ hàng hiệu nhận được hai mươi chiếc, đó là lễ vật người ta tỉ mỉ lựa chọn, bán trao tay hay tặng lại đều không thỏa đáng, đành phải thay phiên lấy ra dùng, mới không phụ lòng ý tốt của

người tặng lễ. Thiếu Dương cũng dặn em phải nhanh dùng, sợ lúc kết hôn lại được nhận nhiều hơn. Cho nên chị hai, em tuyệt đối không có ý khoe khoang, để trong kho không dùng mới gọi là lãng phí.”

Phương Lam Tâm một bên không được tự nhiên, ngay cả Lôi Chi Phàm cũng nghe đến choáng váng, hơn nữa còn có người hiểu chuyện giả bộ đợi thang máy công khai dự thính.

Lôi Húc Nhật buồn cười. “Điệp Y à! Anh bắt đầu lo lắng nhà ở của mình không chứa được hết đồ của em.”

“A, em quên mất không nói với anh, thật ngốc đâu, việc nhỏ cũng không nhớ nổi.” Thẩm Điệp Y rất xin lỗi nói với Lôi Húc Nhật: “Sáng nay ông nội nói với em, còn bảo em nói với anh một tiếng.”

“Chuyện gì?” Lôi Húc Nhật tò mò hỏi. Mọi người càng tò mò hơn.

“Ông nội nói lễ vật đính hôn ông muốn tặng em, cuối cùng cũng mua được. Là một căn biệt thự hoa viên, mới xây được ba năm, cách nhà em rất gần, anh đi làm cũng không xa, hơn nữa, sau này muốn tổ chức yến hội gì ở nhà, quần gia và người hầu muốn đến giúp cũng rất tiện.”

“Đó là lễ vật đính hôn?”

Thẩm Điệp Y vuốt cằm. “Em cũng bị dọa nhảy dựng, ông nội trước đó chưa từng nói qua. Nhưng mà Thiếu Dương nói không thể từ chối, lão nhân gia mà tức giận rất giống trẻ con, từ chối ý tốt sẽ làm ông từ xấu hổ chuyển thành tức giận.”

Lôi Húc Nhật trầm ngâm không nói. Anh nghi ngờ đây là chủ ý của Thẩm Thiếu Dương.

“Húc Nhật, anh không vui sao?” Cô giương đôi mi dài.

“Không có.” Anh dương khí mười phần, nhếch môi cười với vị hôn thê, đường cong lạnh cứng của khuôn mặt dịu xuống.

“Em không có đồ cưới, anh không để ý, em có rất nhiều đồ cưới, anh cũng không để tâm, quan trọng là Điệp Y ở bên người anh, em mới là vật báu vô giá!”

“Thật sao?” Hoa nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Thật.”

Lôi Húc Nhật kiên định trả lời, kéo Thẩm Điệp Y càng dựa vào người anh.

Không có ai nghi ngờ giữa bọn họ không có tình cảm, chỉ có quan hệ thông gia.

Khi Tổng giám đốc Lôi vĩ đại từ trong đồng người vây quanh đi tới, Thẩm Điệp Y nhu thuận đi qua thỉnh an.

Lôi Húc Nhật lạnh lùng nhìn Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm, gợn gàng dứt khoát nói: “Tuy rằng tình yêu của hai người có bao nhiêu vĩ đại không liên quan đến tôi, chẳng qua. Nhờ phúc các người ‘Ở phòng bệnh yêu đương vụng trộm’, Thẩm đại lão trong lòng có bao nhiêu tức giận, ông ấy cho Thẩm Điệp Y của hồi môn rất hào phóng. Nhưng tôi không vì thế mà cảm ơn các người, bởi vì các người cùng nhau làm tổn thương Điệp Y.”

Đôi vợ chồng mới cưới nói sắc mặt có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Lôi Húc Nhật đi qua ôm vai Thẩm Điệp Y, “Ông nội, cháu mời Điệp Y đi ăn đồ Chiết Giang.”

Đối với cháu dâu trong lý tưởng của Tổng giám đốc Lôi là Thẩm Điệp Y đây, thân thiết vô cùng. “Nhớ đối xử tốt với Điệp Y, gọi món ngon nhất mời con bé ăn, ông nội mời khách!”

“Cám ơn ông nội.”

Hai người tương thân tương ái rời đi.

Đôi vợ chồng mới cưới vội vàng tới thỉnh an, chỉ sợ bị ông nội trước mặt thất sủng.

Tổng giám đốc Lôi lắc lắc đầu, đi rồi.

Một người nếu bị tình yêu làm mê muội, vứt bỏ một viên kim cương trăm carat, đem một viên trân châu nhân tạo thành bảo bối mang về nhà, loại tình huống có mắt không trông này, lão nhân gia ông còn có gì để nói?

6. Chương 6

Danh nhân mở nhà hàng, bất luận khí thế hoặc phục vụ đều không có gì để soi mói, món ăn tinh xảo, không dầu không ngấy, chú trọng kĩ thuật, bày bàn, dùng nước hầm nguyên chất cho vào món ăn, thảo mãn khẩu vị.

Gạch cua vây cá nướng là món ăn chủ bài ở đây, món ăn óng ánh trong suốt, vị hạng nhất, mùi hương sâu sắc, món ăn chủ đạo đến, những món khác cũng chỉ có thể làm nền.

Danh nhân mở nhà hàng, chính là để chinh phục người sành ăn.

Lôi Húc Nhật còn chưa đến mức là người sành ăn, nhưng đã bị mỹ vị chinh phục. “Gia tộc Mạc thị vô cùng khiêm tốn, trong mọi ngành nghề đều chiếm lấy một chỗ, nhưng không đứng đầu chói mắt, không khiến quần chúng xã hội thảo luận, nhưng trong tầng lớp trung thượng người ta gần như đều biết đến sự tồn tại của bọn họ, trở thành khách hàng ẩn hình của bọn họ, gia tộc Mạc thị, thực sự không thể khinh thường.”

Nhà hàng này, chính là do một nhà mỹ thực của gia tộc Mạc thị mở, kích thước không lớn, giá cả hợp lý, không có cổ động tuyên truyền, nhưng lại phải mất cả tuần đặt trước chỗ, bởi vì ăn ngon.

Song, người có thành tựu ở gia tộc Mạc thị không ít, coi như đoàn kết với nhau, nhà hàng này mỗi ngày giữ năm bàn nhỏ cho người nhà mình.

“Chị Mạc Huyền Cẩm cũng tạo được ít danh tiếng trên trường thiết kế, mỗi lần chị ấy giúp em trang điểm đều được khen ngợi, hơn nữa lại là học tỷ ở trường trung học nữ quý tộc của bọn em, đội hình học muội rất lớn, toàn đội để gả đi, chị Huyền Cẩm dứt khoát mở thêm ‘Công ty tư vấn hôn lễ’, anh hai anh, chị hai là khách hàng của chị ấy đó.”

Thẩm Diệp Y cười đến ngọt lịm, Lôi Húc Nhật nào có thời gian rảnh rỗi hẹn trước nhà hàng một tuần, là cô trước đó gọi điện tới hỏi, báo tên cho Mạc Huyền Cẩm, mới có được vị trí bàn đặc biệt này.

Từ nay tên của cô sẽ được lưu lại trong cột đăng kí đặc biệt, bởi vì Mạc Huyền Cẩm coi cô là người nhà mình.

Lôi Húc Nhật thả lỏng tâm tình, thú vị hỏi tới: “Trường nữ quý tộc các em, bạn học như một đoàn thể xã hội thu nhỏ vậy, bổ sung cho nhau.”

“Mọi người ở cùng nhau rất tốt, nhưng bởi thành tích của em bình thường, không có tính uy hiếp với người khác, ngược lại không có kẻ địch.” Thẩm Diệp Y chậm rãi mà nói, nguyên ý để anh biết rõ hơn về cô, “Giống như lần đính hôn, lễ vật được nhận là hai mươi chiếc túi nhãn hiệu nổi tiếng, tám chín phần mười là của các bạn học tặng, các cô ấy còn nghe ngóng lẫn nhau, túi không hề đựng hàng, thật lợi hại.”

“Phương Lam Tâm khẳng định không được lễ vật kết hôn lớn như vậy, xem ra cô ta phải ghen tị đỏ mắt rồi.”

“Chuyện này không có gì đáng để ghen tị nha.”

“Vậy sao?”

“Tiểu Nguyệt giúp em ghi chép lại, để sau này đổi lại có bạn học kết hôn, em phải tặng lễ vật giá trị tương đương, nếu không thì thật thất lễ.”

Lôi Húc Nhật hiểu được, theo lý thuyết một chiếc túi nhãn hiệu nổi tiếng tối thiểu cũng phải hơn hai ba vạn tệ, bình thường sẽ không tặng lễ vật đính hôn đắt như vậy, nhưng các học sinh thường qua lại với Diệp Y đều có chí cùng nhau tặng, thứ nhất, không phải là lo lắng sau này Diệp Y không thể tặng lại, thứ hai, con gái khó có được tâm lý “Cùng chung mối thù” quấy phá, mọi người rất đồng tình cảnh ngộ bị bạn tốt phản bội của Diệp Y, có chút cố ý để cho Phương Lam Tâm xem.

“Em làm người thành công, nhân duyên không tệ.”

“Ha ha.....” Thẩm Điệp Y bật cười, “Bản thân em thật ra cảm thấy thành phần người ta thông cảm với em chiếm đa số, thu được không ít ‘phần thưởng an ủi’. Ngay cả ông nội bình thường rất ít khi nói chuyện với em, cũng sờ đầu nói với em ‘Ông nội sẽ cho cháu đồ cưới nhiều đến không thể nói được hơn, cho bằng nhóc Lôi Chi Phàm vô liêm sỉ kia hối hận không kịp’. Như thế em mới bình tĩnh đại ngộ, hóa ra mỗi người đều thông cảm cho em, cho dù em nói em không để ý, em không đau khổ, cũng không có ai tin, a, chỉ có Thiếu Dương là tin.”

Lôi Húc Nhật nhú mày, cũng cười theo, “Anh cũng tin.”

Trên đời này mọi người chỉ nhìn mặt ngoài của sự việc, kết quả vô cùng sai lầm, bởi vì Phương Lam Tâm là kẻ thắng thành công cướp được bạch mã hoàng tử, Thẩm Điệp Y liền thành người thất bại đáng thương, phần lớn mọi người đều đồng tình với kẻ yếu, chỉ cần nhìn thấy vẻ ngoài yếu đuối của Thẩm Điệp Y, liền ào ào tỏ vẻ thông cảm.

“Kỳ thực em cảm thấy Lam Tâm..... À, là chị hai, chị ấy cùng anh hai mới là trời sinh một đôi.”

“Sao lại nói vậy.”

“Lam Tâm với em không giống nhau, thành tích vô cùng cao, là một tài nữ, chỉ số thông minh của chị ấy nhất định rất cao, nhìn thấy anh hai có nhiều bạn bè nữ giới như vậy, hồng phần tri kỷ, mặt chị ấy không đỏ sẫm, đối phó thật chu đáo, điểm ấy, em tuyệt đối không theo kịp, em mà nhìn thấy phụ nữ nhiều như vậy chỉ biết choáng váng, mặt mặt chạy trời chết.”

“Thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Lôi Húc Nhật lạnh lùng phun ra một câu.

“Sao?”

“Chỉ mong thời gian có thể chứng minh lựa chọn của cô ta là không sai.”

“Nói vậy là sao, phải chúc người ta vĩnh dục bể tình mới đúng.”

Lôi Húc Nhật phát giác cô không có tâm tranh cường hào thắng, nếu không, mặc dù không oán hận Phương Lam Tâm cướp đi Lôi Chi Phàm, cũng sẽ nói không ra lời chúc phúc, bởi vì cảm giác bị người ta thông cảm thật không dễ chịu.

“Điệp Y của anh rất thiện lương.” Cùng với cô, anh có thể hoàn toàn thả lỏng tinh thần, không phải phòng bị, cuộc đời khó có được người bạn lữ tốt, muốn được ở chung cả một đời, đấu đá đối chọi quá mệt mỏi.

“Mới không đâu. Là vì em có vị hôn phu tuyệt nhất, tâm linh thỏa mãn, đối với tương lai tràn ngập khát khao, mới không để ý cái gì đã mất.”

“Không phải em nghe lệnh ông nội kết hôn với anh sao?” Trong lòng mừng thầm.

“Ngoài mặt là như thế, nhưng trong lòng em nguyện ý, không chút cảm giác miễn cưỡng,” Thẩm Điệp Y có chút lo lắng ngó nhìn anh, “Còn anh? Anh là vì không thể từ chối mới đính hôn với em sao?”

“Anh cầu còn không được, ở trước mặt ông nội biểu hiện lạnh lùng, bởi vì anh không muốn người ta phát hiện anh sớm vụng trộm thích em, chờ lúc về nhà, mới nhảy dựng lên hoan hô.” (aoi: mất hình tượng quá đi =)))

Anh đã sớm vụng trộm thích cô? Trái tim bị vui mừng lấp bộp va chạm, Thẩm Điệp Y hai gò má đỏ ửng, có chút nóng, có chút ngọt, còn càng nhiều không tin được.

“Gạt người, em không thể tưởng tượng được anh sẽ nhảy dựng hoan hô. Cùng hình tượng Lôi lão hồ quá mức chênh lệch.”

“Nhưng anh thực sự làm như vậy.” Cường điệu anh chỉ là người bình thường.

Thẩm Điệp Y phụt cười ra, thần thái quyến rũ hồn nhiên.

Tình cảm nào đó không cần nói cũng biết, ở đây lòng hai người lén lút ngưng tụ thành hình.

Yêu một cô gái dịu dàng xinh đẹp, là dự hoặc rất khó kháng cự. Tay anh xoa đôi má che kín màu hồng nhạt của cô. “Thật ra, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh căn bản không ngờ em sẽ trở thành vị hôn thê của anh.”

“Anh biết, ông nội hai nhà khi đó còn có hôn ước miệng.” Bàn tay to của anh, cô thấy thực ấm.

“Không phải vì nguyên nhân đó, mà là anh không biết đối phó nhất với kiểu hình phụ nữ như vậy, nhu nhược như hoa, phải cẩn thận che chở, chỉ cần hơi không lưu tâm chăm sóc sẽ héo rũ, mẹ anh khi còn sống chính là như thế.”

“À?” Thẩm Điệp Y lần đầu tiên nghe anh nói về mẹ mình.

Lôi Húc Nhật ngừng điệu xa xăm. “Hồi nhỏ anh cảm thấy mình thật hạnh phúc, cùng cha mẹ ở trong một căn nhà xa hoa, cha cố gắng làm việc, mẹ dịu dàng săn sóc, ngày nghỉ thường mang anh đi chơi, cho dù biết ông nội chỉ coi trọng trưởng tử trưởng tôn, anh căn bản không để ý, bởi vì anh biết người mẹ yếu đuối của mình rất sợ ở cùng ông nội, cũng không đối phó được với bác gái (là mẹ Lôi Chi Phạm nhà) miệng lưỡi khéo léo, chỉ cần ba người nhà anh chung sống hạnh phúc với nhau là được, lúc ấy anh đã nghĩ như vậy.”

“Ai cũng không thể tưởng được, cha anh sẽ đột nhiên bị bệnh nặng mà bỏ mình, anh mới học cấp 2, đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cha là trụ cột gia đình, chính xác hơn là trụ cột của mẹ, cha anh vừa vào đất, mẹ anh cũng ngã xuống, cuối cùng không tỉnh lại, cũng không muốn tỉnh lại, không suy nghĩ vì đứa con của mình mà kiên cường sống, không đến một năm liền đi theo cha.”

Không thể nghi ngờ, điều này làm anh cảm thấy vô cùng đau lòng cùng buồn bã.

Cô vì anh mà thấy cực kì đau lòng, “Húc Nhật –”

“Mẹ anh mỗi ngày bệnh nằm giường, nghĩ đến cha liền rơi lệ, mỗi ngày anh đều cảm thấy sợ hãi, không hiểu được mỗi ngày anh tan học về nhà mẹ còn đó không, trái tim tựa như bị chảo đun, ngoài mặt tỏ ra kiên cường, nhưng trong lòng rõ ràng cảm thấy được mình đang mất đi người thân trân quý.”

Cô rất đau lòng, “Ông nội cùng bác trai bác gái không giúp anh sao?”

Anh nhăn mi. “Ông nội cả đời không nói đến tình yêu, mẹ anh không phải nàng dâu hợp ý ông, cha anh kiên trì muốn kết hôn, liền phải tự gánh hậu quả, đương nhiên, tiền sinh hoạt không thể thiếu, cũng mỗi ngày mời bác sĩ đến tiêm dinh dưỡng ẹ, sau đó phái bác gái đến an ủi mẹ anh. Anh không nói bác gái không tốt, bác rất cố gắng, nhưng là, nhưng bác và mẹ anh là hai loại người hoàn toàn bất đồng, tư tưởng [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược], từ ngữ an ủi của bác chỉ thích hợp với kiểu người có tư tưởng giống bác ấy, hoàn toàn không an ủi được mẹ anh.”

“Cha mẹ lần lượt qua đời, anh nhất định vô cùng khổ sở.” Thẩm Điệp Y đau tiếc nói.

“Mẹ anh đạt được ước nguyện, lên thiên đường cùng cha tiếp tục làm vợ chồng, để lại một đứa con lớn lên không cha không mẹ, học xong cấp hai, liền bị ông nội tống ra nước ngoài.” Ánh mắt sáng rõ của Lôi Húc Nhật nhìn thẳng Thẩm Điệp Y, thấp giọng nói: “Từ khi anh bắt đầu kết giao bạn gái, anh cũng không muốn kiểu phụ nữ yếu đuối, anh nói với bản thân, cưới vợ cưới người hiền lành, chẳng may một ngày anh đi trước, ít nhất cô ấy phải kiên cường nuôi con lớn lên, đừng để con mồ côi.” Trong giọng nói bình thản chứa đựng yêu cầu dứt khoát.

Lời thông báo chân tình thật đẹp, nhưng sau khi cô nghe xong, vì sao lại đau lòng đến thế? Vì người đàn ông vẻ ngoài kiên cường này mà đỏ hốc mắt.

“Húc Nhật,” Tiếng nói mềm như tơ hơi run run, “Em thật khó chịu, một mình anh vất vả trưởng thành, anh thật sự rất giỏi, không bị biến thành hư hỏng, ngược lại trưởng thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đây không phải là cha mẹ (chồng) ở trên phù hộ anh sao? Anh không cần buồn nữa, em sẽ ở cùng anh cả đời, em cũng sẽ chú ý sức khỏe của anh, cứ nửa năm sẽ cùng anh đi kiểm tra sức khỏe toàn thân, anh sẽ không có cơ hội bệnh nặng mà bỏ mình, càng đừng nghĩ bỏ lại em cùng..... con, một mình anh chạy tới thiên đường tiêu dao.”

“Húc Nhật, nếu anh lo lắng về sau chúng ta có con, đứa nhỏ sẽ có vận mệnh giống anh, anh chỉ cần cố gắng sống lâu hơn cả em, quan tâm nhiều hơn đến sức khỏe của bản thân, chuyện anh sợ hãi sẽ không xảy ra.” Còn chưa kết hôn, đã nói tới sinh con, cô thật không có ý tứ.

Đây là tuyên ngôn tình yêu chân thành nhất.

Trái tim Lôi Húc Nhật cuồng loạn, đôi mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Anh có tài có đức gì, mà có thể được Thẩm Điệp Y xinh đẹp thuần nhũ, tuệ chất lan tâm như thế yêu.

Cuộc sống có quá nhiều lập trường để làm gì? Có duyên tình cờ gặp gỡ chân tình, không được bỏ lỡ, cô gái yếu đuối cũng được, nữ Gia Cát cũng thế, trừ phi không phải chân ái, một khi yêu liền không thể chùn bước.

Lôi Húc Nhật càng đối với cô thương tiếc cùng yêu quý, mặc kệ ở trong phòng ăn, cho cô một nụ hôn nhẹ.

Mọi người đều nói, hai người bọn họ là do ông nội hai bên kiên quyết làm đám hỏi thương mại, mặc cho ai cũng không nghĩ được, hai người chính là phù hợp như vậy, sự nhu nhược mềm mại của cô làm tim anh thấy đau, mà cô như ánh dương mùa xuân lời nói bình thường ầm ập đuổi đi sầu lo trong đáy lòng anh, sự tốt đẹp của cô làm anh mê mẩn ngẩn người.

“Điệp Y so với tưởng tượng của anh còn kiên cường hơn.” Lôi Húc Nhật nở nụ cười, “Nhưng anh cũng không muốn biến thành người không vợ, anh thực ra rất sợ cô độc một mình, em phải cùng anh đến già mới công bằng.” Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú nóng rực, thấy thế khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên ánh sáng nhu hòa, vừa thích vừa xấu hổ.

“Được rồi.” Thẩm Điệp Y nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Kỳ thực, em cùng Thiếu Dương mất cha sớm hơn, theo như anh biết, Thiếu Dương tốt nghiệp tiểu học liền xuất ngoại, một mình em ở lại bên ông nội, trong lòng thật bất an đi.”

“Đúng, nhưng mà cũng không có cách nào khác.” Trái tim Thẩm Điệp Y co rút, không có ai trưởng thành mà luôn thuận buồm xuôi gió. “Nghe Thiếu Dương nói lúc bọn em sáu tuổi cha đã chết, bởi vì ông nội chán ghét mẹ, cho nên bọn em luôn sống ở bên ngoài, sinh kế miệt cường qua ngày mà thôi, sau khi cha qua đời, ông nội cũng không xuất hiện, nhưng những chuyện này em không có ấn tượng, về sau là nghe Thiếu Dương nói.”

“Sao lại có thể không có ấn tượng?”

“Mẹ em cùng Thiếu Dương đều nói, trước khi nhập học tiểu học, em bệnh nặng một hồi, may mà không chết, đổi lại là mấy chuyện trước kia mơ mơ màng màng, may mắn khi đó em còn là trẻ con, còn kịp học tập, chỉ cần không đi cùng Thiếu Dương bị so sánh thiên tài linh tinh, so với người bình thường cũng không kém là mấy, học tiểu học còn thực vui vẻ.”

Lôi Húc Nhật trong lòng xẹt qua một trận rung động mãnh liệt, luôn luôn cho rằng, cô sinh ra ở Thẩm gia, lớn lên ở Thẩm gia, cho dù cha mẹ chết sớm, dù sao cũng là cháu gái duy nhất của Thẩm lão đại, được che chở mà lớn lên giống như tiểu công chúa.

“Em và Thiếu Dương mấy tuổi trở lại bên người ông nội?”

“Tám tuổi, mẹ một mình nuôi dưỡng hai đứa con, rất mệt nhọc, sinh bệnh qua đời, trong tang lễ của mẹ, bọn em lần đầu tiên nhìn thấy ông nội, sau đó, được ông nội đưa về Thẩm gia, bắt đầu cuộc sống được người hầu gọi thiếu gia, kêu tiểu thư.” Thẩm Điệp Y mím môi, khe khẽ thở dài một hơi. “Ngay từ đầu thật sự không quen, ông nội là người không cười không nói, nghiêm khắc như vậy, đốc thúc chúng em học chương trình tương đối chặt chẽ lại hà khắc, em thực sự theo không kịp, ông nội mắng em ngu ngốc, nói mười bảy đời Thẩm gia tới nay, em là đứa ngu xuẩn nhất.”

“Thật sự là hơi quá đáng.” Lôi Húc Nhật vì cô phần nộ.

“Không, anh không nên trách ông nội, em về sau mới chậm rãi hiểu được nỗi khổ trong lòng ông nội, khi đó Thiếu Dương vì em, thường cùng ông nội xung đột, Thiếu Dương tuy là em trai, lại một đường che chở em, liều mạng cũng không cho phép ông nội mắng em ngu ngốc nữa, làm nóc nhà suýt nữa bay, em cũng thiếu chút bị dọa chết, về sau không biết vì sao, ông nội lại nhượng bộ, điều chỉnh chương trình học tương đương cho em, bồi dưỡng tính tình làm chủ yếu, lên lớp học dương cầm, lớp hội họa, lớp vũ đạo linh tinh, em được học thật vui vẻ, chậm rãi cảm thấy cuộc sống ở Thẩm gia thật thoải mái, tự tại.”

Lôi Húc Nhật nhìn cô thật sâu, trong mắt lạnh ngưng lại lửa nóng thương tiếc.

Cô không phải chưa từng chịu khổ qua, xót xa qua, một đường đi đều bị lấy ra so sánh với Thẩm Thiếu Dương, cũng quá mức. Thực bội phục cô có thể tâm bình khí hòa nhận lấy, ánh mắt trong trẻo dịu dàng

không thay đổi.

“Sau khi Thiếu Dương xuất ngoại, một mình em ở lại bên ông nội, thật ra ông nội bận rộn như vậy, một tuần cũng khó được cùng nhau ăn cơm, làm bạn với em nhiều nhất là quản gia cùng người hầu, còn có nữ giáo sư được ông nội ủy nhiệm.” Thẩm Diệp Y sống đến hôm nay, đã có thể cười đến vân đạm phong khinh mà thần thái toả sáng. “So sánh với những cô nhi khác, em thật may mắn cũng thật hạnh phúc, không thể có oán trách gì. Ông nội lạnh lùng lại nghiêm túc, có liên quan gì, ông nuôi nấng em cùng với Thiếu Dương, không tiếc số tiền lớn, dần dần theo lời Quách quản gia nói, em cảm nhận được nỗi khổ trong lòng ông nội, ông bốn mươi tuổi thành người không vợ, có duy nhất một người con lại không tái giá, kết quả cha em lại phụ mong chờ của ông, tình nguyện bỏ trốn cùng mẹ không chịu đám hỏi quan hệ, ông giận dữ cuối cùng đoạn tuyệt quan hệ với cha, ông sẽ không đau khổ sao?”

Lôi Húc Nhật nghe say mê, không nói gì.

Thẩm Diệp Y mềm mại nói: “Tình yêu thật vĩ đại, nhưng vĩ đại đến có thể bỏ xuống người cha sống nương tựa lẫn nhau sao? Trong lòng ông nội nhất định nghĩ như vậy. Sau khi cha mẹ qua đời, ông nội đón bọn em về Thẩm gia, ông khắc nghiệt mà chuyên chế yêu cầu bọn em phải dốc sức học tập, là vì ông sợ hãi, sợ hãi không chờ kịp bọn em lớn lên ông đã chết, đến lúc đó ‘Tập đoàn Đế Khánh’ làm sao bây giờ? Em và Thiếu Dương lại làm sao bây giờ? Ông nội là người chủ nghĩa hiện thực, ông nói không lên lời dụ dỗ, nhưng em mỗi ngày cùng sinh hoạt với ông, sao lại không có cảm giác?”

Lôi Húc Nhật trầm ổn nở nụ cười.

“Diệp Y, em có thể đứng trên lập trường của người khác mà suy nghĩ, hơn nữa còn suy nghĩ đến phương diện tốt, cho nên em sống thật tốt đẹp tự tại ung dung, chỉ cần điểm ấy, anh liền cảm thấy em vô cùng thông minh.”

“Ha ha, rất vui rất cực có người khen em thông minh.” Mắt đẹp sáng lấp lánh.

“Chẳng qua, rất may là Thiếu Dương không có khéo léo hiểu lòng người như em, bằng không ‘Tập đoàn Đế Khánh’ sẽ đóng cửa mất, người thừa kế xí nghiệp không thể xử trí theo cảm tính.”

Cô chu miệng, “Anh không để em vui vẻ lâu một chút được sao? Sao lại thành thật như vậy chứ, nhưng mà, không sao cả, dù sao ông nội đã sớm buông tha em, em không liên lụy ‘Đế Khánh’ được.”

“Buông là đúng, vì khả năng dự đoán trước của ông nội, cạn lỵ.”

“Anh thật đáng ghét.”

Hai người nhìn nhau cười to, nâng ly khẽ chạm, giữa nam nữ tiến triển đã có thể tâm sự với nhau, bày tỏ sự tin tưởng lẫn nhau, một cảm giác bình tĩnh vui sướng lướt qua trong lòng, tiến nhập trái tim.

Khuôn mặt lạnh nghiêm của Lôi Húc Nhật, ánh mắt nhìn cô chăm chú, thực dụ dỗ.

Cùng với bọn họ có một đôi tình nhân cách đó hai bàn, Trình tiểu thư trẻ tuổi từ cửa vào đến chỗ ngồi liền nhận ra anh, Lôi Húc Nhật, người đàn ông từng có quan hệ thân thể với cô, tiền tài giao dịch, anh tình tới nguyện, không động đến tình cảm, thường thường lấy bữa tối làm mở đầu, quan hệ xong liền kết thúc, lúc rời đi, anh không hôn qua cô, cũng chưa từng qua đêm với cô, chỉ thuần túy coi cô là bạn giường, mà cô đối với anh lại lạnh lẽo nảy sinh cảm giác quyến luyến.

Lôi Húc Nhật, là một người đàn ông tuyệt đối tồn tại cảm giác (ôm chỗ này mik kh hiểu lắm nhé ^____^!), cùng bạch mã hoàng tử trong tưởng tượng của các cô gái hoàn toàn khác biệt, rất ít có cô gái nào chủ động tiếp cận anh, nhưng một khi đã gần gũi qua, sẽ nhớ mãi không quên.

Trình tiểu thư là một trong số đó, năm trước thư kí của Lôi Húc Nhật có truyền đạt “Chấm dứt quan hệ”, kí một tấm chi phiếu đủ để cô tiêu sinh hoạt nửa năm, là khách hàng hào phóng nhất trong ba người cô đã từng bán mình qua.

“Hồ Diệp phu nhân” người môi giới mại dâm cao cấp đã nói rõ, một khi khách hàng chấm dứt hẳn quan hệ, liền không được quấy rầy không dứt, sau này mặc kệ ở chỗ nào tình cờ gặp lại, đều phải giả vờ như không quen biết, để tránh phá hỏng gia đình khách hàng. Cứ như vậy, cũng có thể bảo vệ gái bao đó, nếu có ngày gái bao hoàn lương, cũng không hy vọng khách hàng trước đó đã từng lên giường chạy tới nhận nhau đi.

Một khi chấm dứt quan hệ, từ nay chính là người xa lạ. Đó là quy tắc sắt, là điều lệ kinh doanh thành công thứ nhất của “Hồ Điệp phu nhân”, ai cũng không thích đầu to chui vào phiền toái.

Trình tiểu thư vâng theo, nhưng cũng chán ghét hành vi bán mình không có tình cảm này, dựa vào tấm chi phiếu Lôi Húc Nhật thanh toán kia, rời khỏi “Hồ Điệp phu nhân”, gia nhập cách sống liệu cơm gắp mắm của người bình thường, đi làm ở một công ty xí nghiệp nhỏ, nhân duyên khéo quen biết ông chủ trẻ, nói chuyện yêu đương bình thường.

Ông chủ trẻ không cao cũng không đẹp trai, nhưng đối với cô thật chân thành, đã đến trình độ bàn đến hôn nhân, Trình tiểu thư đương nhiên sẽ không buông tay cho cơ hội hạnh phúc này, đến nhà hàng nổi danh này ăn cơm, không phải là để chờ lời cầu hôn của hắn sao?

Vì sao lại gặp Lôi Húc Nhật cùng vị hôn thê của anh?

Theo một bài tin tức, Trình tiểu thư biết Lôi Húc Nhật cùng đại tiểu thư “Đế Khánh” đính hôn, là đám hỏi thương mại điển hình, thật sự là chuyện người đàn ông lạnh lùng kia làm, tuyệt không không ngờ.

Đêm nay trùng hợp ăn cơm ở cùng một nhà hàng, cô thế nào cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ, lại lần nữa nhìn phía bàn bọn họ, rình xem giữa bọn họ có tương kính như tân hay không? Tâm tư nhỏ bé của người phụ nữ cứ như thế chờ mong, không hy vọng anh không hạnh phúc, lại sợ nhìn thấy anh đối với người phụ nữ khác nhu tình chân thành.

Trình tiểu thư chưa từng thấy qua Lôi Húc Nhật như vậy, toát ra sự dịu dàng sẵn sàng đối với vị hôn thê, thỉnh thoảng nói nói cười cười, tựa hồ còn nói không xong, ánh mắt luôn nhìn đối phương, thấy thế nào cũng không có cảm giác chán chường.

Đương nhiên, vị hôn thê của anh là một mỹ nhân, lại là thiên kim hào môn, đáng giá anh kính trọng vài phần. Chỉ là nhìn thấy trên cổ cô ấy mang vòng cổ kim cương thì liền chóng mặt, xem khí chất của cô ấy thì giống như từ nhỏ đã quen đeo châu báu, cùng các cô gái khác treo móc dây cho di động là chuyện bình thường.

Trình tiểu thư đột nhiên thật cảm thương thở dài một hơi, cùng là phụ nữ, có người được sinh trong hào môn, có người lại sinh trong ngõ hẹp nhà thấp, có người toàn thân hàng hiệu, có người ngay cả học phí cũng đóng không nổi, cô còn thảm hại hơn, từng bán thân, làm tình phụ ngắn hạn cho ba người đàn ông có tiền, rốt cục cũng thanh toán hết khoản tiền vay cho học hành cùng nợ nần linh tinh khác.

Sớm thoát ra, chỉ mong không quá muộn.

Ông chủ trẻ khó có dịp được phô bày sự giàu sang đến nhà hàng nổi tiếng ăn cơm, tự nhiên muốn ăn đến cái chén hướng lên trời, bày ra cái “bụng” tốt của hắn. Chờ ăn no, rốt cục chú ý tới Trình tiểu thư thở dài, hắn tự đắc cười, hiểu được cô chờ hắn cầu hôn đã lâu, thế nên mới thở dài thôi.

Ông chủ trẻ vô cùng ‘a sa’ lấy ra hộp nhẫn, mở ra, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, rất cảm tính gọi phương danh của cô, lớn tiếng nói: “Hãy lấy anh nhé.” (a sa là danh từ người Đài Loan hay dùng, nói đơn giản là như cổ vũ tinh thần ấy — “sảng khoái, dứt khoát, đủ anh em, đủ nghĩa khí”)

Trình tiểu thư có chút cảm động, trở thành tiêu điểm trái phải.

“Húc Nhật, có người cầu hôn kìa, thật lãng mạn quá.” Thẩm Điệp Y kéo cánh tay Lôi Húc Nhật vừa khéo đi qua, lần đầu tiên chính mắt được nhìn cảnh cầu hôn, cảm động.

Trình tiểu thư sắc mặt có chút trắng bệch, vạn nhất anh gọi ra tên cô thì làm sao bây giờ?

Lôi Húc Nhật nhìn đôi nam nữ cầu hôn, “Cũng không tệ, chúc mừng”, đi về phía trước, thanh âm còn truyền tới, “Lần sau tìm nhà hàng Tây có vẻ tốt hơn, bát đĩa trên bàn bữa bãi, lãng mạn giảm mất nửa.”

“Không được nói vậy,” Thẩm Điệp Y gần như muốn che lại miệng anh.

Lôi Húc Nhật bắt lấy tay cô, hôn một cái, cười tỉnh tiền rồi đi.

Từ đầu đến cuối, không có nhớ lại một lần.

Trình tiểu thư mỉm cười nhận chiếc nhẫn cầu hôn của ông chủ trẻ, lòng đang rên rỉ.

Lôi Húc Nhật căn bản không nhớ cô, ánh mắt anh không có một tia quen thuộc hay do dự, hoàn toàn là biểu cảm nhìn thấy người lạ, một cô còn sợ hãi bị nhìn ra, người ta sớm đã quên cô.

Hoặc là, trước giờ anh chưa từng nghiêm túc nhìn cô, hình ảnh của cô chưa từng lưu lại trong đầu anh?

Trình tiểu thư dập tắt ngọn lửa quyến luyến với Lôi Húc Nhật trong lòng.

Qua hết năm, một ngày nào đó.

Lôi Húc Nhật đột nhiên hỏi cô, “Em có chuyện gì muốn làm không?”

Thẩm Điệp Y thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Em muốn chân trần đi trên bờ cát.”

“Thời tiết còn chút lạnh, em sợ lạnh, không phải sao?” Thân thể chân thật xinh đẹp, ở trên giường anh, thừa nhận nhiệt tình của anh, từng đợt sóng kích tình liên tiếp.

Trái tim mạnh mẽ của anh bị cô ràng buộc, nhưng anh không hề có cảm giác không tự do, ngược lại còn có loại tâm ý tự tại thuyền cập bờ.

“Khí lạnh đã đi qua, không quá lạnh mà.” Vùi trong khuôn ngực rắn chắc của người đàn ông, gương mặt dán vào da anh, tai nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, Thẩm Điệp Y hai gò má phớt hồng, khắc sâu tình yên giấu tận trong lòng.

Hơi thở anh tràn đầy do dự. “Ngủ một chút, chờ em ngủ no chúng ta đi.”

“Được.”

Hai người ôm nhau mà ngủ, thực hạnh phúc.

Hôm nay anh đặc biệt nghỉ phép, tối hôm qua liền qua Thẩm gia đón Điệp Y tới, mặc kệ sắc mặt Thẩm Thiếu Dương khó coi bao nhiêu, tình yêu của đàn ông tuyệt đối không thể thiếu linh hồn cùng da thịt kết hợp.

Mới bắt đầu kì nghỉ xuân năm nay, anh liền lừa Thẩm Điệp Y ra nước ngoài nghỉ phép, triệt để thả lỏng thể xác và tinh thần, từ khi biết cô anh thay đổi không ít, ngay cả cấp dưới ở công ty cũng nói anh dễ nói chuyện hơn, không căng thẳng cùng gay gắt như trước.

Anh biết đó là bởi vì có cô.

Trước kia anh chỉ biết liều mạng vì công việc, vì muốn chứng minh cho ông nội năng lực làm việc của anh còn mạnh hơn trưởng tử trưởng tôn, cho dù mệt đến chết cổ họng cũng không kêu lấy một câu.

Hạnh phúc ngoài ý muốn mà đến, anh bắt đầu điều chỉnh bước đi của mình, vì Điệp Y, anh không thể “quá lao lực”, cố gắng làm việc nhiều cũng học được nghỉ ngơi thích hợp, kết quả thành tích công việc không lùi mà tiến.

Đem thân hình mềm mại của cô ôm vào ngực, liền cảm thấy thật thỏa mãn, anh không thể phủ nhận, anh thật yêu sâu đậm cô gái này, tuyệt không muốn thoát ra khỏi vòng tình của cô.

Ngủ đến giữa trưa, tinh thần no đủ, hai người đi đạp cát bên bờ biển.

Vịnh cát vàng óng ánh chạy dài ven biển, đi qua cầu hình vòm, liền tới bờ cát, nơi này vịnh biển ôn hòa, đẹp rực rỡ mà hướng khí, có thể nghe được biển ca hát, biển kêu gọi.

Cuối xuân hơi lạnh, đi chân trần giẫm lên cát mịn óng ánh, mặc cho nước biển từng đợt lên xuống bao lấy bàn chân, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, một tay khác xé rách giày, cho dù lạnh có chút phát run, nhưng vẫn hét to đã nghiền.

“Em thật vui vẻ –” Thẩm Điệp Y lớn tiếng la lên.

“Anh thật vui vẻ –” Lôi Húc Nhật kêu lớn hơn cô.

“Em vui hơn anh –” Từ lúc chào đời đến giờ chưa từng không thực nữ thế này.

“Anh vui hơn em –” Công lực sư tử gầm của anh tuyệt không thua ai.

“Em vui nhất –”

“Anh vui vẻ nhất –”

“Em yêu anh nhất –”

“Anh cũng yêu em nhất –” (editor hét trong lòng: sến quá á á á á á.....)

Sau đó ôm nhau, hôn nhau, gió thổi lất phất, biển sóng lớn, như bản nhạc giao hưởng vì bọn họ mà đậm lên, làm đôi tình nhân càng quyến luyến hôn môi sâu sắc.

May mắn, không phải cuối tuần, cũng không phải nghỉ hè, không có đám đông.

Lại dắt tay đi qua bờ cát mềm mại, nghe thủy triều lên xuống nhẹ hát, nhìn bọt sóng tuyết trắng cuộn cuộn, say sưa với biển sâu, bát ngát.

Gió như cố ý trêu đùa nghịch nước, khiến người híp lại mắt nhin không được mỉm cười, buồn bực trong lòng biến mất.

Nếu không phải thần mùa xuân đang tốt đột nhiên mang đến một trận mưa, bọn họ mới không nghĩ về sớm như vậy, dù sao dùng hết sức chạy đến chỗ đỗ xe, cũng không bị ướt quá, vừa vắn tắt trời cát mịn dính trên chân.

“Cùng người mình yêu, ngay cả gặp mưa cũng thật vui,” Thẩm Diệp Y luôn thực nhảy nhót, “Lần đầu tiên đi chân trần giẫm cát, lần đầu tiên đi trong mưa, thật vui vì người bên em là Húc Nhật.”

Khóe miệng anh nở một nụ cười, nụ cười dịu dàng dung túng.

“Hắt xì, hắt xì.”

Mắt húng, mắt húng.

“Thực xin lỗi..... Hắt — xì.”

Lôi Húc Nhật ôm lấy cô chạy, đến chỗ đỗ xe, để cô xuống, vội vàng khởi động xe mở máy sưởi, ngồi xuống phía sau, may mắn trước lúc đi nghĩ đến đi biển tốt nhất phải mang khăn bông hoặc khăn tắm dự phòng, vừa khéo lấy ra giúp cô lau quần áo ẩm ướt, tệ nhất là chân cô lạnh như băng.

“Húc Nhật, anh cũng lau đi, em được..... Khụ khụ, khụ khụ.”

“Em chịu khó một chút.”

Lái xe đến cửa hàng gần nhất mua đồ uống nóng, uống xong ấm áp hơn.

Thẩm Diệp Y không muốn biểu hiện yếu ớt, giơ tay vỗ hai gò má, làm sắc mặt hồng nhuận một chút.

“Chuyện nhỏ.”

“Về nhà lập tức tắm nước ấm.”

“Vâng.”

Di động vang, có người nhắn tin cho cô, cô mở ra xem, không hiểu nhú mày.

“Rất lạ nha.”

“Sao vậy?” Anh vừa lái xe vừa hỏi.

“Anh hai anh sao lại nhắn tin này cho em?”

Lôi Chi Phàm nhắn tin cho Diệp Y? Chết tiệt, anh ta muốn làm gì?

Lôi Húc Nhật thay đổi mặt, “Cho anh xem một chút.”

Nội dung tin nhắn ngắn gọn vài chữ –

“Em gần đây khỏe không? Lòng anh đầy u sầu, rất muốn tìm em tâm sự.”

Thẩm Điệp Y không rõ, “Không phải tuần trước mới về ăn cơm sao, sao lại hỏi em gần đây khỏe không? Có phiền não cũng phải tìm chị hai nói chứ, sao lại tìm em? Người này khó hiểu.” Cầm lại di động, trực tiếp xóa tin nhắn.

Lôi Húc Nhật một bụng lửa lập tức hạ xuống một nửa, “Sao lại xóa?”

“Em thật chán ghét người này.” Cô rút cục nói ra.

“Ai?”

“Anh họ anh Lôi Chi Phàm,” Chỉ cần vừa nhớ đến Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm dám ở trên giường bệnh viện yêu đương vung trộm, liền cảm thấy xấu xa, một trận ghê tởm, không chút nào cảm thấy hấn là công tử tao nhã cái gì cả.

Thẩm Điệp Y chịu giáo dục khuê tú không được phép thất lễ, nói ra uể ngôn, ngoài mặt vẫn là thân thích, gặp mặt ba phần tình, chỉ có thể lúc riêng tư phát ra chút bực tức nhỏ.

“Nếu không phải cùng Húc Nhật đính hôn, anh hai anh cùng em là hai người không chút nào liên quan, gửi loại tin nhắn này cho em thật thất lễ, anh ta căn bản quên mất thân phận của mình.”

Lôi Húc Nhật thanh âm càng mềm, “Em không cần để ở trong lòng, anh dám cá tin nhắn này không chỉ gửi cho em, mà tất cả bạn bè nữ giới trong di động anh ta đều nhận được tin nhắn tương tự, bởi vì mở đầu không có hai chữ ‘Điệp Y’.”

“Thật tệ. Anh ta quên mình đã kết hôn sao?”

“Kết hôn hơn một năm, lại bắt đầu ‘Tình cực tự động’ thôi.” Anh chắc chắn cười lạnh một tiếng. (đại khái là yên tĩnh quá nên tâm tư rục rịch...bổ đó đào hoa mà không chịu nổi chỉ có PLT ở bên)

Thẩm Điệp Y không nghĩ nói tiếp đến đôi vợ chồng kia, hơn nữa bắt đầu thấy mệt, buồn ngủ, ở trong xe ngủ thiếp.

Lôi Húc Nhật ngày hôm sau phải đi làm, liền đưa cô về Thẩm gia, hộ tống cô an ổn vào nhà xong liền đi, không biết cô ban đêm đột nhiên phát sốt, Thẩm gia rồi thành một đoàn, vội gọi bác sĩ nửa đêm đến khám.

7. Chương 7

Lôi Húc Nhật sáng sớm gọi điện thoại cho Thẩm Điệp Y, kết quả nhận điện thoại là Thẩm Thiếu Dương, nghe cậu oán trách một chút, biết được Thẩm Điệp Y sinh bệnh, không đợi xe công ty tới đón, tự mình chạy tới trước.

“Lôi tiên sinh, anh đã tới.” Quách Nguyệt nghênh đón.

“Sao không nói sớm cho tôi biết?”

“Tiểu thư không chịu, cô ấy nói hôm nay Lôi tiên sinh phải đi làm.”

“Lần sau nhớ báo cho tôi biết..... Không, không có lần sau.”

Lôi Húc Nhật ba bước thành hai xông lên tầng, đẩy cửa phòng Thẩm Điệp Y ra, một phòng yên lặng, đi qua thư phòng nhỏ, nhìn thấy y tá áo trắng đang điều chỉnh bình truyền dịch, Thẩm Thiếu Dương đang ghé đầu ngủ bên cạnh giường Thẩm Điệp Y.

Quách Nguyệt theo vào đến, vỗ vỗ bả vai Thẩm Thiếu Dương, “Thiếu gia, Lôi tiên sinh đến xem tiểu thư.”

Thẩm Thiếu Dương thật vất vả mới thanh tỉnh lại, xem ra là một đêm không ngủ, dưới mắt có quầng thâm.

Lôi Húc Nhật đứng bên kia đầu giường, cúi đầu, dùng trán mình dán xuống trán Điệp Y.

“Hạ sốt?”

Y tá không hiểu được có nên trả lời anh hay không, không biết thân phận của anh.

“Nhiệt độ cơ thể bao nhiêu?” Thẩm Thiếu Dương đặt câu hỏi.

“Vừa rồi đo, ba mươi bảy độ hai.”

“Hắn là không cần đến bệnh viện.” Thẩm Thiếu Dương đứng lên đuổi thất lưng, “Tôi về phòng rửa mặt chải đầu một chút, anh rể, tôi chờ anh cùng ăn bữa sáng.”

“Được.” Ánh mắt Lôi Húc Nhật không rời được Thẩm Điệp Y.

Quách Nguyệt mỉm cười nói: “Cô y tá, Lôi tiên sinh là vị hôn phu của Điệp Y tiểu thư, để anh ấy làm bạn với tiểu thư, tôi đưa cô xuống tầng dùng bữa sáng trước.”

Cô y tá nhìn còn hơn phân nửa bình dịch, yên tâm cùng cô (Quách Nguyệt) xuống tầng.

Lôi Húc Nhật ngồi ở bên giường, sờ mặt, sờ tay cô, đau lòng muốn chết, ngày hôm qua còn tốt, còn la hét với biển lớn, hoạt bát như một cô bé con, sao vừa dầm mưa liền sinh bệnh rồi?

“Điệp Y, sao em lại mảnh mai như vậy?”

Tựa hồ cảm nhận được sự tồn tại của anh, cô từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

“Húc Nhật, sao anh lại tới đây?”

“Em thấy sao rồi? Rất không thoải mái sao?”

“Tốt hơn nhiều, em chỉ là cảm mạo thôi, anh đi làm sẽ không bị trễ chứ?”

“Anh đã liên lạc với thư kí Ngũ, trước mười giờ anh kịp đến công ty mở hội nghị là được” Lôi Húc Nhật đỡ cô ngồi dậy, cô nói muốn ôm anh, lại bị anh dùng sức ôm, “Nghe được em nửa đêm phát sốt, lòng anh nóng như lửa đốt, không tới tận nơi nhìn không được, nào có tâm tình đi họp?”

Người đàn ông này thật sự yêu cô, cô núp trong lòng anh dịu dàng nở nụ cười.

Thẩm Thiếu Dương đi vào rồi lặng lẽ rời đi, cậu vốn muốn mắng anh không nên mang Điệp Y đi hứng gió biển rồi lại gặp mưa, nhưng mà, nghĩ đến tối qua khi nghe cô miêu tả, Điệp Y cười có bao nhiêu hạnh phúc, ánh mắt tỏa sáng rực rỡ, cậu biết Điệp Y hẳn cảm khẳng định cảm nhận được tình yêu của Lôi Húc Nhật, mới có thể thổ lộ tình cảm.

Chỉ cần Điệp Y cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, Thẩm Thiếu Dương không quấy rầy đôi uyên ương kia, đi xuống tầng trước.

Thẩm đại lão từ sáng sớm đã vận động 30 phút cũng đã dùng xong bữa sáng, tinh thần no đủ, gừng càng già càng cay, cho nên vừa nhìn thấy quãng thâm dưới mắt Thẩm Thiếu Dương liền có chút tức giận.

“Không phải đã mời y tá sao, cháu có tất yếu phải thức đêm không? Tinh thần không đủ, đi làm thế nào?”

Phản ứng của Thẩm Thiếu Dương là nhún vai, “Cháu sẽ không chậm trễ việc chung, ông yên tâm, ăn xong bữa sáng cháu sẽ đúng giờ đi làm.” Không ngoài ý muốn công ty vĩnh viễn là chuyện ông nội để ý.

Thẩm đại lão trợn mắt nhìn. “Buổi chiều cũng phải đến công ty, đừng để ta gặp cháu mà còn thấy quãng thâm dưới mắt kia. Phải biết rằng, khí lực khỏe mạnh mới là cội nguồn của xí nghiệp, cháu nhớ kĩ cho ta.”

Nói xong, lái xe hộ tống lão nhân gia đi làm.

Quách Nguyệt từ phòng bếp đi ra, hai tay nâng khay, “Thiếu gia, lão gia là mạnh miệng mềm lòng. Vừa rồi tôi xuống tầng, ông liền hỏi tôi tiểu thư đã hạ sốt chưa, tôi nói đã hạ sốt, lão gia mới an tâm đi ăn bữa sáng.”

Thẩm Thiếu Dương thờ ơ, nhìn cháo trắng rau dưa trên khay, biết là mang đưa cho Thẩm Điệp Y, gật gật đầu.

“Nói cho Lôi tiên sinh, tôi chờ anh ta cùng dùng bữa.”

“Vâng.”

Cậu đi vào phòng ăn với bàn dài cỡ lớn, ước chừng mười hai người ngồi còn không sợ chật. Trong nhà kỳ thật rất ít tổ chức yến khách, dùng bàn ăn này chỉ có tổ tôn ba người, không, nói chính xác hơn, có một đoạn thời gian rất dài, tuyệt đại đa số, chỉ có Điệp Y một người một mình ở đây trên chiếc bàn này ăn cơm.

Nhất định rất cô quạnh đi, nhớ phải nhắc Diệp Y, khi chọn gia cụ cho phòng ở mới, không cần bàn ăn quá lớn.

Lôi Húc Nhật tiến vào phòng ăn, liền nhìn thấy bộ dáng xuất thần khó thấy được của cậu.

“Thiếu Dương.”

“À, anh rể, mời ngồi.”

Hai người phân ra ngồi ở hai đầu bàn, Quách quản gia cùng đầu bếp đưa tới hai phần bữa sáng kiểu Tây nóng hổi. (aoi: ngồi thế không thấy quá xa hở =.=)

“Quách quản gia, ông vất vả rồi, lúc ra xin hãy đóng cửa phòng ăn.”

“Vâng.” Cáo lui.

Không gian thật to để lại hai người đàn ông này mặt đầm.

“Ăn bữa sáng trước đã, tôi đói đến không còn khí lực mắng chửi người rồi.” Thẩm Thiếu Dương khởi động trước.

Lôi Húc Nhật nhún nhún vai, mồm to dọn dẹp đồ ăn trên bàn, “Tôi cũng không biết thể chất Diệp Y yếu như vậy, muốn mắng tôi là không có đạo đức.”

“Hiện tại đã biết, anh muốn thế nào?”

“Biết là khó nuôi như vậy, đành phải dụng tâm nhiều hơn thôi.”

Trả lời tốt, sắc mặt Thẩm Thiếu Dương không lạnh như băng nữa.

“Anh rể, tôi biết Diệp Y yêu anh, cho nên anh mà nói chị ấy nhất định sẽ nghe, thời điểm chị ấy muốn bốc đồng, xin anh nhất định phải ngăn lại.”

“Diệp Y là thiên kim không bốc đồng nhất mà tôi biết.” Lôi Húc Nhật giọng điệu ôn hòa nói: “Người khó tránh khỏi có lúc bị cảm, cảm mạo sẽ phát sốt, phản ứng của cậu không khỏi quá khẩn trương đi.”

Thẩm Thiếu Dương nhìn anh một cái, mặt không chút biểu cảm, hai tròng mắt lạnh lẽo khiến người ta rùng mình, “Tôi quá khẩn trương sao? Hừ hừ, tôi đâu chỉ khẩn trương, chỉ cần Diệp Y phát sốt, trong lòng tôi liền rùng mình, sợ hãi không dám nhắm mắt.”

“Thiếu Dương, cậu –”

“Sau này kết hôn nếu anh phải đi công tác, phải mang chị tôi về đây, tôi sẽ chăm sóc chị ấy.”

“Cô ấy muốn về nhà mẹ đẻ tôi không có ý kiến, nhưng là cậu — phản ứng không quá bình thường.”

“Anh rể, tôi không phải là thiên tài, mà là Diệp Y.” Giọng điệu Thẩm Thiếu Dương không làm người ta kinh sợ không được.

“Cái gì?” Lôi Húc Nhật thiếu chút nữa phun cà phê ra. Anh không chờ mong Diệp Y là thiên tài nha.

“Có nhớ tôi từng nói qua với anh không, có cơ hội tôi sẽ thẳng thắn nói cho anh biết, vì sao bây giờ Diệp Y như thế này?” Gương mặt xuất sắc lại lạnh lùng xuất hiện thần sắc ưu sầu.

“Cô ấy hiện tại như bây giờ có gì không tốt, tôi vô cùng yêu thích.”

“Đúng vậy, dù sao ông trời đối với Diệp Y không tệ, đóng một cánh cửa, lại vì chị ấy mở ra một cánh cửa sổ.” Cậu không hiểu cho nên nở nụ cười, “Hồi nhỏ, cha mang chúng tôi đi kiểm tra trí lực, của Diệp Y là 205 thiên tài nhi đồng, tôi mới chỉ 158, nhưng cha hi vọng chúng tôi có một tuổi thơ vui vẻ, cho chúng tôi học ở nhà trẻ bình thường, hơn nữa trong nhà cũng chẳng giàu có, vốn không thể bồi dưỡng năng lực thiên tài, nhưng trẻ con sao để ý nhiều như vậy? Được chơi là tốt rồi.”

“Mãi đến khi cha qua đời, năm ấy chúng tôi vào tiểu học, tôi mới khắc sâu cảm nhận được nghèo khổ có bao nhiêu đáng sợ, tôi cùng Diệp Y đồng thời sinh bệnh, sốt cao không giảm, xong xuôi tang lễ cho cha, trong nhà chính thức nghèo rớt mồng tơi, mẹ tôi không có tiền gọi taxi, bà công tôi đi đường rất xa đến bệnh viện cứu, để lại Diệp Y ở nhà.....”

“Chờ bệnh tình của tôi ổn định rồi, mẹ tôi mới chạy về nhà công Diệp Y đến bệnh viện, nhưng đã chậm một bước, Diệp Y hôn mê ba ngày, trí nhớ bị hao tổn nghiêm trọng, trí lực chỉ còn lại có một nửa, hơn nữa còn đối với chuyện trước khi bị bệnh không nhớ rõ ràng..... Chúng tôi từ đó không đề cập tới chuyện Diệp Y thiên tài thế nào nữa, dù sao chính chị ấy cũng đã quên.”

Lôi Húc Nhật chăm chú nhìn đôi mắt rực như lửa của cậu, đọc ra được nỗi khổ tâm riêng.

“Thiếu Dương –”

“Xin nghe tôi nói hết. Cả đời này tôi chỉ nói một lần, tuyệt không lặp lại.” Về mặt của cậu không lạnh nữa, hai nắm tay thả lỏng, nắm chặt lại thả lỏng. “Bởi vì tôi là con trai, là nòi giống duy nhất cha tôi để lại, cho nên thời điểm quần bách chỉ có thể cứu được một, mẹ tôi lựa chọn cứu tôi mà bỏ Diệp Y, loại đau đớn này không thể bù lại, hung hăng tra tấn mẹ tôi, lại không thể phát tiết ra ngoài, thẳng đến trước khi bà lâm chung, bà cũng không thể tha thứ cho bản thân, nắm chặt tay tôi cầu xin: ‘Mẹ thực xin lỗi Diệp Y, van cầu con hãy chăm sóc con bé, đừng để người ta khi dễ, cười con bé ngốc, Diệp Y tuyệt đối không ngốc.’ tôi thề tôi sẽ chăm sóc Diệp Y, mẹ tôi mới an lòng nhắm mắt lại.”

Lôi Húc Nhật ngược lại thay cậu khổ sở, “Thiếu Dương đáng thương, lúc ấy cậu cũng chỉ là một đứa nhỏ.”

Thẩm Thiếu Dương cười lạnh một tiếng. “Bắt đầu từ một khắc tôi nhìn thấy ông nội, tôi liền vứt bỏ cuộc sống của một đứa trẻ.”

Lôi Húc Nhật không thể phê phán phương thức tổ tông ở chung của người ta, nhưng Thẩm Thiếu Dương khẳng định là oán trách Thẩm đại lão. Nếu Thẩm đại lão không cần cố chấp như vậy, sớm tiếp nhận cứu con dâu một chút, hoặc là vừa biết tin con trai chết liền đón nhận ba mẹ con cơ khổ không nơi nương tựa, có lẽ nuôi tiếc phát sinh trên người Thẩm Diệp Y sẽ không xảy ra.

“Về sau tôi mới biết được, ông nội tận lực đợi mẹ tôi chết mới xuất hiện, ông nhận định mẹ dụ dỗ cha tôi bỏ trốn, khiến cha tôi chết trẻ, ông chết cũng sẽ không thừa nhận loại con dâu này.”

Thực tàn khốc, bị kịch hào môn điển hình.

“Bi kịch cha mẹ tôi kết thúc, quan trọng là..... hạnh phúc của Diệp Y.” Thẩm Thiếu Dương sắc mặt ngưng lại, cậu muốn Diệp Y mặc kệ là gả vào nhà hào môn thế gia nào, đều có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, được tôn trọng, bởi vì bản thân cô đã đến từ hào môn giàu có nhất.

“Anh rể, anh cho rằng hạnh phúc là gì?”

“Một phần đơn giản là tình yêu, hai trái tim thương yêu luyến tiếc lẫn nhau.” Lôi Húc Nhật che trán bật cười, “Xem tôi nói cảm tính quá nhiều, trước khi quen được Diệp Y căn bản không có nghĩ như vậy.”

“Cám ơn anh, anh rể, xin anh hãy cho Diệp Y hạnh phúc đó.”

“Tôi mới nên cảm ơn cậu mới đúng, tôi biết, là cậu sắp xếp tôi quen biết Diệp Y.”

Thẩm Thiếu Dương cười mà không đáp.

“Tôi quen biết Diệp Y của bây giờ, cũng thích Diệp Y của bây giờ, đáng giá tôi che chở, yêu thương.” Lôi Húc Nhật cười đến thỏa mãn, “Thiếu Dương, đàn ông sẽ thích có con gái thiên tài, không thích có bà xã thiên tài.”

“Anh rể, cảm ơn anh. Nghe anh nói như vậy, trong lòng tôi liền thoải mái hơn.”

“Chuyện quá khứ đã trôi qua, không cần cần chết không buông, Thiếu Dương cũng phải hạnh phúc, Diệp Y mới có thể yên tâm.”

Thẩm Thiếu Dương hiểu được anh muốn khuyên cậu buông tha oán hận với ông nội, làm bộ như không nghe thấy.

Mọi người đều là người trưởng thành, Lôi Húc Nhật cũng chỉ có thể gọi chút thế thôi, dù sao anh cũng không phải là thầy tâm linh.

Không phải thiên tài, suy nghĩ đơn thuần một chút, có lẽ sẽ dễ hạnh phúc hơn.

Có người gõ cửa.

“Mời vào.”

Quách quán gia đi vào, “Lái xe tới đón Lôi tiên sinh đã tới.”

Lôi Húc Nhật đứng lên, “Tôi lên xem Điệp Y một chút rồi đi.” Trực tiếp ra khỏi phòng ăn lên tầng gặp giai nhân.

Thẩm Thiếu Dương tính toán, có thể bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ.

Biệt thự đã tân trang cũng ổn rồi, ghế sofa được tinh tuyển cũng đã lên container chuyển đến, chỉ còn chờ Điệp Y lựa chọn vật dụng khác trong nhà, gia điện, rèm cửa sổ, bộ đồ ăn, chăn màn gối đệm, gối ôm.....
Đủ để cô bận rộn một thời gian.

Tiền bạc vô giới hạn, nhất định phải để Điệp Y có được tất cả thứ tốt nhất.

Hừ hừ, nếu có thể làm Lôi Chi Phàm và Phương Lam Tâm kia nhìn đến học máu, liền quá tuyệt vời.

Khai mạc xong hội nghị rườm rà, giữa trưa nghỉ ngơi một giờ ăn cơm hộp của hàng tiện lợi đưa tới, đại bộ phận chủ quản cũng trước đến toilet giải phóng một chút.

Lôi Húc Nhật trước gọi điện thoại. “Điệp Y, khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, còn anh? Vẫn đang họp sao?”

“Nghỉ giữa trận ăn cơm hộp.”

“Ăn ngon không?”

“Điệp Y chưa từng ăn qua cơm hộp tiện lợi, ăn đến ăn đi cũng bình thường, bữa trưa em ăn gì?”

“Em không có khẩu vị, đầu bếp làm một nồi tuyết trảng cua hải sản cho em, nước súp không tẻ.”

“Anh nghe xong đều chảy nước miếng rồi, em thay anh ăn nhiều một chút.”

“Ha ha..... Anh buổi tối tự đến đây ăn đi.”

“Được, nói với Quách quán gia, buổi tối anh qua ăn cơm, giữ lại món tuyết trảng cua cho anh.”

“Tuân mệnh.”

“Điệp Y phải nghe lời, ăn nhiều một chút, mới khỏi bệnh nhanh.”

“Anh cũng đừng mệt mỗi quá.”

“Anh biết, buổi tối gặp.”

Lôi Húc Nhật đóng di động lại, mở cơm hộp bắt đầu ăn, thư ký đưa trà nóng lên, anh cảm ơn một tiếng.

Có người hay nói giỡn, “Tổng giám đốc cùng vị hôn thê thực ngọt ngào, thật khiến người ta hâm mộ.”

Lôi Húc Nhật chỉ cười.

Lôi Chi Phàm cười như không, liếc mắt nhìn bà xã bên cạnh, “Mẹ nói không sai, cưới hiền thê chồng không lo, cưới phải kiều thê hay bệnh khiến người phát sầu.” Hắc cường điệu nói lựa chọn của mình không sai.

Phương Lam Tâm phụ họa cười khẽ.

Chủ quản có mặt không khỏi miệng cảm như hén.

“Hai vị chưa bao giờ bị cảm?” Lôi Húc Nhật thình lình bắn ra một mũi tên, “Cảm nhẹ mà thôi, cũng chưa phải nằm viện, không giống anh hai một năm hai ba lần bị viêm dạ dày phải nằm viện, chị hai mới kêu phát sầu.”

Lôi Chi Phàm phong độ giữ vững nụ cười trên mặt, trước mặt người ngoài tuyệt đối không thể há miệng.
“Nghỉ ngơi là vì đi đường xa, ốm bệnh đi làm ngược lại làm cấp dưới thêm phiền toái.”

Phương Lam Tâm tự nhiên cũng muốn héch mũi hả giận, “Chi Phàm nói không sai, tôi vĩnh viễn ủng hộ anh ấy.”

Lôi Húc Nhật nói chuyện gãi đúng chỗ ngứa. “Chị hai quả nhiên là hiền tuệ, chẳng qua cẩn thận có người gửi loan tin nhắn cho nhóm bạn bè nữ giới ‘Em gần đây khỏe không? Lòng anh đầy u sầu, rất muốn tìm em tâm sự.’ còn không cẩn thận gửi đến di động tôi, thật khó hiểu.”

Mặt Lôi Chi Phàm thiếu chút biến sắc, “Ai ai..... Ai gửi tin nhắn?”

“Tôi không chỉ anh, khẩn trương cái gì?” Lôi Húc Nhật cười hắc một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Phương Lam Tâm gắt gao nhìn thẳng chồng, nhìn đến hần ứa ra mồ hôi lạnh. Trở về phải kiểm tra rõ ràng, đàn ông đào hoa đầy người, sẽ không vì kết hôn mà tự phế vô công, ngược lại có chỗ dựa càng không sợ hãi, bởi vì không có người phụ nữ nào có thể buộc hần kết hôn. Thứ Lôi Chi Phàm ham muốn, cho tới giờ không phải là quan hệ tình dục, mà là cảm giác sung sướng được người ta ái mộ.

Lôi Húc Nhật chính là muốn cảnh cáo một chút, cam đoan Lôi Chi Phàm không dám gửi tin nhắn cho Thẩm Diệp Y nữa.

Ăn xong cơm hộp, đi ra ngoài, đã đến giờ về hộp.

Hôm nay chủ quản hội nghị thảo luận phương châm tiến độ vận chuyển buôn bán sáu tháng cuối năm, do Lôi Húc Nhật chủ đạo, lắng nghe ý kiến các ngành, họp lại điều chỉnh, sau khi tổng hợp, báo cáo lại cho tổng giám đốc.

Lôi lão hổ cũng không phải dễ bị dụ gạt, mỗi vị chủ quản trước đó đều có một tháng bắt đầu chuẩn bị, muốn cấp dưới nói lên các loại phương án, để hôm nay không bị u dỉnh đầy đầu. (ý lờ nếu làm kh tốt chắc bị anh Hổ nhà ta mắng cho đau đầu =]])

Lòng tự trọng của tài nữ Phương Lam Tâm bị đả kích tương đối lớn, cho rằng bản thân đã gả được ột người chồng ngang sức ngang tài, trước khi kết hôn phát triển cực hạn ở bộ phận giao tiếp, cô cho rằng đây là do Tổng giám đốc Lôi tạm thời tôi luyện cho trưởng tôn, ý muốn mở rộng nhân mạch cho Lôi Chi Phàm, chờ sau khi kết hôn, sẽ được ban trọng trách, một mình đảm đương công tác.

Kết quả đầu? Trưởng phòng Lôi vẫn là trưởng phòng Lôi.

Phương Lam Tâm từng ở bữa tối đề nghị với ông nội, cô có thể trợ giúp chồng phát triển ở các ngành, rèn luyện kinh nghiệm, đề bạt năng lực làm việc cùng lực cạnh tranh.

Tổng giám đốc Lôi chỉ hỏi Lôi Chi Phàm một câu, “Cháu muốn chuyển sang ngành khác sao?”

Lôi Chi Phàm nói cười an nhàn. “Cháu ở phòng PR đảm nhiệm tốt rồi, không muốn chuyển, bác sĩ cảnh cáo cháu, nếu áp lực công việc quá lớn, sẽ thành xuất huyết dạ dày hoặc thủng dạ dày, ông nội không hy vọng cháu đi sớm chứ.” Nói đùa sao, lúc trước chọn phòng PR, chính là hy vọng có thể nhàn nhả cả đời, cũng là chủ quản cao cấp, lại không cần trời nóng đi chạy nghiệp vụ, bị khách hàng làm tức chết, nhất định sẽ sớm già biến dạng.

Tổng giám đốc Lôi liền không nói nữa.

Phương Lam Tâm vốn còn muốn trông cậy vào cha mẹ chồng đốc thúc Lôi Chi Phàm hăng hái một chút, không ngờ bọn họ chỉ lo lắng Lôi Chi Phàm không cần chết trẻ là tốt rồi.

Cô có thể không buồn bực sao? Cho rằng mình yêu được phượng hoàng, kết quả anh ta lại muốn làm chim công.

Trơ mắt nhìn Lôi Húc Nhật thăng chức làm tổng giám đốc, quyền cao chức trọng, công ty từ trên xuống dưới ai không dám nghe lệnh hần? Rất hăng hái.

Cha mẹ chồng của cô chẳng lẽ không để ý tới con mình ở dưới trưởng Lôi Húc Nhật sao?

Kết quả mẹ chồng cô Lôi phu nhân lại lặng lẽ nói với cô: “Tóm lại người còn sống mới có thể hưởng thụ tất cả, Chi Phàm vài lần nằm viện khiến chúng ta sợ hãi, cho nên không gây cho nó nhiều áp lực. Còn con nữa, quan trọng nhất không phải là đem tâm tư đặt trên chuyện công việc, tổ huấn thứ nhất của Lôi gia

là không cho ly hôn, thứ hai là không được cho con dâu cầm quyền, con lại có tài cán cũng chỉ có thể làm quản lý thôi, cho nên nói, công tác quan trọng nhất của con là sinh con.”

“Sinh con?” Cô rất muốn đẩy chứ, nhưng con trai mẹ không chịu phối hợp.

“Đúng, sinh con, Chi Phàm chính là con trai độc nhất.” Lôi phu nhân tiếp tục dạy bảo nàng dâu, “Về phần Húc Nhật thích liêu mạng làm việc, bán mạng cho công ty, không cần ngăn cản? Năm đó cha nó chính là như vậy mà bỏ mình.”

Phương Lam Tâm kinh ngạc, mẹ chồng đại nhân, mẹ sẽ không phải nghĩ chờ xem một ngày Lôi Húc Nhật bỏ mình, Lôi Chi Phàm vừa khéo vươn tay tiếp quản tất cả? Vậy cũng phải xem anh ấy có tiếp được không chứ.

Lôi phu nhân cũng chú ý tới ánh mắt kì quái của cô, nhàn nhạt nhíu nhíu mày lá liễu. “Húc Nhật tốt nhất không nên giống cha nó, cả đời cống hiến vì xí nghiệp Lôi thị, giống như cha chồng con vậy, duy trì phú quý cả đời, ngược lại về phần Chi Phàm, tuyệt nhiên không thể thiếu của thằng bé. Mẹ và cha chồng con sẽ không mặc kệ ngồi xem, con nha, gả cho Chi Phàm là phúc khí của con, chính mình phải hiểu được mà quý trọng, nhanh chóng sinh con trai, còn có, bảo mẹ con đúng mực một chút, không cần khắp nơi tuyên dương mình là bà thông gia của Tổng giám đốc Lôi, mẹ của mẹ mới là bà thông gia của Tổng giám đốc Lôi, lão nhân gia bà ấy cũng không có cái đức hạnh này.”

Phương Lam Tâm chỉ có thể ăn nói khép nép xin lỗi, mẹ cô là một trong những nguyên nhân phiền lòng của cô, vốn ở nhà cậu còn an phận thủ thường, sống yên ổn vô sự, ít nhiều cũng có chút ý tứ ăn nhờ ở đậu, Phương Lam Tâm treo cao với trưởng tôn Tổng giám đốc Lôi so với cậu càng giàu có hơn, Phương mẫu dường như đoạt được quyền lực, phần chần đi lên.

Ở trong lòng Phương Lam Tâm nói mẹ trông coi hơn phân nửa cuộc đời cũng không dễ dàng gì, trong phạm vi năng lực liền thỏa mãn bà, đền bù cho bà, mỗi tháng tiền lương đưa một nửa cho bà làm tiền tiêu vặt, nhưng dần dần, ham muốn càng sâu, thành ra Phương Lam Tâm âm thầm lo lắng.

Nếu theo như tiền đồ dự đoán trước khi cưới, cô có thể ở xí nghiệp Lôi thị đại triển năng lực, thậm chí một mình phụ trách một công tác, tiền lương liền tiếp tăng vọt, thỏa mãn mẹ cũng không thành vấn đề.

Có nằm mơ cũng không nghĩ đến, Lôi gia từ Tổng giám đốc Lôi trở xuống, đều nhận định cô chỉ có thể làm trợ thủ đắc lực cho Lôi Chi Phàm, là thư ký bên người kiêm trợ lý đặc biệt, không ai cho cô làm người chính, nếu như cô muốn dựa vào Lôi Chi Phàm thăng chức nhanh, tài nguyên rộng tiến, thì phải đưa Lôi Chi Phàm lên chiếc ghế tổng giám đốc trở lên, nhưng là muốn anh nguyện ý để cho cô cùng đi lên.

Phương Lam Tâm thường lén muốn cùng anh nói chuyện, nhưng Lôi Chi Phàm không thích nghe, còn nghi ngờ cô yêu hắn là có ý đồ, vợ chồng ngược lại bắt đầu tranh chấp.

Lôi Chi Phàm cho rằng, có thể gả cho anh, đã là chuyện hạnh phúc nhất thế giới, ở nhà cấp cao, được đi xe nổi tiếng, chồng là người vạn nhân mê, bao nhiêu phụ nữ ghen tị cô, còn cái gì không thỏa mãn? Cũng mới hai mươi mấy tuổi, sao không biết hưởng thụ cuộc sống một chút?

Phương Lam Tâm thường cảm nhận mùi vị gian khổ.

Ở trong công ty cũng không thường đụng Lôi Húc Nhật, nếu tiếp xúc trên công việc, nghe hắn uy nghiêm gọi “Trợ lý Phương”, cô ngoại trừ trừng mắt nhìn, còn có năng lực làm gì?

Không phải trợ lý của tổng giám đốc đại nhân, chỉ là trợ lý của trưởng phòng PR.

Cho rằng bản thân là người chiến thắng, thế nhưng tư vị thắng lợi sao đã nhanh chóng biến mất rồi?

Lôi Húc Nhật bớt chút thời gian cùng Thẩm Diệp Y đi chọn áo cưới, nhẫn cưới, Tổng giám đốc Lôi hào phóng mở miệng muốn đưa cháu dâu một bộ trang sức kim cương, một bộ hồng bảo hoặc lam bảo, kiểu dáng tự mình chọn, giá cả không cần để ý.

Thẩm đại lão mua biệt thự hoa viên làm đồ cưới cho cháu gái, Tổng giám đốc Lôi cũng bị kích thích, hai ngàn vạn tệ trang trí, phí gia cụ toàn bộ thanh toán.

Thẩm Thiếu Dương không bỏ lỡ, đem số tiền kia vào sổ tiết kiệm của Thẩm Điệp Y làm tiền riêng.

Về sau số tiền đó sử dụng vào chuyện khác.

Khi đang quyết định ngày chụp ảnh cưới, Thẩm Điệp Y gặp mẹ Mạc Huyền Cầm đi vào đến uy hiếp con gái, “Nếu không chia tay với tiểu tử nghèo Triển Vũ Uy kia, ngoan ngoãn đi xem mắt, cha con nói sẽ rút tiền vốn về, con chờ nhìn phường tạo hình cùng công ty hôn lễ đóng cửa đi.”

Hồi Thẩm Điệp Y học lớp mười, liền nghe nói học tỷ tài nữ Mạc Huyền Cầm học lớp mười hai cùng con trai lái xe nhà chị yêu đương, cha mẹ tức giận chết khiếp, dứt khoát đưa chị ra nước ngoài học thiết kế tạo hình, thiết kế trang phục, không ngờ chị đều học thành, về nước mở công ty, có danh có tiếng, lại không chia tay với Triển Uy Vũ.

Mẹ Mạc Huyền Cầm thấy có khách ở đây, nói xong ý đồ liền đi.

Mạc Huyền Cầm ở tại chỗ đỏ hốc mắt. Tình yêu cùng tình thân vì sao không thể cùng thành toàn?

Lôi Húc Nhật nghiền ngẫm nói: “Nếu cách xa trùng dương cũng không thể khiến hai người chia tay, điều này chứng tỏ không có gì có thể ngăn cản hai người đến với nhau, cha mẹ cô cũng nên nhượng bộ.”

Mạc Huyền Cầm cười khổ, “Thế diện trên dưới không đến, từ lái xe đổi thành thông gia, cùng bọn họ ngồi cùng bàn ăn, cha tôi không thể nhận.”

“Học tỷ, hai người nhất định phải cố lên.” Thẩm Điệp Y nở nụ cười tươi mát, thanh âm ngọt ngào nói: “Cha chị rút vốn cũng không cần sợ, em đến đầu tư làm cổ đông là được, Húc Nhật, được không? Công ty của học tỷ sẽ kiếm tiền đó.”

Lôi Húc Nhật nghĩ nghĩ, ở trong lòng nhanh chóng đánh giá, “Hắn là có thể, xem ra đầu tư không tệ.”

Liền quyết định như vậy.

“Học tỷ, em đã là cổ đông, giảm giá cho em nhé.”

Mạc Huyền Cầm tiến lên ôm lấy Thẩm Điệp Y, nói không lên trong lòng có bao nhiêu cảm kích.

Thẩm Điệp Y trở về nói cho Thẩm Thiếu Dương nghe, Thẩm Thiếu Dương mỉm cười. “Đây là lần đầu tiên Điệp Y nói đến hai chữ ‘Đầu tư’, đáng để chúc mừng, tiền nhuận bút kia em đưa chị được lắm.”

“Tùy tiện thôi. Chị cũng không rõ mình có bao nhiêu tiền.” Cho tới bây giờ cô không có xem qua giấy tờ.

“Nhiều đến chị vĩnh viễn cũng không rõ được, dù sao sau này có anh rể quản lý, nhân viên kế toán cao cấp sẽ giúp chị trích thuế.” Gặp vẻ mặt dửng dưng làm thịt dê của Thẩm Điệp Y, Thẩm Thiếu Dương cười vỗ vỗ tay cô, “Quên đi, dù sao chị chỉ cần quẹt thẻ, ký tên, những thứ khác, chờ chị lớn hơn có hứng thú học thì lại học.”

“Không phải chị nghĩ thấy ý em cười meo meo bảo chị ngốc đó chứ?”

“Sao em có thể cười chị? Chị không học qua đương nhiên sẽ không biết.”

“Chị sau này sẽ chậm rãi học hỏi.”

“Muốn em mời giáo viên tài chính và kinh tế giúp chị học không?” Cậu nói giỡn.

“Quá khoa trương rồi đấy.” Thường cậu một cái nhìn xem thường.

“Em mời chị đi xem triển lãm trang sức, coi như bồi tội.”

“Vậy chỉ đành tha cho em thôi.”

Lôi Húc Nhật phải tăng ca, buổi tối “Châu báu Hoàng Long” tổ chức triển lãm trang sức cao cấp hàng năm, mời khách VIP đến thưởng thức, vừa đúng mùa kết hôn, hiện trường thập phần náo nhiệt.

Thẩm Thiếu Dương cùng Thẩm Điệp Y tiến vào hội trường, vầng sáng của cô dâu đứng chuẩn lập tức hấp dẫn ánh mắt của các phu nhân danh媛, ào ào chúc mừng, cũng rất tò mò cô sẽ chọn đồ trang sức gì khi làm cô dâu.

Tổng giám đốc Tiết Thành Hồ tự mình tới bồi hai người xem trang sức, giải thích ý tưởng thiết kế trang sức năm nay.

Xem xong, VIP có thể tự do quyết định muốn ở lại hội trường mở party, có người yêu cầu đi lối khác xuống tầng dưới thưởng thức triển lãm, chọn mua.

Thẩm Thiều Dương nói muốn nhìn hai bộ trang sức lần trước Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Diệp Y đến chọn mua, còn đang khóa trong tủ sắt của công ty vàng bạc đá quý. Tiết Thành Hồ nói đương nhiên không thành vấn đề, tự mình dẫn bọn họ xuống tầng, xuyên qua mặt tiền cửa hàng, vào tận cùng bên trong mới là cơ quan quan trọng, chỉ có khách hàng VIP cao nhất mới được vào.

Ở phía trước cửa hàng, nghe thấy một giọng nữ bén nhọn âm ỹ, khiến bọn họ dừng bước lại.

Tiết Thành Hồ thân là tổng giám đốc, phải quan sát giám đốc quản lý Tiết Khả Lệ ứng phó thế nào với khách hàng khó đối phó.

Tiết Khả Lệ mắt thấy nhân viên nữ xinh đẹp thân thiện của cửa hàng cũng sắp bị Phương phu nhân này làm điên rồi, bởi vì Phương phu nhân không thích nhỏ giọng nói chuyện, luôn kéo to giọng sợ người khác không nghe thấy, đành phải tiến đến hỏi thăm. Thật là, còn tiếp tục nghe bà ta huênh hoang nữa, có khi lại làm khách hàng cho rằng tiêu chuẩn của “Châu báu Hoàng Long” đi xuống.

Tiết Khả Lệ lại cười nói: “Phương phu nhân, chúng tôi đã chiết khấu 95 phần trăm cho bà rồi.”

Phương phu nhân cao giọng. “Mới chỉ chiết 95, cho nên tôi mới tức giận, các cô có biết tôi là ai không? Tôi là bà thông gia của Tổng giám đốc Lôi xí nghiệp Lôi thị, con rể tôi là trưởng tôn Tổng giám đốc Lôi yêu thương nhất, coi trọng nhất, trang sức kết hôn của con gái tôi cũng chọn ở đây, giá trị vượt hơn 500 vạn tệ kìa, khách hàng VIP lớn như chúng tôi đây, hẳn là phải có quyền lợi yêu cầu chiết khấu ưu đãi.”

Vị phu nhân này, nơi này của tôi là hiệu đá quý, không phải cửa hàng quần áo hay cửa hàng túi da hàng hiệu, cả đời mới chỉ tiêu phí 500 vạn nguyên làm sao có thể thành VIP được? Chúng tôi nhìn là khách hàng quanh năm suốt tháng mua hàng kìa. Tiết Khả Lệ rất muốn chỉ mặt ngẩng đầu cao giọng hét ra, nhưng mà không được, khách hàng là lớn nhất, khách hàng là lớn nhất.

Lỗi tại Tiết Khả Lệ tiếp tục chịu nhịn Phương phu nhân đầu độc, vẫn khách khách khí khí, nụ cười không thay đổi nói: “Phương phu nhân, chúng tôi thực sự đã chiết khấu tốt nhất cho bà, bà chọn chiếc nhẫn gia công hạng nhất này, giá gốc 78 vạn 5 ngàn tệ, đã tính cho bà 75 vạn tệ, lại chiết khấu 95 phần trăm, còn lại 71 vạn 2 ngàn 5 trăm tệ, à, tính thành 71 vạn là được rồi, so với giá gốc lợi được 7 vạn 5 trăm ngàn, coi như đã đã đánh chiết tới chín, là VIP mới có ưu đãi đó, Phương phu nhân có thể suy tính chọn mua.....”

“Bác gái, xin chào, đã lâu không thấy,” Thẩm Diệp Y đi lên cùng mẹ Phương Lam Tâm chào hỏi.

“A, là Diệp Y à.” Vừa thấy cô đến, Phương phu nhân lập tức ra dáng quý phụ lấy thẻ tín dụng ra thanh toán.

Tiết Khả Lệ tươi cười còn sáng láng hơn cả đèn thủy tinh trên đầu, “Tiểu thư Diệp Y, cảm tạ cô lần trước mua một lần mười hai chiếc nhẫn,” Đây mới là VIP nhé, làm cô được lĩnh tiền thưởng thật sướng nha.

Phương phu nhân vừa nghe chịu không được, bắt lấy cánh tay Thẩm Diệp Y, “Cô mua một lần mười hai chiếc nhẫn? Tổng giám đốc Lôi sao có thể thiên vị cô như vậy được, cô cũng không phải vợ trưởng tôn.....”

“Bà làm cái gì?” Thẩm Thiều Dương dùng lực tách tay của Phương phu nhân ra, thấy cánh tay của Thẩm Diệp Y bị bầm đến đỏ, sắc mặt cậu lạnh lùng quát: “Tôi tặng chị gái mười hai chiếc nhẫn làm lễ vật đính hôn, bà có ý kiến?”

“Cậu tặng?” Phương phu nhân ghen hòng.

Thẩm Diệp Y trừng mắt nhìn em trai, “Em xem đi, chị đã nói mua một lần mười hai chiếc là quá nhiều, người ta sẽ cười em thô tục, em cứ không tin.”

Tiết Khả Lệ vội nói: “Không có, không có người nào cười. Ngược lại, điều này chứng tỏ ánh mắt Thẩm tiên sinh là hạng nhất, nhìn ra được mỗi chiếc nhẫn đều xứng với Thẩm tiểu thư xinh đẹp.”

Thẩm Thiều Dương nở nụ cười, “Tiết quản lý vẫn năng ngôn thiện đạo như vậy.”

Phương phu nhân không cam lòng rơi xuống thế hạ phong, càng nên vì con gái tranh nói, “Muốn mua, thì phải mua vật quý báu đáng giá truyền cho con gái hoặc vợ, mấy vạn tệ thuận tiện mua mười hai chiếc nhẫn, không bằng mua một chiếc nhẫn kim cương trăm vạn tệ.”

Tiết Khả Lệ che lại môi đỏ, “Ha ha..... Phương phu nhân thích nói đùa, đơn giá trang sức thấp hơn trăm vạn tệ, chúng tôi cũng không có mặt mà đưa đến quý phủ của Thẩm tiên sinh.” Cho tức chết bà.

Phương phu nhân cũng ha ha cười theo, cười đến thực giả.

Con người lạnh lùng của Thẩm Thiếu Dương bỗng nhiên hiện lên ánh sáng nhu hòa, “Chị, Tổng giám đốc Lôi đưa chị hai bộ trang sức, chị chọn kim cương cùng hồng bảo, nhưng mà, em thấy ‘Vô tam bất thành lễ’, hôm nay đã đến đây rồi, chị chọn thêm một bộ lam bảo, em tặng chị.”

Anh em Tiết Thành Hổ cùng Tiết Khả Lệ, đều vui đến nhún mào.

Thẩm Điệp Y trên mặt hiện lên chút không được tự nhiên, “Xấu hổ quá, Húc Nhật nói anh ấy sẽ tặng, lần sau đến chọn.”

“Em đây đương nhiên không thể đoạt của anh rể, chị thấy trên châu thế nào? Gần đây trên châu có màu rất lưu hành.”

“Chị không mua em có mất hứng không?” Cô biết em trai mà tùy hứng lên thực đáng sợ.

“Có, em muốn tặng, chị không nhận, em sẽ tức giận.”

“Vậy chị chọn một bộ là được.....”

Phương phu nhân dường như rất cực đã tỉnh ngộ, ngăn trước mặt Điệp Y truy vấn: “Tôi không nghe sai, ông nội thông gia tặng cô hai bộ trang sức?” Nói đùa à, mới tặng con gái bà một bộ trang sức kim cương, bà liền mừng rỡ khoe khắp nơi, kết quả cư nhiên lại tặng Thẩm Điệp Y hai bộ trang sức, không công bằng. “Đợi chút, tôi biết rồi, cô nhất định chỉ chọn tùy tiện, hai bộ trang sức giá cùng lắm chỉ ba trăm vạn? Bốn trăm vạn?” Không thể cao hơn vợ trưởng tôn năm trăm vạn nguyên, Phương phu nhân trong lòng nhận định như thế.

Thẩm Thiếu Dương giống như nghe được truyện cười, lạnh hừ một tiếng, “Cả đời một lần hôn lễ, ba trăm vạn tệ chỉ mua được một chiếc nhẫn kim cương.”

“Như vậy rất cuộc là bao nhiêu tiền?” Phương phu nhân nhất định phải hỏi rõ được.

Thẩm Điệp Y có chút không quá vui vẻ với khí thế bức người của bà ta, “Cháu không có hỏi giá, cho nên không biết.”

Phương phu nhân truy hỏi Tiết Thành Hổ, Tiết Thành Hổ lộ ra nụ cười nhạt, “Ngày mai tôi lại mặt đưa giấy tờ đến văn phòng cho Tổng giám đốc Lôi, mời Phương phu nhân tự mình đến hỏi Tổng giám đốc Lôi, người bán chúng tôi phải giữ bí mật.”

Phương phu nhân cao ngạo ngẩng đầu, thanh âm giống như nặn ra từ trong kẽ răng, “Tôi đương nhiên phải hỏi rõ ràng, nhất định phải truy hỏi rõ ràng. Con gái tôi không thể bị bạc đãi, ông nội thông gia nếu thiên vị Điệp Y, tôi không thể không bảo ông ta bổ sung thiếu hụt cho con gái tôi.”

Hừ một tiếng, vì con gái chủ trì công đạo xong, đương nhiên phải đeo nhẫn kim cương hôm nay mua mà đi, gia tăng khí thế đàm phán.

Thẩm Điệp Y có chút lo lắng. “Có cần phải nói với chị hai một tiếng không?”

“Không cần.” Thẩm Thiếu Dương lắc lắc đầu. “Chị, chị gọi Phương Lam Tâm một tiếng ‘Chị hai’, kỳ thực chỉ là ‘Đường tẩu’ thôi, cha mẹ chồng của Phương Lam Tâm không phải cha mẹ chồng của chị, chị không cần đi quản chuyện nhà người ta, bọn họ sẽ không vui vẻ, ngược lại làm anh rể khó xử.” Tiểu ác ma trong người lại chê bai nhếch miệng, khiến Phương phu nhân tới đại não một trận mới hay, huyền não làm Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm mặt xám mào tro mới vui.

“Vậy chị mặc kệ, Húc Nhật mỗi ngày công việc bận rộn, không thể vì một chuyện nhỏ làm tăng phiền não cho anh ấy.”

“Điệp Y thật thông minh, một chút liền hiểu.”

“Chị cũng cảm thấy mình trở nên thông minh nhé.”

“Ngoan, chúng ta vẫn nên nhờ Tiết tổng đưa đi nhìn trang sức.”

Tiết Thành Hồ tiến lên một bước, “Mời hai vị.”

Tiết Khả Lệ nhìn bọn họ đi vào một cánh cửa khác, chặc chặc lấy làm kỳ, luôn cảm thấy đôi chị em sinh đôi này là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào? Đêm nay rất cực thấy rõ ràng.

Chị gái là thiên sứ, em trai là ác ma.

Ác ma lại thành hộ thần của thiên sứ, hơn nữa, chết tiết, thật sự là khách hàng tốt nhất đẳng kìa.

8. Chương 8

Trở về từ tuần trăng mật, đã là trời thu mát mẻ.

Ngày đầu tiên đi làm sau khi kết hôn, Lôi Húc Nhật tự nhiên nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của nhóm cấp dưới.

Lái xe trợ giúp mang theo hai túi to đựng đồ, đặt lên bàn.

Lôi Húc Nhật rạng rỡ. “Lúc tôi không có mặt, các vị đồng nghiệp vất vả rồi! Bà xã tôi chuẩn bị lễ gặp mặt nho nhỏ tặng các vị, nam một túi, nữ một túi, tự mình tới chọn.” Trong tiếng reo hò của chúng đồng nghiệp, anh cầm lấy một hộp nhỏ trên cùng được đóng gói tinh xảo, trực tiếp đưa cho Ngũ Thanh Nhu. “Chỉ có cái này có tên ở trên, bà xã tôi đặc biệt chọn cho cô.”

Ngũ Thanh Nhu thụ sủng nhược kinh. “Phu nhân tặng riêng tôi?”

Lôi Húc Nhật nở một nụ cười. “Bà xã tôi khả năng muốn cô đặc biệt chú ý tới quan hệ bạn bè nữ giới của tôi, nếu có chút gió thổi cỏ lay, hãy lập tức thông báo cho cô ấy.”

Mọi người cười vang. Lôi lão hồ cứ nhiên nói chuyện đùa, ma lực tình yêu thật ghê gớm.

“Mặt khác, tết Trung thu năm nay, bà xã tôi mời các vị đến nhà mở tiệc thịt nướng.” Lại một trận reo hò, Lôi Húc Nhật chậm rãi thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mặt hồ muốn ăn thịt, “Nhưng trước khi muốn vui vẻ mở tiệc thịt nướng, trước hết phải để tôi biết thành tích công tác của mọi người gần đây. Thư ký Ngũ, cô đến báo cáo hành trình hôm nay.”

“Vâng.” Ngũ Thanh Nhu cầm lấy tập tư liệu trên bàn, tiến vào phòng tổng giám đốc.

Lôi lão hồ đã về, mọi người cảm lễ vật trở về vị trí, ngay cả thời gian mở quà cũng không có.

Thẳng đến giờ nghỉ trưa, mọi người mới bắt đầu mở quà. Quà gặp mặt vốn chỉ là lễ vật nhỏ mấy trăm tệ tới một ngàn tệ, để người nhận cảm nhận được tấm lòng chú trọng.

Nhưng là, “Oa..... Oa..... Oa.....” Bắt đầu có tiếng kêu.

Nhóm phụ nữ được tặng đồ trang sức, có người rút được vòng cổ, có người rút được khuyên tai, có người là vòng tay, không có lặp lại, hơn nữa tất cả đều là kiểu dáng mới nhất được thiết kế.

“Nhãn hiệu này lần trước tôi đi dạo qua, một cái vòng tay cũng muốn năm, sáu ngàn tệ nhá!” Có người thét chói tai.

Nhóm đàn ông rút được đều là ví da thật, mỗi người mỗi cái khác nhau. Có người lập tức đổi ví mới sử dụng.

Mọi người đều rất tò mò Ngũ Thanh Nhu được tặng cái gì? Không chống lại được mọi người ồn ào, cô đành phải đưa ra, là dây chuyền một viên xinh đẹp.

“Oa ~~~~ tối thiểu cũng phải hơn hai vạn đi! Thư kí Ngũ thật tốt quá!”

“Bắt quá thư kí Ngũ người ta đi theo tổng giám đốc lâu nhất, cho nên đáng giá!”

Mọi người đều thực vui vẻ được nhận lễ vật tốt như vậy.

Lôi Húc Nhật ngày đầu tiên đi làm sau khi kết hôn, những ngành khác có không ít người lợi dụng giờ nghỉ trưa qua la cà, muốn nhìn bộ dáng đáng thương của nhóm người lại phải rơi vào thời kì nước sôi lửa bỏng.....

Kết quả, một đám lại hâm mộ muốn chết, một truyền mười, mười truyền một trăm, đương nhiên cũng truyền đến phòng PR, nhân viên nữ phòng PR còn kết bạn đi lên xem vòng cổ người ta được nhận, khuyên tai, vòng tay, mỗi cái đều quá đẹp, thiết kế thật có cảm xúc, từng cái đều nghĩ mà muốn có, trở lại phòng PR không khỏi nói ra miệng oán hận.

“Cùng là cháu dâu tổng giám đốc, sao biểu hiện lại kém như vậy? Cùng là thiên kim hào môn, một người thì keo kiệt, một người lại rất hào phóng. Lúc ấy chúng ta được cái gì? Một hộp sôcôla nhỏ tí, không tới ba trăm tệ.”

“Đừng ngốc vậy, kẻ có tiền cũng chia cấp bậc. Một triệu, vài tỷ, cùng mấy trăm triệu, mấy ngàn triệu tài sản đâu có giống nhau. Nhà mẹ đẻ của trợ lý Phương là nhà cậu cô ta, có tiền cũng không tới phiên cô ta dùng.”

“Cho dù tài sản chỉ có mấy trăm triệu tệ, so với chúng ta cũng tốt hơn gấp ngàn lần, lại keo kiệt như thế. Nhìn phu nhân tổng giám đốc người ta mà xem, rất biết làm người, tặng vòng cổ, vòng tay, khuyên tai giá trị, làm người ta mỗi lần đeo đều nhớ đến cô ấy, cỡ nào dụng tâm, lại còn tri kỷ.”

“Tặng quà nên đưa người ta để vào lòng, mới gọi là người tài giỏi.”

“Thực hâm mộ người ở tầng 18 quá!”

“.....”

Dùng xong cơm trưa trở về, Phương Lam Tâm bụng mang thai ba tháng, đứng ở cửa lớn, nghe thấy mà một bụng hỏa, xoay người đi ra, càng nghĩ càng tức, nhìn thấy một gian phòng họp trống, đi vào đóng cửa lại, tìm một cái ghế ngồi xuống, há mồm thở dốc, cô sợ bản thân không nhịn được mà hét đi ra.

“Điện Y,” Cô gọi điện muốn hỏi Thẩm Điện Y có ý gì, “Nghe nói cô đưa cấp dưới của chồng cô mỗi người một phần lễ gặp mặt, mọi người vui vẻ đòi mạng, cô thật biết làm người đấy!” Câu cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật thế sao? Em phải cảm ơn Quách quản gia và Quách Nguyệt mới được.” Thẩm Điện Y chỉ có nụ cười ngừng cười ha ha. “Tất cả thứ đó đều do bọn họ chuẩn bị giúp em, bọn em đi tuần trăng mật về sẽ đưa đến nhà. Mọi người đều rất vui sao? Vậy thật tốt quá! Thiếu Dương nói chuyện em phải học còn rất nhiều, quả nhiên không sai.”

Phương Lam Tâm nhứt chí treo điện thoại. Cô có thể đi mắng Quách quản gia cùng Quách Nguyệt sao? Bọn họ nhất định cũng nghe lệnh mà làm. Huống chi, chuyện này liên qua gì đến cô? Nhà mẹ đẻ Thẩm Điện Y thay cô ta lo lắng mọi việc, bởi vì cô ta ngốc, cho nên Thẩm Thiếu Dương nhất định chuyện gì cũng thay cô ta suy nghĩ, không ngờ còn có Quách quản gia trung thành cũng nhắc nhở.

Chuyện này căn bản không liên quan đến Phương Lam Tâm! Nếu cô không nghe những lời này, ngay cả chuyện mọi người trong công ty lấy cô so sánh với Thẩm Điện Y cũng không biết, cô sẽ không tức giận, sẽ không cảm thấy..... xót xa.

Đúng vậy, xót xa.

Có vẻ như, hạnh phúc trở nên nhỏ bé, bắt đầu cảm thấy xót xa.

Nhớ lại trước khi Lôi Húc Nhật và Thẩm Điện Y kết hôn, mỗi ngày đều trở về cùng ông nội, cha mẹ chồng của cô cùng nhau thảo luận chi tiết hôn lễ, trăm tờ thiệp mời phát ra, sắp xếp vị trí bàn ghế nào, vô cùng nhọc lòng.

Lôi Chi Phàm, Phương Lam Tâm cùng con gái chưa xuất giá (chắc là em gái LCP) đều ngồi phòng khách dự thính, ngẫu nhiên đưa ra ý kiến, làm chuyện cưới xin, vui vẻ cũng thật ầm ập.

Lúc này, Phương phu nhân đột nhiên được người giúp việc mời vào, bà thông gia đấy, ai dám chậm trễ?

Tổng giám đốc Lôi lại kéo xụ mặt. “Bà thông gia, tôi từng nói với bà, cháu trai kết hôn tôi vui vẻ muốn tiêu bao nhiêu là chuyện của tôi, bà dựa vào đâu mà đến tra hỏi?” Lại còn lên công ty yêu cầu gặp ông, muốn ông nói rõ ràng, quả thực khó hiểu! Thông báo cho con trai, thật vất vả mới đem bà ta đi được, nhưng trong lòng tức đến gần chết.

Phương Lam Tâm có dự cảm xấu. “Mẹ, mẹ tới làm gì?”

Phương phu nhân lần này có chuẩn bị mà đến, ăn mặc so với đi dự tiệc cưới còn long trọng hơn, không làm con gái mất thể diện. “Đứa nhỏ ngốc, mẹ không đến không được? Con bị người nhà chồng bạc đãi mà không biết!”

Lôi phu nhân không vui vẻ gì, Lôi Chi Phàm cũng xấu hổ, “Mẹ, người nhà chúng con đều vô cùng yêu thương Lam Tâm, hơn nữa cô ấy lại mang thai, ai dám bạc đãi cô ấy?”

Phương Lam Tâm vội nói: “Đúng vậy! Mẹ, mọi người đối xử tốt lắm, mẹ không cần nói lung tung!” Cô rất sợ mẹ nói ra yêu cầu mua nhà ở đây, mẹ cô muốn hưởng phúc của con gái, không muốn ăn nhờ ở đậu nữa.

Lôi Húc Nhật gặp không khí bất thường, sợ nhìn vẻ xấu xí của người ta, sắc mặt bác trai, bác gái chưa từng khó nhìn qua như vậy. “Bà thông gia có việc trò chuyện với nhau, cháu cùng Diệp Y tốt hơn nên về trước.”

Tổng giám đốc Lôi gật gật đầu. Lôi phu nhân gần như cảm kích nhìn anh một cái.

Phương phu nhân thế nhưng lại thét ra lệnh: “Các người không được đi! Chuyện này có liên quan đến các người.”

Lôi Húc Nhật trách mắng: “Quái gở!”

Thẩm Diệp Y trấn an vỗ vỗ tay anh, cười ngọt ngào với Phương phu nhân. “Bác à, chúng cháu đâu có đắc tội bác đâu!”

Phương phu nhân vừa vặn mượn đề tài để nói chuyện của mình, “Chỉ là cô ở ‘Châu báu Hoàng Long’ chọn trang sức đắt hơn Lam Tâm, cô phải tội tôi! Còn có, nghe nói Tổng giám đốc Lôi bỏ hai ngàn vạn tệ giúp các người trang hoàng nhà mới, vì sao Chi Phàm không có? Con gái tôi cùng con rể không phải đã ăn khổ sao? Hôm nay tôi đến muốn đòi công đạo, mời Tổng giám đốc Lôi công bố giá trị đồ trang sức Diệp Y chọn là bao nhiêu, trừ đi năm trăm vạn tệ, đem chỗ thiếu hụt bù cho con gái tôi, bồi thường con gái tôi hai ngàn vạn tệ!”

Một hơi nói xong, chính khí lẫm liệt.

Nhưng toàn bộ người nhà Lôi gia, bao gồm cả Phương Lam Tâm ở trong, đều trợn mắt há mồm giống như nghe được chuyện ma quỷ.

Tổng giám đốc Lôi trợn mắt nhìn vợ của con trai. “Xem xem các người kết thông gia tốt gì rồi!” Con dâu sợ hãi cúi đầu, trong lòng oán tránh Phương phu nhân muốn chết.

Phương phu nhân cũng sợ, nhưng vì làm mẹ, vì con gái bà bất cứ giá nào.

Tổng giám đốc Lôi dù sao cũng là người xông qua cảnh đời, rất nhanh tỉnh táo lại. “Bà thông gia, Lam Tâm là đứa nhỏ tốt, vào cửa đến nay không có phạm sai lầm, tôi thực vừa lòng. Hy vọng không cần đem lỗi của bà thành cái sai của con bé, mời bà mau về!”

“Tôi sai ở đâu? Yêu cầu tôi đưa ra là hợp tình hợp lý!” Phương phu nhân thủ tiết đến nay, đều trông cậy vào con gái, con gái càng có tiền bà mới càng có thể hạnh phúc.

Tổng giám đốc Lôi lạnh mặt. “Bà thông gia, tôi ở cái nhà trước mắt này có giá bao nhiêu, bà biết không? Đoán dè chừng cũng phải hai triệu trở lên. Phòng này tương lai để lại cho trưởng tử trưởng tôn, về sau nhất định là con rể bà, Bà không cần nhất thời vội vã. Mà tôi, có hai cháu trai, sản nghiệp tổ tiên để cho trưởng tôn, chẳng lẽ không nên vì đứa cháu trai khác mà mua nhà ở sao?”

“Nhưng là.....” Thanh thế yếu xuống.

“Tôi vốn tính dùng một triệu hai ngàn vạn tệ mua cho Húc Nhật nhà mới, nhưng Thẩm gia dành trước một bước mua biệt thự hoa viên, tôi chỉ dùng hai ngàn vạn tệ trang hoàng, bà nói xem là lời hay lỗ?”

“Cái này.....”

“Nếu bà thông gia muốn tính rõ ràng như vậy, ông già tôi đây cũng không thể lừa gạt bọn trẻ. Húc Nhật, chốc nữa ta sẽ gọi người chuyển một triệu còn thiếu vào tài khoản của cháu, nhớ nói với Thẩm gia một tiếng.”

“Cám ơn ông nội.” Lôi Húc Nhật trong lòng buồn cười, Phương phu nhân cái này gọi là tiền mất tật mang.

Lần này, bọn họ muốn đi trước, Phương phu nhân không ngăn trở.

Người nhà Lôi Chi Phàm tức Phương phu nhân muốn chết, chỉ có Phương Lam Tâm lòng tràn đầy lạnh lẽo.

“Tổng giám đốc Lôi, cái này không công bằng.....” Phương phu nhân thực đau lòng.

“Bà thông gia nếu còn có dị nghị, như vậy được rồi, bà thân là nhà mẹ đẻ của Lam Tâm, bà giúp Lam Tâm mua một căn nhà, phí trang hoàng tôi sẽ trả, tuyệt không nói đùa.”

Lôi Chi Phàm ước ao nhìn mẹ vợ. Phương phu nhân quẫn.

“Tổng giám đốc Lôi, ông..... Biết rõ nhà chúng tôi không giống, làm sao có thể so sánh như thế?”

“Tôi không so sánh, là bà thông gia luôn không ngừng so đo.”

“Nhưng là..... Nhưng là Diệp Y chọn trang sức còn đắt hơn của Lam Tâm, điểm ấy ông không thể phủ nhận! Lam Tâm nhà tôi hiểu chuyện lại hiền tuệ, biết giúp ông tiết kiệm tiền, thế còn Thẩm Diệp Y đâu?”

“Tôi muốn là cháu dâu có thể tạo ra giá trị lớn nhất, không phải cháu dâu biết tiết kiệm.” Ánh mắt Tổng giám đốc Lôi khôn khéo lạnh lùng, không chút lưu tình bắn qua, “Diệp Y là loại người nào? Là cháu gái duy nhất của Thẩm đại lão, là chị gái sinh đôi của Thẩm Thiếu Dương, toàn bộ ‘Tập đoàn Đế Khánh’ là núi dựa của con bé, bà có hiểu được hồi môn của con bé có bao nhiêu không? Cái khác không đề cập tới, chỉ riêng cổ phiếu đã cho con bé ba vạn, một phần trong đó là cổ phiếu xí nghiệp Lôi thị của tôi, tôi nghe Thẩm đại lão có nói, trước mắt Diệp Y là đại cổ đông thứ bảy của xí nghiệp Lôi thị. Đương nhiên, cũng cho con bé cổ phiếu ‘Đế Khánh’. Mà cái đó, sẽ trở thành trợ lực lớn nhất cho cháu trai Lôi Húc Nhật tôi, hàng năm tạo ra giá trị bao nhiêu bà có thể tưởng tượng được sao?”

Cha mẹ Lôi Chi Phàm, chính thức hồi không kịp.

Phương phu nhân sắc mặt đỏ lại trắng, trắng rồi lại hồng. “Nhưng mà..... Lam Tâm nhà chúng tôi có tài cán! Chỉ cần cho con bé cơ hội, bản thân nó sẽ tạo ra giá trị lớn nhất, mà Thẩm Diệp Y cái gì cũng không.....”

“Mẹ, con xin mẹ không cần nói nữa!” Phương Lam Tâm che mặt.

“Mẹ nói là nói sự thật!”

“Bà thông gia có biết khách hàng khó đối phó nhất của xí nghiệp Lôi thị là ai không?”

“Không biết.”

“Là thái tử gia của ‘Đế Khánh’, Thẩm Thiếu Dương.” Tổng giám đốc Lôi nhẹ nhàng nói, lại nặng tựa nghìn vàng. “Cái gì Diệp y cũng không cần làm, con bé chỉ cần trang điểm xinh đẹp, duyên dáng sang trọng lẳng lặng đứng bên người Lôi Húc Nhật, sẽ được sự ủng hộ lớn nhất của Thẩm đại lão cùng Thẩm Thiếu Dương. Diệp Y cười nhiều một phần, Thẩm Thiếu Dương sẽ gây khó dễ với xí nghiệp Lôi thị ít đi một phần. Con bé còn cần làm gì?”

Phương phu nhân cả người cứng lại, trầm mặc không nói.

“Bà thông gia còn muốn so đo với tôi chuyện trang sức Diệp Y chọn bao nhiêu tiền? Nếu bà không còn chuyện khác muốn thảo luận, tha lỗi cho ông già tôi không bồi được.” Tổng giám đốc Lôi không nhìn bắt luận kẻ nào, lên tầng nghỉ ngơi.

Một đám heo, hôm nay mới biết hồi hận!

Sắc mặt cha mẹ Lôi Chi Phàm xám tro đi lên tầng nghỉ ngơi, thật sự cần nằm một chút, miễn cho té xỉu. Con gái chưa xuất giá cũng chuẩn mất, vội vàng tuyên truyền tiết mục thực tế “Ông nội đại chiến bà thông gia” cho nhóm chị gái.

Mọi người ngay cả chào hỏi cũng không thềm, chuẩn đi không còn một móng. Chỉ có Lôi Chi Phàm cùng Phương Lam Tâm đi không được, cùng Phương phu nhân ba người ngây ở đại sảnh, không biết làm sao cho phải. Cuối cùng vẫn là Lôi Chi Phàm có phong độ đưa mẹ vợ về.

Từng ngày từng ngày trôi qua, ở bên ngoài sóng yên biển lặng, nhưng Phương Lam Tâm biết, tất cả không giống như trước.

Cô có thể trách ai? Trách mẹ sao? Trách mẹ không nên chạy tới đây náo loạn, huyên náo làm ông nội đem sự khác biệt giữa cô và Thẩm Điệp Y toàn bộ lộ ra dưới ánh mặt trời, làm mọi người bắt đầu so sánh.

Cha mẹ chồng không có lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng trong lời nói chính là thiếu một chút thân thiện. Lôi Chi Phàm không nói gì, bởi vì hần vẫn hưởng thụ như cũ, bất giác có cái khác, chính là hần bắt đầu thường không tập trung đi ra ngoài hẹn hò với hồng phần tri kỷ, nếu cô cùng hần cãi nhau, hần liền chặn cô hai câu, “Suy nghĩ một chút anh vì em hi sinh cái gì, anh không thật sự đi ngoại tình đã tính không làm em thất vọng rồi.”

Phương Lam Tâm lại không thể phản bác, đây mới là chỗ cô cảm thấy đau khổ nhất.

Nếu Thẩm Điệp Y không gả cho Lôi Húc Nhật thì tốt rồi! Như vậy, có phải hạnh phúc của cô có phải sẽ luôn kéo dài mãi không?!

Họp lớp trung học hai năm một lần, tổ chức ở khách sạn K.

Ba mươi bảy bạn nữ cùng trường, có ba mươi người tham dự, đại bộ phận đều đã kết hôn, một số ít còn bận bịu sự nghiệp, tính ba mươi tuổi mới kết hôn.

Kết hôn sớm như Phương Lam Tâm, đã sinh được hai cô con gái, trước mắt đang mang thai thứ ba, một năm một đứa, tỉ số cống hiến nâng cao sinh đẻ rất nhiều. Do chồng là Lôi Chi Phàm cũng tham dự, rất nhiều bạn học nữ còn độc thân ghen tị, tiết mục “Cướp vị hôn phu của bạn thân” oanh liệt năm đó, không còn người nhắc lại nữa. Mọi người đều đã chín chắn, sẽ không giáp mặt vạch vết sẹo của người ta, huống hồ người ta còn “hạnh phúc tỏa sáng” mang theo chồng tới, tỏ vẻ lựa chọn của cô ta năm đó là đúng.

Thẩm Điệp Y một người đi, mọi người quan tâm hỏi cô, “Chồng không đến cùng cậu sao?”

“Anh ấy còn đang họp, không biết có đến kịp không nữa?” Thẩm Điệp Y vẫn cười yếu điệu như thế.

“Sao chồng cậu cùng ông xã tôi giống nhau số khổ như vậy? Cuối tuần còn muốn tặng ca họp.” Lí Điển Dung cười cợt nói: “Như Lam Tâm vẫn là tốt nhất, đến chỗ nào chồng cũng cùng đi theo.”

“Anh hai chị hai có tiếng là đôi vợ chồng ân ái!”

“Đương nhiên là phải ân ái! Có bao nhiêu ánh mắt nhìn đâu!”

Thẩm Điệp Y cười nói sang chuyện khác, “Diễn Dung, chúc mừng cậu sinh con, khi tới trung tâm ở cữ thăm cậu, mẹ chồng cậu vui vẻ cười toe toét.”

Lí Điển Dung cười đến thực kiêu ngạo. “Cậu không phải cũng giúp ông xã sinh một thằng nhóc mập hay sao, tiệc rượu đầy thánng làm đến là long trọng, tôi nhìn mà lòng ngứa ngáy, về sau liền yêu cầu ông xã đối chiếu mà noi theo.”

“Thời gian trôi thật nhanh! Trong nháy mắt đã có rất nhiều bạn học kết hôn làm mẹ, cả ngày đều bận rộn chuyện con cái, nhưng mà bận rộn này thực vui vẻ, thực thỏa mãn.” Thẩm Điệp Y chỉ cần nghĩ đến Lôi Húc Nhật dù bận thế nào cũng cố gắng về nhà ăn cơm, chọc con vui, liền cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

“Ai nói không phải chứ? Tuy rằng trong nhà có mời người hầu, bảo mẫu, nhưng không ai có thể thay thế người mẹ. Ông xã tôi nói anh ấy vô cùng cảm ơn tôi nguyện ý ở nhà chăm con.” Lí Điển Dung gả ột nhà xí nghiệp đời thứ hai, ông xã bận rộn chứng tỏ được xem trọng, có hy vọng tiếp ban, tuyệt không để ý có thể cùng vợ đến tham dự hội bạn học hay không. “Điệp Y, tôi lên hỏi chút này! Cậu và Phương Lam Tâm trở thành chị em dâu, thật sự không để ý chút nào sao?”

“Mình tuyệt không để ý, thật đó.” Thẩm Điệp Y sung sướng cười khê, “Chuyện đều đã qua nhiều năm, mình lên nói cho cậu chút chân tướng này, thật ra, mình thật cảm ơn Phương Lam Tâm khi đó đoạt Lôi Chi Phàm đi.”

“Cái gì? Là thật sao?”

“Không sai. Mình cũng không yêu Lôi Chi Phàm, nếu bị trưởng bối bắt buộc cưới, mình mới khóc đâu! May mắn, Lam Tâm đoạt Lôi Chi Phàm đi, bọn họ có tình thì thành người nhà, mình gả cho ông xã Lôi Húc Nhật, tất cả đều vui mừng!” Thẩm Điệp Y cười thần bí, “Không được nói cho Lam Tâm đâu nhé! Ngoắc tay nào.” (aoi: mấy tuổi r chi? -_____ - Điệp Y: *hậm hực*..... Lôi hổ già:*liếc* có ý kiến!!? aoi: éc...)

“Tôi sẽ không nói cho Lam Tâm.” Lí Điển Dung móc ngón út với cô. Nhưng không hứa sẽ không nói cho người khác nha!

“Mặc kệ thế nào, tất cả mọi người gả đi đều rất hạnh phúc, kết cục đẹp là tốt rồi.”

Chẳng qua không hạnh phúc sẽ không chạy tới cho cậu xem! Lí Điển Dung phát giác Thẩm Điệp Y vẫn hồn nhiên ngốc nghếch như trước.

“Chỉ mong con cậu giống chồng cậu, không cần giống cậu.” Không khách khí châm chọc.

“Nhưng ông xã mình nói giống mình mới thích!”

“Thế này chứng tỏ chồng cậu thực sự yêu cậu, mới bằng lòng dỗ.” Lí Điển Dung thật sự phục cô. “Đúng rồi, Lam Tâm là lần thứ ba! Xác định là con trai?”

“Cái này chưa biết được! Tuần trước về bồi ông nội ăn cơm, mọi người đều thực vui vẻ chị ấy lại mang thai, tuy hy vọng nhất lần này là con trai, nhưng bác trai, bác gái đều nói bình an khỏe mạnh là quan trọng nhất.”

Ngoài mặt đương nhiên phải nói vậy rồi, ngốc! Nếu thực sự không có áp lực, có người phụ nữ nào chịu được mỗi năm sinh một đứa, đáng người đều biến hình hết cả.

Phương Lam Tâm kéo tay chồng cùng bạn học xung quanh ôn chuyện cũ, phụ nữ có thai là lớn nhất, Lôi Chi Phàm tự nhiên hầu hạ ở bên, ánh sáng hạnh phúc làm người ta hoa mắt.

Một bạn học nữ đi tới hỏi Thẩm Điệp Y, “Vợ chồng chị hai cậu thật sự hạnh phúc vậy sao?”

“Đúng, mọi người có mắt đều thấy!” Thẩm Điệp Y mặt mày hớn hở.

“Nhưng là, tôi có nghe vài người nói, Lôi Chi Phàm sau khi kết hôn không khác mấy, luôn có hồng phấn tri kỉ bên người, lại còn không chỉ một người.”

“Đó là lời đồn! Mình cũng không nghe chị hai nói qua.”

Cô ta đương nhiên sẽ không nói với cậu, nói cho cậu không phải là “tự tát vào mặt mình” sao? Lí Điển Dung lắc lắc đầu. Thẩm Điệp Y là bông hoa quý hiếm, bông hoa ngu ngốc quý hiếm!

Mười hai rưỡi trưa, lúc đang muốn ngồi vào chỗ, Lôi Húc Nhật rốt cục chạy tới, qua tuổi ba mươi, anh càng gặp trăm ố cơ trí, tản mát ra sự tự tin của một nhà xí nghiệp trẻ tuổi.

Đường nét gương mặt kiên cường khi nhìn thấy bông hoa yêu kiều động lòng người rõ ràng trở nên ôn hòa, “Thực xin lỗi, anh đến chậm.” Ôm lấy cô nhẹ nhàng hôn.

Thẩm Điệp Y cười dịu dàng, “Anh vất vả rồi, cảm ơn anh trăm bận mà còn đến riêng đây.”

Lôi Húc Nhật cười khê. “Để anh xem, kỳ quái, sao hôm nay em còn đẹp hơn hôm qua chứ?”

“Ai nha, bởi vì ông xã hôm nay còn đẹp trai hơn hôm qua, nếu em không đẹp chút, sợ ông xã bị lừa chạy mất.”

“Ai có dũng khí lừa anh?”

Thân hình cao ngất, mày rậm lệ mắt, khí thế uy hiếp bức người, là phụ nữ khác thực sự sẽ bị dọa nhũn chân.

“Em, em, em lừa anh đem đến đây nhá!” Thẩm Điệp Y vội vàng tự đề cử.

“Là anh lừa em đi!”

“Cũng đúng, em là ngoan ngoãn bị anh lừa đi!” Kiều thê đầu vô mồm không thỏa mãn.

Lôi Húc Nhật vừa lòng tới ôm kiêu gấu.

Thân mật này nghe thật lọt tai, chân tình biểu lộ, khiến người ta ca ngợi.

Khi liên hoan, tám người một bàn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Lôi Húc Nhật chưa bao giờ đối xử qua loa với Thẩm Điệp Y, bởi vì công việc bận rộn, mỗi ngày không bồi cô lâu được, ngược lại càng quý trọng thời gian hai người ở chung, ở bên bà xã anh đút em một miếng bít tết, em đút anh một con tôm hùm, tự tự nhiên nhiên, không để ý tới ánh mắt người ngoài.

“Anh có thấy mệt mỗi không? Buổi chiều còn phải về công ty sao?”

“Từ giờ đến mai, anh đều là của em.” Anh ở bên tai cô nói, “Sau khi tan họp, chúng ta mang con đi khách sạn mùa xuân tắm suối nước nóng một đêm, thế nào?”

“Quá tuyệt vời!” Tiếng cười như chuông gió thanh thúy dễ nghe.

Lôi Húc Nhật thích nghe tiếng cười như vậy, khiến anh cảm thấy tất cả vất vả đều được bù đắp, hướng chỉ cô gái nhỏ này còn vì anh sinh một đứa con, một thằng nhóc có khổ người to khỏe giống anh. Chẳng qua, anh cùng Thẩm Thiếu Dương vô cùng nghi ngờ, nhóc con to khỏe kia được di truyền cái đầu thiên tài. Bọn họ đều nhất chí bảo trì im lặng, một thời thơ ấu vui vẻ so với bất kì thứ gì đều đáng quý hơn.

Các bạn học, không cùng bạn đời đến dự rất nhiều, đã kết hôn đều muốn nhân cơ hội này thả hơi, để con cho chồng trông, tự mình đi thoải mái một chút, cầu còn không được.

Nếu có chồng ngồi bên cạnh, muốn oán trách cha mẹ chồng cùng em chồng tới mức phun cả mật vàng cũng không có cách.

Chỉ có mới cưới không lâu, hoặc đời sống hôn nhân không có áp lực gì, hoặc không ở cùng cha mẹ chồng, mới có thể mang chồng tới cùng tham dự, tiện thể hẹn gặp.

Lí Điển Dung ngồi cùng bàn với Phương Lam Tâm bội phục nói: “Cậu là người lợi hại nhất trong nhóm chúng ta, ngoại trừ cha mẹ chồng, còn có năm cô chị em chồng, tôi vừa nghĩ mà da đầu muốn run.”

Người Phương Lam Tâm mang thai, mặt có chút phù, vẫn cười tao nhã như cũ. “Chị gái em gái Chi Phàm đều kết hôn cả rồi, kì thật sống rất đơn giản.” Chỉ là hôm nay người này về nhà mẹ đẻ, ngày mai người kia về nhà mẹ đẻ, cho nên cô ta tình nguyện đi làm, dù sao ở nhà cũng không có cách nghỉ ngơi tốt được.

Lôi Chi Phàm cười nói: “Nhiều người mới náo nhiệt chứ! Anh thích nhất khi bọn họ tất cả đều cùng trở về, cộng thêm bọn trẻ, lên lên xuống xuống, ngược ngược xuôi xuôi khắp nhà, ông nội cũng nói như trẻ thêm mười tuổi. Húc Nhật cùng Điệp Y có rảnh thì mang con đến cùng nhau náo nhiệt, so với đi suối nước nóng càng có thể giảm bớt áp lực.” Hoàn toàn không thấy được vợ vất vả.

“Được.” Lôi Húc Nhật khiêm tốn ứng một cái, Thẩm Điệp Y đồng tình nhìn Phương Lam Tâm, không muốn nghĩ đến, đối với con một như bọn họ mà nói, người nhà Lôi Chi Phàm tụ tập thực sự âm ỹ chết người, nào có thoải mái? Đáng sợ nhất còn phải nghe đám chị em gái phun nước miếng, oán hận cha chồng bất công, mẹ chồng thích soi tạt xấu, em chồng thường về nhà mẹ đẻ qua đêm.....

Nếu tụ họp quá muộn, người hầu cũng đã tan việc, đến lúc đó để lại một núi bát đĩa bẩn, ai tới rửa? Đương nhiên là nàng dâu duy nhất Phương Lam Tâm phải phụ trách rửa, để đến hôm sau chờ người hầu tới rửa, không khỏi rất không phúc hậu.

Phương Lam Tâm thừa nhận, cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, chỉ cần mọi người đều cho rằng bọn họ thực sự hạnh phúc là tốt rồi.

Các bạn học đã được ném tư vị cam khổ của hôn nhân, bắt đầu bội phục Phương Lam Tâm dám gả vào nhà Lôi Chi Phàm.

Xưa đầu bằng nay, tuổi khác cái nhìn cũng khác.

Dùng cơm được một lúc, các cô gái lục tục vào phòng trang điểm trang điểm lại một chút, Thẩm Điệp Y đi cùng hai bạn học.

Lôi Húc Nhật thấy di động rung, lấy ra nghe máy, mày bắt đầu nhả, “Không được, hôm nay tôi không đến công ty nữa..... Cậu ấy đúng là em vợ tôi, nhưng không thể đồng ý mỗi lần buôn bán, bảo tôi nói, công ty làm gì có mời quản lý nghiệp vụ?”

Không biết đối phương nói gì, vẻ mặt anh lập tức trở nên dữ tợn, đè nén tức giận, cắn răng nói: “Anh tốt nhất câm miệng cho tôi! Phu nhân nhà tôi..... Hừ, tôi nói cho anh, lần trước có đứa ngu thừa dịp tôi ra nước ngoài không ở nhà tới cầu phu nhân tôi, kết quả thế nào không phải anh cũng thấy sao? Quản lý nghiệp vụ đối người..... Nói dễ hiểu cho anh biết, miễn cho anh đi chịu chết, cậu em vợ kia của tôi tính tình kì quái, trong đời hạn nhất có người lợi dụng ba chữ “Thẩm Điệp Y” làm nước cờ nói chuyện làm ăn, ai phạm vào cấm kị của cậu ta, cậu ta liền chinh chết người đó..... Đúng, không sai, bao gồm cả tôi trong đó.”

Lôi Húc Nhật ngắt điện thoại, lộ ra ý cười lạnh lùng.

Người muốn trèo cao bầu vú rất nhiều, bao gồm chồng của một số bạn học nữ tham dự họp lớp hôm nay, không nói độc ác một chút, Thẩm Điệp Y sẽ không có ngày bình yên.

Lôi Chi Phàm không hiểu nói: “Thẩm Thiếu Dương thật sự chán ghét Thẩm Điệp Y như vậy sao?”

Phương Lam Tâm hồi hận gả ột tên ngốc. “Không phải chán ghét, là vì muốn ngăn có người quấy rối cuộc sống của Điệp Y.”

Lôi Húc Nhật từ chối cho ý kiến, có vẻ bí hiểm.

Thẩm Điệp Y về chỗ ngồi, trang điểm lại nét mặt tỏa sáng, mọi người không hề đề cập tới người muốn nhờ cô giới thiệu quen biết Thẩm Thiếu Dương.

Sau khi tan họp, hai người dắt tay rời khách sạn, ngồi lên xe taxi xé lái xe rời đi.

Lí Diễm Dung cười thở dài: “Cho rằng cô ấy ngốc nhất, kết quả lại hạnh phúc nhất đâu!”

Có ai nói không phải chứ?

Đây cũng nào phải đạo lý đáng nói gì?

Đến hỏi Lôi Húc Nhật, anh nói: “Bởi vì tôi yêu cô ấy!”

Đến hỏi Thẩm Điệp Y, cô nói: “Bởi vì tôi yêu anh ấy!”

Yêu một người ấy à! Kỳ thật không thể nói ra được lý do rất yêu anh [cô] ấy, chính là lúc anh [cô] ấy không có ở bên, sẽ thật nhớ thương thật vương bận, trong lòng thế nào cũng không bỏ xuống được.

Vì vậy, càng quý trọng hơn thời gian được ở gần dựa sát vào nhau.

Cho dù sau khi lên xe ngồi, Lôi Húc Nhật cũng không buông tay Thẩm Điệp Y, nắm tay cả đời, cùng em giai lão.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-tuyet-chang-phai-nguoi-luong-thien>